AVENTURĂ ȘI SEDUCȚIE

CLAIRE DE VEDELLE

O femeie încântătoare

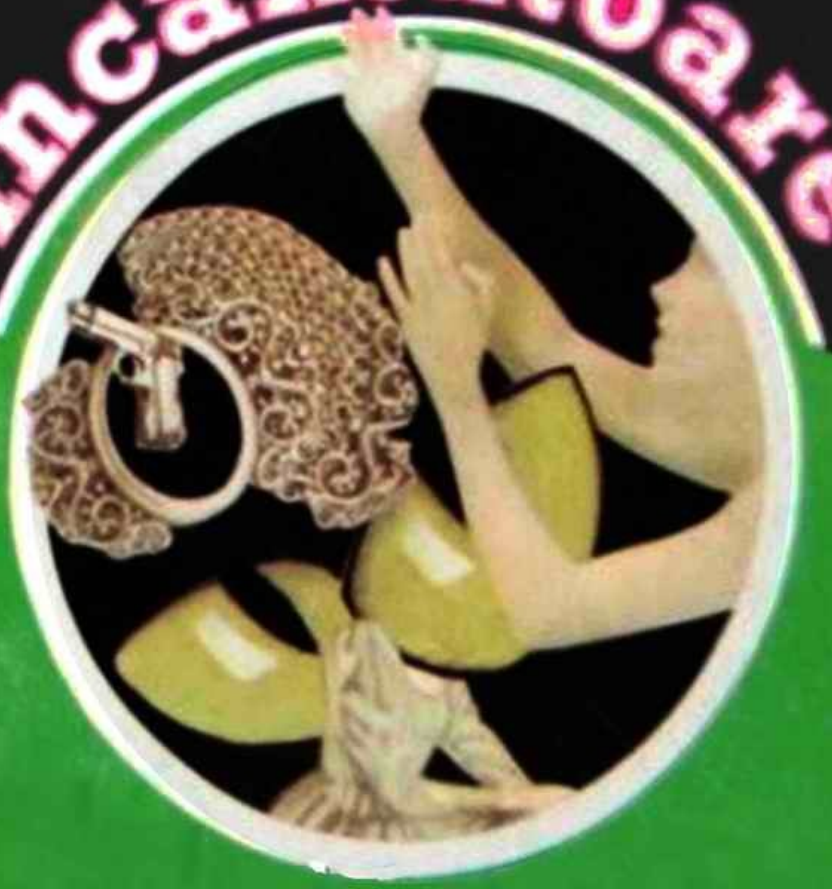

CLAIRE DE VEDELLE
O FEMEIE ÎNCÂNTĂTOARE

ROMAN

Traducere de AURELIA LAST

Bucureşti. 1993

Colecţia:

AVENTURA ŞI SEDUCŢIE

Coperta: LAVINIA DIMA

Tehnoredactare: DUMITRU DUMITRU

Editura SCRIPTA, 1993

ISBN 973-96070-4-7

DIMINEAŢA LA ŞAPTE, în drum spre biroul ei, Sussy Lüders mai era, ce-i drept, cam obosită, dar totuşi trează de-a binelea şi plină de dorinţa de a vedea şi a afla ceva nou şi deosebit.

Nimic nu scăpa ochilor săi ageri, de un verde deschis – niciun trecător şi niciun vehicul – căci totul i se părea vrednic de luat în seamă.

Nu-i de mirare deci că în loc să-şi urmeze drumul cu mersul ei sprinten şi elastic, Sussy se opri deodată, spre a privi curioasă la un lucru cu totul neobişnuit, anume o pălărie de damă, culoare maroruginie, formă *cloche* – aşa cum se purta în vara aceea – care zăcea pe scara ce duce în jos, spre râul Spreea.

— Ia uită-te! gândi Sussy. Ce bine mi-ar prinde mie pălărioara asta!

Coborî în grabă cele câteva trepte, ca să vadă despre ce-i vorba. Când ridică însă cloche-ul, văzu dedesubt o cutioară din lemn de trandafir. În colţul stâng al cutiei era o monogramă de aur, A. Z., iar deasupra o coroană de conte. Sub cutioară se găsea o scrisoare cu următorul conţinut:»

„Găsitorul este rugat să predea lucrurile acestea la Prefectura poliţiei. Drept recompensă va primi 1.000 de mărci, sumă ce i-am rezervat-o prin testament.

Sussy stătu o clipă, încremenită de mirare. Se reculese însă numaidecât, strângând la piept lucrurile găsite şi urcă repede treptele spre mal. Era încântată şi ochii îi străluceau de bucurie.

— Ce te grăbeşti aşa, mititico? strigară în urma ei măturătorii de stradă.

Dar tinerica şi îndrăzneaţa domnişoară Sussy Lüders nu se sinchisi, ci zbură mai mult decât alergă la Prefectura poliţiei, secţia judiciară.

Sussy avea impresia că e un personaj important, cu o misiune oficială, şi intră mândră în biroul comisarului Sengestroh.

— Comisarul însă o cercetă cu o privire nu tocmai binevoitoare, apoi aşeză rând pe rând pălăria, cutia şi scrisoarea pe masă. După ce citi* cuprinsul scrisorii, clătină capul, neîncrezător.

Deodată se întoarse spre Sussy şi îi zise pe un ton aspru:

— D-ta ştii că astăzi e 1 aprilie?

— Da! răspunse Sussy, veselă. Azi căpătăm lefuşoara!

— Am accentuat mai mult pe aprilie… 1 aprilie…

— Oh… d-ta crezi că…?

Un vis frumos se spulberase. Nimănui nu-i place să fie victima unei păcăleli de întâi aprilie.

— Da, domnişoară, cred – şi comisarul se ridică cu statura înaltă şi masivă în faţa fetei scunde şi drăguţe – cred că ţi-ai permis o glumă foarte proastă…

— Eu, domnule? îl întrerupse Sussy, revoltată.

— Da, dumneata! Te rog să laşi comedia asta şi să nu mă întrerupi mereu! Azi-dimineaţă m-a mai tras pe sfoară un ţicnit din aceia care nu se gândesc decât la farsele ce le-ar putea juca altora. Acum mai vii şi d-ta cu povestea asta neroadă! Ei bine, află de la mine, care am îmbătrânit în slujbă, că nu-ţi este îngăduit să-ţi baţi joc de o instituţie ca a noastră şi să glumeşti cu asemenea chestiuni!

— Dar, vă rog, eu…

— Ajunge! I-aţi lucrurile de aici! Pune-ţi pălărioara d-tale nouă pe cap, înapoiază logodnicului d-tale cutia lui de ţigări…

Fata îşi înălţă trupul şi privi la comisar cu ochi ce scăpărau de mânie.

— Nu voiu face nimic din tot ce-mi spuneţi. Cer, să se dea comunicării mele atenţiunea cuvenită şi să fiu luată în serios!

— Dar e exclus.

Sussy Lüders îi tăie vorba.

— Şi mai departe, cer să mi se ofere un scaun şi să se consemneze cele arătate de mine într-un proces-verbal!

Tonul hotărât cu care vorbea Sussy îl făcu pe comisar să şovăie.

— N-oï fi vrând oare să susţii…?

— Ba da! Altminteri n-aş fi aici! Şi mai vreau şi mia de mărci recompensă, făgăduită prin scrisoare.

Sussy îşi luă singură un scaun, din cele ce se găseau lângă perete şi cu un gest majestuos pofti pe Sengestroh să şadă şi el pe scaunul lui, din faţa mesei.

Comisarul se aşeză, ascultător, oftă de necaz şi îşi muiă peniţa în cerneală, în timp ce, cu stânga, trăgea către dânsul o coală ministerială.

— Aşa ceva n-am mai pomenit! zise el, pe un ton indignat.

— Nici eu! mărturisi Sussy, ridicându-şi năsucul cârn spre tavan.

Cu asta se isprăviră observaţiile de ordin particular şi acum începu

interogatoriul:

— Cum te numeşti? întrebă comisarul.

— Susanna Lüders.

— Unde locuieşti?

— În strada Oranienburg No. 18, la 7 Schultz.

— Părinţii d-tale?

Au murit amândoi.

— Ce ocupaţie ai?

— Sunt dactilografa la Casa de transporturi Eduard Sauer-fii.

— Necăsătorită?

— Da… Am şaptesprezece ani.

— Copii?

— Ei asta-i! se revoltă Sussy. Ai putea să ai şi d-ta ceva mai mult tact!

— Eu nu sunt aici ca să am tact, ci ca să-mi fac datoria.

— Ciudată datorie mai e şi asta!

— Răspunde la întrebarea mea: ai copii, ori ba? răcni comisarul furios.

— Nu, n-am!

— Păi vezi! N-are – zise el, scriind.

Privi încă o dată scrutător la Sussy, apoi se rezemă de speteaza scaunului şi îşi împreună mâinile deasupra pântecului.

— Ei, acum istoriseşte povestea d-tale romantică.

— Nu-i nicio poveste romantică! Am găsit lucrurile pe scara ce duce la Spreea, pe Kronprinzenufer.

— Şi cum ţi-a dat în gând să coborî treptele acelea? întrebă comisarul, neîncrezător.

— Iac-aşa! Obişnuiesc să deschid bine ochii.

— M-da, se vede… Mai departe, mă rog!

Sussy povesti încă odată întreaga întâmplare şi, de bine de rău, Sengestroh trebui s-o creadă. În cele din urmă, comisarul îi zise ceva mai domol:

— Aşa sau aşa, tot la o păcăleală se va reduce afacerea asta. Doar atât că d-ta n-ai încercat să păcăleşti, ci ai fost păcălită.

— Asta se va vedea, domnule comisar! Când pot să mai trec pe aici, ca să-mi iau mia de mărci?

Sussy se ridicase de pe scaun şi pe când vorbea îşi încheia mănuşile de aţă. Comisarul se ridică şi el.

— Procedezi cu multă energie, după cum văd, domnişoară – zise Sengestroh, cu o nuanţă de admiraţie în glas.

— Şi d-ta ai proceda la fel, dacă ai fi un şoricel sărac ca mine – răspunse Sussy. O mie de mărci e o sumă frumuşică!

— Te vom înştiinţa noi, domnişoară. Mai întâi trebuie să controlăm, bine înţeles, exactitatea spuselor d-tale.

— Am presimţirea că voi căpăta această mie de mărci – zise fata cu convingere. A trebuit ca o biată fiinţă, pe care nici n-o cunosc, să moară, pentru ca să mă facă fericită, de dincolo de mormânt… Mi-e milă de dânsa, chiar dacă a murit prin propria ei voinţă… Vă mărturisesc însă că mia aceasta de mărci…

Comisarul surâse binevoitor.

— Vom începe numaidecât cercetările şi îndată ce vom fi aflat ceva…

— Pot să trec pe aici mâine după-amiază, cam pe la ora şase? stărui Sussy privindu-l cu ochii ei rugători de copil.

Sengestroh dădu din cap.

— Da, domnişoară.

Sussy îi întinse radioasă mâna, uitând atât calitatea lui oficială, cât şi purtarea lui nesuferită de adineauri.

— Cred că vom deveni prieteni buni, domnule comisar – zise ea.

— Aşa mi se pare şi mie, ştrengăriţo! răspunse el, zâmbind.

PESTE OPT ZILE se putea citi în toate ziarele, că frumoasa contesă Zeck, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, dispăruse fără urmă, în ziua de 1 aprilie. Pe malul răului Spreea fuseseră găsite pălăria contesei, o cutioară de ţigarete cu monogramă ei şi o scrisoare. Înăuntrul cutiei se găsiseră o copie după testamentul dispărutei şi două inele cu blazonul familiei, gravat în ele. Era deci de presupus că tânăra contesă, o fiinţă ciudată şi nervoasă – după arătările celor care o cunoscuseră – îşi pusese capăt zilelor.

Ziarele mai relatau că Ania Zeck era singura fiică a răposatului conte cu acelaşi nume; că-şi pierduse amândoi părinţii încă din fragedă copilărie, în urma unui accident de automobil şi că fusese crescută în diferite pensioane americane, unde dusese, printre străini, o viaţă tristă şi singuratică. Contesa

Ania îşi făcuse apariţia la Berlin, abia cu o lună înainte. Trăise foarte retrasă, ferindu-se aproape de a veni în contact cu lumea. Reporterii scriau în articole lungi că ceea ce o îndemnase pe sinucigaşă să se omoare, era o dragoste nefericită pentru un tânăr violonist, care cânta în „Cafeneaua Elitei” melodiile sale fermecătoare.

În testamentul ei, Ania scria că la *Deutsche Bank* din München se mai afla suma de 3.000 de mărci în numerar, din care lăsa 2.000 unui orfelinat, iar 1.000 persoanei care va găsi cutioara cu testamentul.

La sfârşitul acestuia erau adăugate câteva rânduri:

„Voi părăsi această viaţă care m-a dezamăgit şi m-a plictisit peste măsură. Ca încheiere o scurtă plimbare cu barca pe Marea Nordului Apoi o barcă părăsită, va pluti stingheră în voia valurilor, iar contesa Ania Zeck nu va mai fi…”

Poliţia găsi toate conform arătărilor din scrisoare. Originalul testamentului fusese depus la cunoscutul notar Werner Ritter, iar Deutsche Bank din München, întrebată, confirmă că în contul ei de depuneri se afla suma de 3.000 de mărci pe numele contesei Ania Zock.

Părea deci probabil că, într-un acces de nervi, tânăra şi frumoasă femeie căutase şi-şi găsise moartea în apele Mării Nordului. Cu toate acestea, organele poliţiei căutară cu înfrigurare pe o contesă Zeck în viaţă, căci rămânea, oricum, de neînţeles, de ce pălăria şi cutioara fuseseră depuse pe scara ce duce la Spreea, când în scrisoarea ei contesa declara că avea intenţia să se înece în Marea Nordului.

De la prima ei vizită la Prefectura de poliţie, Sussy Lüders crescuse mult în ochii ei proprii. Fusese citată în repetate rânduri ca martoră, începea să se familiarizeze cu instituţia poliţiei judiciare şi vedea apropiindu-se clipa când avea să pună mâna pe recompensa făgăduită.

Prietena sa, Karla Lindemann, care se afla abia de câteva zile la Berlin, auzind de la Sussy toate amănuntele acestei întâmplări, se arătă încântată şi era plină de admiraţie pentru un oraş în care ţi se puteau întâmpla lucruri atât de stranii şi de misterioase.

Într-o seară, Karla o aştepta pe Sussy la ceai, în camera ei de pensiune, situată la etajul întâi al aceleeaşi clădiri în care locuia şi dactilografa. Atât numai că locuinţa acesteia din urmă se găsea la mansardă.

— Ce frumos e la tine! exclamă Sussy, după ce-şi lăsase afară haina şi bascul, muiate de ploaie.

Şi se trânti mulţumită într-un jilţ de piele, cam ros de altfel

— Vezi – adăugă ea – aşa aş vrea s-o duc şi eu odată!

Karla, înaltă, frumoasă şi foarte blondă, îi turnă ceaiul în ceaşcă şi împinse spre ea farfuria cu sandviciuri foarte gustoase.

— Puţintică răbdare, Sussy dragă! răspunse prietena. Vor veni şi pentru tine zile mai bune. Aminteşte-ţi că la vârsta ta am dus-o şi eu destul de greu şi că tata n-a fost întotdeauna bogat, ca astăzi. Mi-a scris, de-altfel, şi mi-a trimis bani. Vrea să vin la Sidney cu cel dintâi vapor.

— Dacă ai şti cum te invidiez!

— Du-te atunci tu în locul meu şi ocupă-te cu creşterea porcilor! Delectează-te cu grohăitul şi guiţatul drăguţilor de râmători! Eu mă lipsesc. Vreau să trăiesc ca o europeană civilizată. Drept să-ţi spun, nici nu înţeleg cum de i-a venit tatălui meu o idee atât de ciudată. Un arhitect de interioare! Un artist ca dânsul! Să devină crescător de porci!

— Porcii aduc noroc! Chiar tu eşti cea mai bună dovadă…

— Ai dreptate! – oftă Karla, ciocănind ţigareta, ca s-o mai moaie, în unghia ei trandafirie.

Apoi aprinzându-şi-o, adăugă:

— Acum câţiva ani, tata n-ar fi putut să-mi trimită 6.000 de mărci pentru o călătorie în Australia! … Deocamdată însă prefer să mai rămân aici! Dar cu recompensa ta, Sussy, ce s-aude?

— Trăiesc cu nădejdea că o voi căpăta în curând. Poliţia tot o mai caută pe biata contesă Ania. În săptămânile din urmă au fost multe furtuni pe Marea Nordului şi s-au găsit nenumărate bărci cu pânze cu fundul în sus. Dar cadavrul contesei n-a fost pescuit. Această Ania Zeck pare să fi fost foarte frumoasă. Am văzut astăzi într-un ziar fotografia ei.

Sussy căută în poşetă, apoi întinse prietenei sale o bucată dintrun ziar, îndoită de mai multe ori.

— Găsesc că-ţi seamănă, Karla – zise ea. Se spune că ar fi fost înaltă şi blondă. Până şi sprâncenele le avea negre ca şi tine.

— Ale mele sunt făcute cu tuş – mărturisi Karla, fără sfială.

— O fi fost şi ale ei la fel – răspunse Sussy.

Se uită pe rând la Karla şi la fotografie. Deodată pufni în râs.

— Dar ce ai? întrebă Karla.

— Să nu te miri – zise Sussy – dacă într-una din zile te vor opri în stradă şi te vor duce la poliţie. Toate semnalmentele ţi se potrivesc. Ascultă şi tu: o persoană înaltă, frumoasă, cu părul lung, foarte blond, ochi negri, gura mică… Stai! Aici avem o deosebire. Gura ta e cam mărişoară…

— Ştii Sussy că eşti…

— Altminteri semeni leit cu contesa! Dacă n-aş şti că eşti Karla Lindemann, din păcătosul nostru orăşel Lichenfelde, aş crede că am onoarea de a sta în faţa domniei sale contesa Ania Zeck.

— Găseşti, într-adevăr că-i semăn? întrebă Karla, privindu-se curioasă în oglindă.

— Semănaţi ca două picături de apă!

— Sussy! strigă Karla, încântată. Oh, cum aş vrea să mă numesc Ania Zeck! Contesa Ania Zeck! Ce rol aş juca în societate! Pe când aşa… Cine o ia în seamă pe Karla Lindemann? Karla Lindemann… Ce nume banal! Un nume care ucide orice simţământ…

— Nu mai vorbi prostii, Karla! răspunse Sussy, rupând o margaretă galbenă dintr-un vas de pe masă şi aruncând-o prietenei în obraz. Numele Karla Lindemann nu ucide niciun simţământ! Dovadă savantul domn Semmelberg, care te iubeşte cu pasiune.

— Scmmelberg! Iată încă un nume frumos, dar cu care nu mă simt de fel ispitită să-l înlocuiesc pe al meu. Şi apoi, Doamne, cât e de urât! Ce statură mică şi slabă! Pare atât de neîngrijit!

— N-ai decât să-l îngrijeşti tu!

— Mulţumesc, Sussy! Ştiu că tatăl meu ar dori să-l aibă ca ginere, dar în timpul din urmă, tata şi cu mine nu ne prea înţelegem.

— Păcat! Aş fi vrut…

Dar Sussy Lüders nu mai ajunse să spună ce ar fi vrut, căci în clipa aceea se auziră câteva bătăi în uşă. Servitoarea pensiunii intră în odaie, cu un zâmbet şiret pe buze.

— Domnul profesor Semmelberg! – anunţă ea.

În aceeaşi clipă intră şi musafirul, care se înarmase cu un buchet de trandafiri. După ce se înclină stângaci, Semmelberg se repezi spre domnişoara

Lindemann. În drum se împiedică de covor, aşa încât fu cât p-aci să cadă. În timp ce se aplecă să sărute mâna adoratei sale, izbuti s-o zgârie la braţ cu ghimpii florilor.

Karla, obişnuită cu stângăciile lui, zâmbi îngăduitor şi îşi şterse cu batista ei de mătase picătura de sânge pricinuită de împunsătură.

— Domnule Semmelberg, e foarte drăguţ din partea d-tale că-mi aduci flori şi-ţi mulţumesc – zise ea –, dar nu înţeleg cărei Împrejurări datorez vizita d-tale, la o oră atât de târzie.

Semmelberg, care îşi învinsese sfiala şi încercase chiar să glumească cu Sussy, fu iarăşi încurcat şi băgă repede mâna în buzunar.

— O scrisoare, domnişoară, de la tatăl d-tale! Altfel n-aş fi îndrăznit să te mai deranjez la ora asta!

— Şezi, te rog, domnule profesor şi ia o ceaşcă de ceai cu noi – zise Karla, oferindu-i un scaun. Se vede că tatăl meu vrea cu tot dinadinsul să-mi îngrădească libertatea. Acum te-a mai însărcinat desigur şi pe d-ta, ca să mă îndemni să plec numaidecât în Australia la porcii lui. Vai, şi cum aş mai rămâne câtăva vreme aici la Berlin!

Semmelberg, care într-adevăr n-ar fi putut lua parte la un concurs de frumuseţe, râse, şi acest râs îl făcu să apară şi mai urât, căci avea nişte dinţi lungi, ca de cal, şi cu pletele lui neîngrijite amintea Karlei pe omul primitiv din pădure. Fata aruncă prietenei sale o privire cu tâlc.

Din fericire, Semmelberg era departe de a bănui aversiunea puternică ce o inspira adoratei sale. Luă o ceaşcă de ceai din mâinile ei subţiri, se înclină în faţa lui Sussy, care îi întinse farfuria cu prăjituri, şi după ce se servi, scoase scrisoarea din plic.

— Mă răsfăţaţi; duduilor – zise el, şi iarăşi îl sluţi zâmbetul acela – am primit însă nişte veşti cam… ciudate.

— Hai, dă-i drumul odată! strigă Sussy.

Semmelberg se uită la dânsa, şovăind. Apoi privi din nou la scrisoare.

— Nu ştiu – zise el – dacă…

Karla înţelese numaidecât şi punând braţul în jurul umerilor prietenei sale, zise:

— N-am niciun fel de taină faţă de Sussy. Ne cunoaştem încă din vremea când tata şi cu mine flămânzeam în Germania, cu tot meşteşugul lui în arta

decorativă. Sussy ştie şi despre norocul, pe care ni l-au adus porcii australieni. Te rog deci citeşte-ne ce scrie tata.

Şi Semmelberg citi.

O scrisoare lungă, cu fraze întortochiate şi umflate – un stil până acum cu totul străin tatălui ei – iar din această scrisoare reieşea că domnul Lindemann avea de gând să se căsătorească în curând cu o doamnă australiană, în ale cărei vine curgea sânge indigen.

După ce Semmelberg isprăvi cu cititul, Karla privi vreme îndelungată în gol. Ţigareta ei – nefumată – se mistuia singură în ţigaretul lung, de chihlimbar. Chipul fetei, adineaori încă atât de senin, se posomorâse.

— Parcă nu-mi vine să cred – zise ea în cele din urmă.

Tânărul savant o privi în tăcere. Nici Sussy nu rosti un cuvânt.

După o clipă, Karla urmă:

— Nu mai înţeleg nimic! Mie, tata îmi scrie o scrisoare după alta, pline de dor, iar d-tale îţi dezvăluie intenţia de a mă ferici cu o mamă vitregă neagră sau arămie…

Şi aruncând-şi pe spate capul ei frumos şi expresiv, Karla privi cu ochii ei negri când la Sussy, când la Semmelberg.

— Acum e sigur că nu mă voi duce în Australia. Rămân aici! zise ea, hotărâtă. Aventurile şi amorurile tatălui meu nu mă privesc şi dacă el crede că va fi fericit cu negresa sau mulatra aceea, nu pot *şi* nu vreau să mă pun în calea fericirii lui. Însă, să mă duc acolo şi să fiu martoră la… Nu, pentru nimic în lume! — Rămânem împreună, Sussy… Îmi voi găsi un serviciu aici. O grădinăriță tânără, destoinică, e întotdeauna căutată! Eu nu sunt pentru porci! Mie îmi plac florile! S-a isprăvit, rămân aici!

Glasul suna foarte energic, dar în ochii fetei luceau lacrimile.

Karla întinse prietenei sale mâna. Sussy Lüders luă această mână şi îşi lipi obrazul de ea, fără să răspundă. Semmelberg luă cuvântul.

Dacă îmi dai voie să te sfătuiesc, domnişoară – zise el către Karla – apoi părerea mea e să plecăm numaidecât şi pe calea cea mai scurtă… mai întâi cu avionul până la Genova… apoi cu „Lokana” la Sidney… Joi la amiază; „Lokana” părăseşte portul italian…

— Şi ce scop ar avea această călătorie precipitată?

— Am putea să mai împiedicăm poate prostia – iartă-mă! pe care tatăl d-

tale e pe cale…

— Exclus! strigă Karla. Niciodată nu l-aş putea împiedica pe tata să facă ce doreşte! Dar de ce vorbeşti d-ta la plural? Ai cumva de gând să pleci şi d-ta într-acolo?

Tânărul era vădit încurcat şi ciocăni nervos cu linguriţa în ceaşcă.

— Vroiam să-mi permit să călătoresc cu acelaşi vapor ca şi d-ta, domnişoară…

— Dar pentru Dumnezeu, domnule Semmelberg! Ce cauţi iarăşi în Australia? întrebă ea, speriată.

Savantul îngăimă ceva despre fauna şi flora atât de interesante al acestui continent şi despre studierea triburilor de negri care trăiesc pe coasta apuseană. Sussy Lüders zise însă râzând:

— Dar ce-ţi pasă d-tale de ce fac bieţii oameni! Lasă-i să trăiască aşa cum ştiu ei!

Semmelberg îi aruncă o privire plină de compătimire.

— Populaţia indigenă din Australia e cât se poate de interesantă, domnişoară.

— *Se poate*, *dar chiar d-ta ne-ai* povestit deunăzi, că te-ai săturat de Australia şi că ai *de gând* să pleci la iarnă în Africa!

— M-am *răzgândit şi* voi însoţi pe domnişoara Lindemann, pentru a-mi *relua* cercetările pe coasta apuseană a Australiei – răspunse el scurt.

— Domnişoara Lindemann renunţă la vizitarea acestui continent interesant! răspunse Karla, sculându-se în picioare. Îţi mulţumesc pentru comunicarea d-tale, domnule Semmelberg… Hotărârea mea e luată.

Semmelberg sări în sus speriat. I se cerea să se retragă – fără îndoială.

— Îmi pare nespus de rău că a trebuit să-ţi transmit o ştire atât de neplăcută, dar am crezut de datoria mea, s-o fac… Îmi dai voie să te însoţesc mâine la expoziţia de belle arte? – adăugă el plin de şovăire şi cu privirea devotată a unui câine credincios.

Karla dădu din cap.

— Mâine n-am timp. Telefonează-mi poimâine… Dar ce vroiam să spun…? Arată-mi şi mie scrisoarea, pe care ne-ai citit-o adineauri!

Semmelberg băgă mâna în buzunar şi întinse d-rei Lindemann epistola tatălui ei.

— Tot cu maşina de scris! zise Karla, cu un ton de dezaprobare. Aşa nu vezi nimic, nu simţi în ce dispoziţie a fost scrisă – e o bucată de hârtie lipsită de orice personalitate. Doar adresa… da, acesta e scrisul lui drag!

După plecarea lui Semmelberg, Karla se trânti pe sofa şi izbucni în plâns. În zadar încercă Sussy s-o mângâie, căci Karla o respinse nerăbdătoare, sări în sus, şi aşezându-se într-un jilţ, îşi ascunse faţa în palme.

Sussy aşteptă, tăcută, ca prietena ei să se mai liniştească. Când Karla ridică în sfârşit capul, ochii ei întâlniră pe ai lui Sussy, care o privea cu îngrijorare.

— Vestea adusă de Semmelberg m-a uluit, dar mi-a mai întărit încă hotărârea de a nu părăsi Berlinul. Voi proceda după un plan bine întocmit şi voi face aşa ca să dispar pentru tatăl meu, pentru nevasta sa şi mai ales şi pentru plicticosul şi scârbosul ăsta de Semmelberg… Vei vedea că am un plan minunat!

— Contesa Ania Zeck găseşte imitatori!

— Oftă Sussy. Te văd şi pe tine cum te arunci în valuri şi depui pălării la mal… Se pare că voi avea acum mereu de-a face cu prefectura poliţiei, secţia pentru fete dispărute…

FERMA „Lindemannshöhe” se afla la depărtare de 160 de kilometri de Sidney. Otto Lindemann o cumpărase de la un ofiţer englez.

În cei patru ani de când o stăpânea, Lindemann făcuse din această mică proprietate, care mai înainte nu prea fusese producătoare de venituri, o fermă model şi o întreprindere bănoasă – datorită ideii fericite ce avusese de a înfiinţa o crescătorie de porci.

Cu patru ani în urmă, când părăsise ţara sa, Lindemann fusese un om sărac, care vroia să-şi refacă viaţa în Australia, cu ajutorul sumei de 10.000 de mărci, ce-i împrumutaseră în acest scop nişte rude miloase. Fiica sa Karla, în vârstă de 18 ani, rămase în Germania, la rudele pomenite mai sus, spre a lucra în grădina lor şi a se pregăti temeinic pentru Australia.

Otto Lindemann cumpărase o fermă mică, îi dăduse numele mândru de „Lindemannshöhe” şi renunţase cu desăvârşire la viaţa uşoară de până atunci.

Scopul lui era să scape de griji, de datorii, să redevie un om liber, care să nu fie nevoit să ocolească pe nimeni. De aceea, munci fără preget, ca să poată

să înapoieze cât mai curând banii împrumutaţi.

Dar nu ajunge numai să munceşti cu râvnă şi să duci un trai modest, trebuie să ai şi puţin noroc. Şi norocul acesta ţi-l aduce câteodată o singură idee bună…

Într-o zi, umblând la cele câteva cărţi ce le luase cu dânsul, deoarece nu se putuse hotărî să se despartă de ele, Lindemann dădu şi de cartea de bucate a răposatei sale mame – de fapt mai mult un caiet gros în care mama îşi însemnase fel de fel de reţete bune.

Lindemann răsfoi caietul şi deodată îi veni în gând că ar putea să încerce să fabrice salamurile şi acele „Mettwurst” şi „Leberwurst”, a căror fabricaţie era descrisă amănunţit în caietul mamei sale. Îşi»

aminti ce bune erau mezelurile de acasă, ce gust fin avea mai ales caltaboşul din ficat de porc, cu fel de fel de mirodenii. Cum să nu placă europenilor emigraţi în Australia? Şi ce bine se păstrau produsele acestea alimentare, atât iarna, cât şi vara! Aproape inalterabile.

Lindemann angajă pe un măcelar german din Melbourne şi cu ajutorul lui începu fabricaţia după vechile reţete. Apoi plecă la Sidney, împărţi pretutindeni mostre gratuite din produsele sale şi reveni cu o mulţime de comenzi.

Astfel găsi Otto Lindemann calea spre bogăţie, iar averea lui se mărea din an în an.

Avea acum sute de lucrători, creştea porci, avea o fabrică mare de mezeluri, ale cărei produse erau cerute pretutindeni. Deveni un maestru al reclamei şi numele său era rostit cu respect în lumea comercială din cel mai mic continent.

Lindemann fiind văduv, îşi angajase o menajeră germană, doamna Degenhard, care îi conducea gospodăria întocmai aşa cum o dorea el – dându-i un caracter sobru, burghez.

Doamna Degenhard, o femeie divorţată, al cărui soţ fusese funţionar la stat, avea multă prestanţă şi părea a şti exact ceea ce vrea.

Găsi că domnul Lindemann era un bărbat simpatic şi o partidă excelentă.

Din păcate însă, Otto Lindemann nu-i dădea vreo atenţie deosebită. Nici nu băga de seamă că felul ei de a se îmbrăca devenea din ce în ce mai îndrăzneţ şi mai cochet; că privirile ei erau din ce în ce mai languroase şi că glasul ei suna mai dulce şi mai armonios, când era el în apropiere. Lindemann

ştia doar atât: că gospodăria lui era bine condusă şi că avea motiv să fie mulţumit de menajeră să.

— Tot n-o să-mi scape! gândi doamna Degenhard, care era o femeie de o energie rară.

Lindemann nu prea se interesa de alte femei, aşa încât n-avea a se teme de vreo rivală. Şi odată şi odată chiar şi fortul cel mai bine apărat cade.

Muncă, planurile pentru viitor, dragostea caldă şi părintească ce o simţea pentru Karla, singura fiinţă ce o mai avea pe lume, ocupau complet viaţa şi gândurile lui Lindemann. La acestea se mai adăuga acum şi casa cea nouă, ce şi-o clădea pentru dânsul şi fiica sa, cu tot confortul şi luxul pe care şi-l putea îngădui.

Aici, Lindemann se afla cu totul în elementul său. Era propriul său arhitect. Întreg interiorul, tavanurile, pereţii – căptuşeala şi zugrăveala lor –, mobila, toate erau executate după schiţele sale. Artistul dintr-însul se bucura că putea, în sfârşit, să clădească pentru el şi fiica sa dragă un cămin propriu de o frumuseţe rară şi un gust ales.

Palatele de bazalt din Sidncy şi Melbourne, prea pompoase, îi displăceau. Lindemann era partizanul stilului sobru, modern. Nu preţuia decât linia pură şi materialul fin.

În aşteptare, marele industriaş Lindemann mai locuia încă în căsuţa modestă, ce o luase de la fostul proprietar. Această clădire mică nu conţinea decât trei odăi de locuit, două săli de baie şi o verandă uriaşă. Mâncarea o găteau cele două servitoare, într-o încăpere a cantinei pentru lucrători, şi o aduceau de acolo în casă.

Clădirile fabricii – abatorul, gheţăria, mezelăria – erau construite dintru început pentru o fabricaţie în stil mare, având dimensiuni grandioase.

Otto Lindemann se înapoia de la bina. Fluiera vesel – ai fi zis că e un flăcău care mergea cu mâinile în buzunar şi pălăria pe ceafă. Hainele albe, de olandă, îi stăteau de minune, căci era înalt şi zvelt.

Lindemann avea ţinuta mândră a aceluia care biruieşte în viaţă, în figură sa, altă dată tristă şi îngrijorată, se oglindea acum energia şi încrederea în sine. Doar părul uşor cărunţit la tâmple mai amintea puţin de suferinţele şi zbuciumul din trecut.

Altminteri, omul acesta, cu înfăţişare îngrijită şi care străbătea vesel

pajiştea ce-l despărţea de căsuţa sa, nu semăna de loc cu artistul sărac, hărţuit de griji şi înglodat în datorii, care plecase din ţara sa spre a-şi reface viaţa aiurea.

Pe verandă, masa era pusă pentru dejun. Pânza cu dungi roşii şi albe a marchizei, arunca o umbră plăcută pe locul favorit al stăpânului casei. Totul pe masă îţi aţâţa poftă de mâncare, jilţurile confortabile de trestie te îmbiau să şezi. Lindemann se duse mai întâi în căutarea menajerei sale, căci îi trebuia cineva cu care să stea de vorbă despre casa ce şi-o clădea.

Dintr-o odaie răsună ţăcănitul unei maşini de scris. Lindemann deschise mirat uşa şi zări pe doamna Degenhard care, la ivirea lui, sări în sus cu un ţipăt de spaimă şi scoţând iute o hârtie din maşină, o ascunse, vădit tulburată şi cu mâini tremurătoare, într-un sertar al măsuţei.

Lindemann izbucni într-un râs vesel:

— Dar ce te îngrozeşte aşa madam Degenhard? Nu cumva ţi-e teamă de mine? Linişteşte-te, că n-am obiceiul să muşc!

Lia Degenhard îşi reveni repede. Privi la el cu reproş şi zise cu o guriţă de copil îmbufnat:

— Vai, ce păcat! Vroiam să-ţi fac o surpriză, domnule Lindemann. Mă exersez de câtva timp la maşina de scris, ca să pot prelua eu corespondenţa d-tale particulară.

— De ce te osteneşti degeaba, dragă madam Degenhard? întrebă el mirat. Am destule domnişoare în biroul meu, care pe lângă celelalte se ocupă şi de acest serviciu.

— Sunt anumite lucruri pè care fetele din birou nu trebuie să le ştie.

— Eu n-am niciun fel de secrete – răspunse el. De altfel, când vom începe cu aranjarea şi mobilarea casei, nici nu vei mai avea timp pentru asemenea lucruri. Te-am căutat pe verandă, căci am o foame de lup. Se vede însă că am venit prea de vreme la masă…

— Nicidecum, domnule Lindemann. Totul e gata.

— Ca întotdeauna! Eşti o gospodină bună, madam Dagenhard, asta n-o poate tăgădui nimeni.

Lindemann făcu câţiva paşi, spre a se înapoia la verandă, dar menajeră să nu-l urmă şi când fabricantul se întoarse, o văzu încuind în grabă maşina de scris.

— Ciudat! gândi el. E ordonată şi exactă până la prostie! … Parcă-i va da cuiva prin cap să scotocească pe acolo!

După ce Lindemann se îndepărtase, d-na Degenhard se mai ţudră puţin în faţa oglinzii şi îşi făcu iute buzele. Găsindu-se îndeajuns de atrăgătoare, se duse înspre veranda unde se găsea stăpânul casei. Când îşi făcu apariţia, servitoarea aducea tocmai cafeaua cu lapte.

Rochia albastră de olandă împodobită cu roz îi stătea de minune şi îi dădea o înfăţişare tinerească ceea ce-l izbi până şi pe Otto Lindemann.

— Ştii, madam Degenhard, că aerul ăsta de la ţară îţi prieşte de minune? zise el. Ai întinerit parcă şi ai devenit mai frumuşică!

Menajera, care cu mâinile ei albe şi grăsuţe ungea tocmai feliile de pâine cu unt şi miere, râse de acest compliment ciudat.

— Ştii, domnule Lindemann, că nu eşti prea galant? răspunse ea. Prin urmare, până acum ţi-am părut urâtă?

— Să-ţi spun drept, nu prea m-am uitat la asta. Mie destoinicia şi un caracter frumos îmi impun mai mult. Dar astăzi m-a izbit ce bine arăţi. Buzele d-tale sunt roşii ca cireşile…

Menajera se încruntă uşor, căci se gândi la rujul ce-l întrebuinţase… Îşi bătea oare domnul Lindemann joc de dânsa? Dar nu, părea a vorbi serios.

— Fiica mea, Karla, va găsi în d-ta o tovarăşă bună, lucru care mă bucură foarte mult. E atât de drăguţă şi de deşteaptă! Şi ce frumoasă e! Are ochi negri, moşteniţi de la o străbunică spaniolă, din partea mamei, şi părul blond. Şi e veselă ca o păsărică! … Cred că se va minuna, când va vedea ce a făcut tatăl ei aici…

— Cred şi eu! răspunse doamna Degenhard, privind cu mândrie spre clădirea fabricii.

Apoi, uitându-se drept în ochii industriaşului, adăugă:

— Ceea ce alţii n-au izbutit să facă aici în zeci de ani, d-ta, domnule Lindemann, ai făcut-o în câţiva ani!

— Casa cea nouă va fi o minune! zise el. De-ar veni numai fiica mea mai curând! Sunt nerăbdător să văd mirarea şi bucuria ei, să aud râsul ei vesel, răsunând în odăile ce i le-am rezervat. Pereţii dormitorului ei sunt îmbrăcaţi în mătase verde. Mătase verde şi argint! … Efectul e minunat! Şi mobila e din arţar cu luciu argintiu…

— Ştiu – răspunse'menajera, cu o expresie cam dureroasă pe faţa-i frumuşică – o răsfeţi pe mica d-tale prinţesă!

— Şi salonul ei e bleu cu dungi negre, iar mobila căptuşită cu stofă de un roşu pompeian. Vai, madam Degenhard, dacă fiica mea ar şti ce-o aşteaptă aici, am fi avut-o aci de mult! … Dar vreau să-i fac o surpriză! Nu pomenesc nimic despre asta în scrisorile mele către dânsa. Ea îşi închipuie că o aşteaptă aci o stare modestă de mic burghez înstărit. Desigur că-şi reprezintă pe tatăl ci ca pe un crescător de vite, gras şi burtos…

Îşi întinse corpul zvelt în jilţul de trestie şi îşi frecă mâinile mulţumit.

— Karla urăşte tot ce e sărăcăcios şi prost, tot ce miroase a calicie, a strâmtorare, a mică burghezie. De altminteri, nici nu i-ar sta bine astfel, căci fiica mea are înfăţişarea unei aristocrate. Dar are şi un pic de aventurieră în ea… Pe vremea când ne mergea încă rău, am făurit împreună nişte proiecte fantastice… Karla vroia să mă însoţească în străinătate, deghizată în băiat! … Dar ar fi fost păcat s-o expun la atâtea primejdii şi greutăţi. Am preferat să mă despart un timp de ea… Nu-ţi închipui, madam Degenhard, ce voioasă şi plină de viaţă e Karla! Când va veni…

— Deocamdată mă îndoiesc că va veni într-adevăr! zise menajera. Uiţi, domnule Lindemann, că o fată tânără şi frumoasă ca fiica d-tale, are desigur o mulţime de adoratori!

— Aci va avea şi mai mulţi adoratori, la Newsouthwales, Thanktown şi Lindemannshöhe!

— Dar s-ar putea să şi iubească pe cineva!

Lindemann râse întinzând mâna după pipa pe care o aprinse tacticos.

— Karla poate să-mi aducă pe cine vrea! Numai să fie fericită!

— Karla, Karla şi iarăşi Karla! – îşi zise doamna Degenhard furioasă, după plecarea lui Lindemann, care fu chemat prin telefon, la birou. Otto nu se gândeşte decât la fiica lui!

Şi se mistuia de dorul acestui bărbat, care abia dacă se uita la ea. Pentru dânsul, Lia nu era femeie – o femeie care să-l atragă –, ci doar o persoană pe care o respectă, fiindcă era o gospodină bună şi harnică.

Mâinile Liei se crispară, iar ochii săi priveau în gol. Deodată sări în picioare, alergă în odaia de alături şi se uită în oglindă.

Ei, dacă n-ar exista această Karla Lindemann! Dacă ar putea s-o înlăture

pe această fiică!

S-ar uita el oare atunci la mine? gândi ea. Sunt încă tânără… N-am decât treizeci şi cinci de ani… Şi n-am fost încă niciodată fericită… Şi îl iubesc… Îl iubesc… Dar pe fata asta, pe care n-am văzut-o niciodată, o urăsc din tot sufletul… Nu vreau să vie aci! … Vreau să fiu luată în seamă de dânsul! … Să fiu frumoasă pentru dânsul! … Vreau să fiu fericită, fericită!

Lia Degenhard se uită la imaginea sa din oglindă şi se găsi frumoasă. Care femeie nu se găseşte frumoasă, când iubeşte şi vrea să cucerească pe bărbatul iubit?

Părul ei negru era des şi uşor buclat. Pe obrazul ei, pe care fardul îl făcea şi mai palid, ardeau şi scăpărau doi ochi mari, negri. Nasul era fin şi bine modelat, dar ceva în jurul gurii trăda o fire îndărătnică şi ambiţioasă.

Bine înţeles însă că Lia nu se opri la această trăsătură puţin simpatică…

— Sunt o femeie frumoasă – se linişti ea. Voi izbuti! Numai… fiica asta… nu vreau să vie aci! … Voi termina scrisoarea şi o voi expedia… În seara aceea, Lia Degenhard puse la cutie scrisoarea adresată domnului Semmelberg şi în care o minţea pe Karla atât de neruşinat cu privire la tatăl ei. Plicul, cu adresa scrisă de mâna tatălui fetei, îl furase menajera de pe biroul lui Otto Lindemann.

DISPARIŢIA MISTERIOASĂ a contesei Ania Zeck, testamentul ei şi cercetările autorităţilor umpleau zilnic coloanele ziarelor din oraş.

Îmbrăcămintea Aniei şi întreaga ei înfăţişare, până şi ţinuta şi mersul fetei erau descrise în chipul cel mai amănunţit. Karla Lindemann urmări cu interesul cel mai viu toate ştirile privitoare la tânăra contesă dispărută, cu care prietena ei, Sussy, susţinea că seamănă atât de mult. Când citi că Ania ar fi purtat o blană de şinşila, Karla merse numaidecât la muntele de pietate şi îşi cumpără, pe un preţ redus, o haină la fel, deşi între timp sosise primăvara şi blănurile nu prea se mai zăreau pe stradă, cele mai multe fiind băgate la naftalină.

Astfel îmbrăcată, Karla se plimba într-o zi în sus şi în jos în faţa prefecturii poliţiei, aşteptând pe prietena Sussy Lüders, care fusese din nou citată ca martoră, în chestiunea contesei Zeck.

Aştepta de aproape un ceas şi Karla se plictisea grozav. Se hotărî însă să mai aştepte, fiindcă aşa făgăduise prietenei sale.

Deodată se opri în faţa ei un domn elegant, o privi cu spaimă vădită şi strigă:

— Doamne, Dumnezeule!

Karla îi întoarse, indignată, spatele şi păşi înainte, dar necunoscutul se luă după dânsa.

— Contesă… nu mă înşel… Contesa Zeck… sau poate… Expresia de indignare pieri numaidecât de pe chipul fetei. Ce aventură! Ea, Karla, era luată drept Ania Zeck… Uitându-se la dânsul cu ochi şireţi de ştrengar, fata răspunse doar:

— Sst! mai încet! … Contesa Zeck a dispărut! Tânărul răsuflă uşurat.

— Va să zică trăiţi? îngăimă el, emoţionat. Nu sunteţi o nălucă, un produs al imaginaţiei mele! Din capul locului nu m-am putut împăca cu ideea că d-voastră, contesă…

„Cine-o fi oare?” – gândi Karla, fără să răspundă.

— Nu vreţi să fiţi recunoscută? întrebă el.

— Desigur că nu…

— În cazul acesta e mai bine să ne depărtăm de aici. Nu înţeleg Însă de ce vă plimbaţi tocmai în faţa prefecturii poliţiei…

— De ce nu? răspunse ea. Îmi face o plăcere deosebită.

Străinul râse şi o duse într-o stradă lăturalnică.

— Bănuiţi, desigur, că toată lumea vă crede moartă, nu-i aşa? Dar poliţia tot vă mai caută. Chiar adineauri am fost audiat din nou ca martor. Îmi daţi voie, contesă, să vă însoţesc, nu este aşa?

— Constat că mă şi însoţeşti de o vreme… fără să-mi fi cerut voie – zise ea zâmbind şi aruncând o privire spre domnul elegant, a cărui figură slabă, oacheşă nu-i displăcea de loc

— Sunt fericit că-mi acordaţi această favoare contesă – o încredinţă el. Cât mă bucur că v-am recunoscut numaidecât! Căci până acum nu vă văzusem din depărtare. Când mi-aţi trimis garoafele roşii pentru mica mea compoziţie – tangoul „Fiori de dragoste” – am trecut de două ori pe lângă masa d-voastră, putând observa profilul… părul d-voastră blond… şi blana! … Mai ales de blană îmi amintesc bine!

„Prin urmare e violonistul” gândi Karla, acelaşi din pricina căruia se spune că Ania s-ar fi omorât…

Glasul lui răsună din nou:

— Aţi râs, desigur, când aţi citit în ziare că eu aş fi fost pricina morţii d-voastră, cu toate că în realitate n-am schimbat niciodată un singur cuvânt cu d-voastră! Ei! Cu toate acestea, am fost citat astăzi pentru a noua oară la prefectura poliţiei deoarece se bănuieşte că ar fi existat între noi „relaţii”. Mi s-au cerut stăruitor amănunte. Căci nimeni nu vă cunoaşte aci la Berlin. Se vede că aţi trăit ca un sihastru, contesă.

— Sunt de foarte puţină vreme în acest oraş.

— Doar gazda d-voastră, bătrâna doamnă Hagedorn, a fost în măsură să dea câteva informaţii…

„Hagedorn” – repetă Karla în gând.

— Mai e interogată şi în momentul de faţă. Domnişoara Lüders de asemenea…

— Da, Sussy Lüders.

— Care a găsit pălăria şi testamentul…

— Sunt în curent cu tot ce se petrece.

— Îmi închipui! Şi, desigur, vă amuză când vedeţi ce vâlvă a stârnit dispariţia contesei Zeck. Dacă ar putea bănui numai domnii comisari ce aproape le sunteţi! Dar nu vreţi să luăm împreună o ceaşcă de cafea, contesă?

Karla chibzui o clipă. Îşi zise că Sussy avea s-o aştepte. Dar pe de altă parte o ispitea aventura… Violonistul acesta de la cafeneaua Elitei, era un tânăr simpatic, cu maniere distinse. De ce nar petrece ea un ceas în tovărăşia lui? Karla primi deci propunerea.

Peste puţin timp cei doi tineri şedeau laolaltă într-o cofetărie mică şi discretă. După ce comandară ceva, îşi reluară convorbirea, pomenind cu acest prilej şi de doamna Hagedorn.

— Gazda d-voastră vă iubeşte mult – zise violonistul, şi îi pare foarte rău că aţi dispărut. Am întâlnit-o de mai multe ori în biroul comisarului. De altfel, doamna Hagedorn nu vrea să creadă în moartea d-voastră… Am auzit-o spunând că are de gând să plece poimâine la fiul său, din capitala Portugaliei.

— Aşa? întrebă Karla cu interes. Pleacă pentru mai multă vreme?

— Da, şi ceea ce o mâhneşte e că n-a putut să-şi închirieze mai înainte mica ei locuinţă, cum ar fi vrut.

— O voi închiria eu! strigă domnişoara Lindemann. Tânărul o privi mirat,

punând jos linguriţa, cu care tocmai vroia să-şi mănânce prăjitura.

— Prin urmare, vreţi să ieşiţi din rezerva d-voastră? întrebă el. Vreţi să lămuriţi taina acestei dispariţii misterioase? Contesă! Credeţi-mă, ar fi lucrul cel mai cuminte pe care l-aţi putea face!

Karla plecă uşor capul, chibzuind, apoi luă o hotărâre. Când ridică din nou privirea spre el, ochii fetei sclipeau vesel.

— Sunt dornică de aventuri! strigă ea.

— Văd! răspunse el râzând, şi te înţeleg! mărturisi el. Altminteri n-aş trăi nici eu sub numele de Iankos Zéla, lăutarul! Dar omul trebuie să ştie să pună capăt aventurii atunci când trebuie… Urmând acest principiu, mă recomand cu numele meu adevărat: Krafft ten Hoff, fiul lui Arved ten Hoff, Wiesbaden-Biebrich. Fugit de acasă de dragul muzicii… Uleiurile unsuroase ale tatălui meu m-au pus pe fugă. Urăsc uleiurile acestea, pe care le produce tatăl meu!

— Al meu creşte porci! zise Karla râzând.

Dar în aceeaşi clipă se sperie.

Ten Hoff se uită la fata asta blondă, cu statura minunată.

— O, Doamne! zise el, sărmani ce suntem! Acum înţeleg totul.

Apoi râseră amândoi.

Peste o jumătate de oră, Karla se sculă.

— Unde locuiţi, contesă? întrebă el, ajutând-o să-şi îmbrace blana de şinşila.

— Te rog, să nu-mi spui contesă!

— Aşa… da, înţeleg… Cer iertare! … Locuiţi la Berlin, domnişoară?

— Da.

Tânărul râse, îmbrăcându-şi repede haina.

— Bănuiam! Nicăieri nu poţi fi mai la adăpost, când eşti urmărit, ca la Berlin… Şi încotro să-mi îndrept gândurile? În ce stradă?

Karla nu-i răspunse. Dădu numai din umeri şi se îndreptă spre ieşire.

— Nu fiţi supărată! – o rugă el, deschizându-i uşa. Credeam că am devenit prieteni.

— Da – zise ea, ne cunoaştem însă atât de puţin.

— Tocmai de aceea trebuie să ne revedem şi să mai stăm de vorbă. Atunci ne vom cunoaşte mai bine.

Karla se întoarse spre el şi privirea ochilor ei negri pătrunse drept în

inima tânărului.

— Când ne vom revedea? întrebă el turburat.

Fata clătină capul.

— Atunci să ştiţi că nu vă las să plecaţi, contesă! strigă el. Mă voi ţine scai de d-voastră…

— Asta n-o vei face! zise Karla, supărată, şi păşi iute înainte.

Dar violonistul o ajunse numaidecât.

— Unde vă duceţi? întrebă el cu o privire afectuoasă şi totuşi aproape ameninţătoare.

Karlei îi veni să râdă. Şi, întinzând lui ten Hoff mâna îi zise:

— Acum eşti Mankos Zéla, lăutarul! Toarnă uleiul fabricii părinteşti pe valurile agitate ale sufletului d-tale… doar, doar se vor potoli! De azi în două săptămâni, la aceeaşi oră mă voi afla în aceeaşi cofetărie.

SUSSY FU FOARTE DEZAMĂGITĂ când, ieşind de la prefectura poliţiei, n-o zări nicăieri pe prietena sa, Karla. Ar fi avut tocmai timp pentru o mică hoinăreală de primăvară. În jurul lui Alexanderplatz erau galantare atât de frumoase!

Acum nu-i mai rămânea decât să se ducă direct la serviciu. Sussy lucră până la ora cinci, ca de obicei, apoi se întoarse acasă, unde ajunse destul de obosită.

În odăiţa ei a cărei fereastră dădea în curte, o aştepta Karla.

— Nu te’mai dezbrăca Sussy dragă! – îi zise prietena. Trebuie să te duci numaidecât să-mi închiriezi o locuinţă.

— O locuinţă?

— Da. Geisbergstrasse numărul 12, la doamna Hagedorn.

— Dar asta-i locuinţa Aniei Zeck!

— Ştiu! Ştiu tot! Vino repede, îţi voi povesti în drum, ce mi s-a întâmplat. Ceva nostim de tot…

Cele două fete mai aruncară câte o privire în oglindă, ceea ce dură câtva timp, căci părul e uneori rebel, iar pălăria nu şade niciodată cum trebuie.

Apoi, în drum, Sussy Lüders află despre domnul Iankos Zéla şi vizita la cofetărie.

— Frumoase pozne îmi faci! strigă mica birocrată. Te dai drept contesa Zeck. Parcă ai fi o aventurieră! Te şi văd în dosul gratiilor!

— Nu mă dau drept nimic, Sussy, ci sunt luată drept contesa Zeck, ceea ce mă amuză, Dar poate că voi juca rolul acesta, ce mi se atribuie fără voia mea, până la sfârşit. Poate că voi ardeia puţin searbăda ciorbă de cartofi, pe care trebuie s-o înghit în fiece zi. Şi îndată ce va mirosi a primejdie, şterg putina. Plec la tăticu.

Cele două fete frumoase mergeau braţ la braţ, urmărite de privirile pline de admiraţie ale trecătorilor.

— Ascultă Karla, nu fă prostii! zise Sussy, uitându-se îngrozită la prietena sa.

— Dar dacă simt nevoia să le fac, Sussy? Viaţa e atât de plicticoasă, draga mea! Ar fi o mică variaţie. Pe când porcii părintelui meu şi logodnica lui, mai mult sau mai puţin neagră, nu mă ispitesc de loc… Îţi mărturisesc totuşi că mi-e cam dor de tăticu!

— Eşti o fire romantică şi exaltată, Karla!

— Lasă că-i bine! zise aceasta râzând. Şi acum ascultă. Ştiu de la Iankos Zéla că facem o faptă bună închiriând casa d-nei Hagedorn, la iuţeală, înainte de plecarea ei. Vei lua locuinţa pe numele tău.

— Doar n-am înnebunit! strigă Sussy.

Karla îi închise gura, speriată.

— Taci, te rog! Altfel se strânge lumea în jurul nostru! Toţi întorc capul după noi! … Ascultă mai bine, ce-ţi spun. Am banii pentru chirie la mine. Îi vei număra doamnei Hagedorn pe masă şi vei închiria apartamentul, altfel… ai încetat să mai fii prietena mea.

— Prietenei mele îi lipseşte o doagă! De aş şti cel puţin ce aştepţi de pe urma acestui joc ciudat…

— Puţină variaţie, după cum ţi-am mai spus.

În cele din urmă, Karla izbuti s-o înduplece pe liniştita şi cumpătata Sussy.

În timp ce domnişoara Lindemann şedea la un pahar cu bere, într-un restaurant din Prager Platz, Sussy Lüders se duse în strada Geisberg la doamna Hagedorn, unde spre mulţumirea bătrânei văduve, închiria de la ea întreaga locuinţă ce o ocupa, numărându-i pe masă chiria pe un sfert de an.

Doamnei Hagedorn îi tremurară mâinile de bucurie când iscăli contractul şi băgă banii în poşetă.

Sussy iscăli suspinând şi având senzaţia nelămurită că face ceva contra legii.

Karla îi fu foarte recunoscătoare când îi aduse contractul, pe baza căruia dispunea de locuinţa din strada Geisberg numărul 12, etajul întâi, la dreapta.

Domnişoara Lindemann ştiu apoi să fie îndeajuns de isteaţă pentru a aranja lucrurile în aşa chip, încât cu toată căldura primăvăratecă – să se afle prin apropiere îmbrăcată cu blana ei de şinşila, în seara când doamna Hagedorn, ajutată de Sussy, se suia în maşină, spre a merge la gară.

Karla îşi scoase pălăria, ca şi cum i-ar fi fost prea cald, şi o ţinea în mână. Doamna Hagedorn zărind părul ei blond şi statura-i înaltă şi zveltă, în blană de şinşila, se ridică de pe perne, în maşina deschisă şi strigă:

— Contesa! … Contesa Zeck!

Cel puţin zece inşi auziră strigătul. Urmând direcţia braţului întins de bătrână zăriră statura zveltă şi frumoasă a Karlei Lindemann.

Era de faţă şi portarul casei din strada Geisberg, numărul 12. Omul nu prea o văzuse pe contesa Zeck, dar citise în schimb adeseori descrierea înfăţişării ei prin ziare.

Sussy Lüders, care însoţea pe văduvă la gară, tremura de spaimă, căutând în acelaşi timp s-o liniştească pe doamna Hagedorn, care şedea lângă dânsa în automobil.

— Vom scăpa trenul, doamnă! Nu ne putem pierde vremea cu contesa – îi aminti ea.

Sussy porunci şoferului pe un ton energic:

— Dă-i drumul!

Automobilul porni. Şi doamna Hagedorn fu cât p-aci să cadă afară, în surescitarea ei. Privi înapoi, strigă ceva şi făcu presupusei contese semn cu mâna…

După acest mic incident, care îi convenea atât de bine, Karla Lindemann intră în noua ei locuinţă cu o oarecare emoţie şi în aşteptarea unor evenimente tulburătoare şi fantastice.

Portarul zgăi ochii la ea, când o văzu scoţând cheia din poşetă şi descuind poarta. Omul o urmă, şi Karla se întoarse spre el.

— D-ta eşti portarul casei, nu-i aşa? Domnişoara Susanne Lüders a închiriat locuinţa moblilată a doamnei Hagedorn… Domnişoara Lüders e

prietena mea.

— Da, sunt informat! Foarte bine! bolborosi omul, înclinându-se de mai multe ori. Dar mi se pare că…

Domnişoara Lindemann nu se arătă dornică să afle ce i se părea portarului, ci-contesă din creştet până-n tălpi-urcă mândră scările ce duceau la etajul întâi, descuie uşa apartamentului şi intră – nu fără un fior de groază – în locuinţa părăsită.

Totul îţi făcea o impresie foarte solidă, foarte cuminte şi burgheză, încă din vestibul. În stânga se afla un salonaş neaerisit, cu o vitrină plină de bibelouri urâte, două fotolii şubrede şi roase şi un palmier artificial, acoperit de praf.

— Ce oroare! strigă Karla şi închise repede uşa.

Odaia din dreapta dădea în curte. Era sufrageria, care părea oarecum mai elegantă.

— Merge! constată Karla. Va fi odaia noastră comună.

Pe urmă păşi înainte şi deschise uşa care dă în salonaş.

Scoase o exclamaţie de mirare.

Camera aceasta era cu totul altfel decât celelalte încăperi. Mobila destul de modernă, era bine aranjată. Şi pretutindeni se aflau glastre mari cu flori: la fereastră, pe masă, pe birou…

Într-un cadru aurit, Karla zări capul fin de artist al lui Iankos Zéla, care părea a o privi cu ochi gravi.

Se vede că omul acesta devenise totuşi primejdios pentru frumoasă contesă, deşi, după spusele sale, nu vorbise niciodată un cuvânt cu dânsa.

Poate că aici, în camera aceasta, se găsea dezlegarea enigmei acestei dispariţii.

Pe birou se afla un abonament lunar de tramvai, pe numele contesei. În stânga o fotografie a Aniei Zeck.

Karla o privi şi se sperie.

— În fond, nu semănăm noi prea mult – zău că nu! … Câtă durere zace în ochii aceştia negri! Până şi fotografia aceasta aşa proastă cum e te face să-ţi dai seama… Guriţa… şi bărbia… nu, nu semăn… Părul Însă şi stătură parcă sunt la fel… Ciudat, că poliţia n-a ridicat scrisorile acestea şi abonamentul!

Karla nu ştia că scrisorile sosiseră de abia în ziua aceea. Doamna

Hagedorn le pusese în odaie, pe birou. Iar în ce privea abonamentul pe luna februarie, emis pe numele contesei Ania Zeck, cartonul mic fusese găsit de abia în ajun, printre nişte ziare vechi.

Lângă această odaie se afla dormitorul doamnei Hagedorn. Era modest mobilat, dar foarte curat şi mirosea a levănţică.

Aici va putea sta Sussy” gândi Karla. Dar eu unde voi dormi?

În odaia Aniei nu se găsea nici pat, nici dulap şi nici lavoar. Sofaua însă, după cum se încredînţă Karla, putea fi uşor transformată în pat, printr-un mecanism foarte simplu.

În baie, Karla descoperi, afară de lavoarul cu apă caldă în permanenţă, şi trei dulapuri în perete.

Era încântată „de noua sa locuinţă. Va sta cu Sussy aici şi nimeni nu va putea da de dânsa, mai cu seamă domnul Semmelberg.

Acestuia îi scrisese câteva rânduri, comunicându-i că în urma unei telegrame primite de la tatăl ei, se hotărâse să plece cu vaporul „Quick” din Marsilia la Sidney. În clipa când Semmelberg primea această scrisoare, ea, Karla, s-ar şi afla plutind pe Marea Mediterană.

Dar tatăl ei? Pe acesta vroia să-l liniştească cu o scrisoare drăguţă, fără a-i indica, fireşte, noua ei adresă… Încă în aceeaşi seară se gândi să-i scrie că nu putea veni la dânsul decât în toamnă.

„Tăticu nu va muri de dorul meu – gândi Karla, cu atât mai puţin cu cât o are acum pe femeia aceea neagră… Nu-mi poate pretinde să fiu de faţă, când îşi trăieşte luna de miere cu australianca lui. Tata are aventurile lui, şi eu pe ale mele!”.

A doua zi dimineaţa, Sussy completă, jos la parter, buletinul de mutare. Procedă întocmai după indicaţiile primite de la Karla şi n-o trecu pe aceasta în buletin, ci se înscrise doar pe ea însăşi şi pe servitoarea Lină, angajată în grabă.

— Dar contesa Ania Zeck? întrebă portarul, să n-o anunţăm şi pe dânsa?

— Ai anunţat d-ta plecarea ei de aici? se informă Sussy.

Şi o roşeaţă uşoară îi acoperi faţa, fiindu-i ruşine de jocul la care o îndemna prietenia ei pentru Karla.

— Nu – răspunse portarul îngândurat – că doară n-am ştiut nimic sigur… Trebuia să aşteptăm mai întâi.

Sussy era atât de încurcată, încât îşi încheie şi descheie pentru a cincea oară mănuşile. Gândi cu amărăciune:

„Numai de n-am fi prinse! … Ne şi vedem aşezate în duba poliţiei şi duse la închisoare!”

— Dacă zici că a rămas înscrisă… începu ea, şovăitor.

— Da, domnişoară! răspunse omul.

— Aveţi dreptate, nu mai e nevoie.

Sussy răsuflă uşurată şi plecă la serviciu.

A DOUA ZI, Karla Lindemann se duse ea însăşi la portar.

— Domnule Marschand – zise ea cu glasul ei cald şi zâmbetul cel mai amabil din lume – am să-ţi fac o rugăminte.

Domnul Marschand nu era dispus să împlinească rugăminţile chiriaşilor decât sub anumite rezerve.

Karla îi puse în mână o piesă de cinci mărci şi faţa portarului se însenină numaidecât

— Stau la dispoziţia d-voastră, domnişoară contesă.

Karla zâmbi, ridicând mâna ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Mai întâi… nu mă numi niciodată contesă! Doresc să mi se spună domnişoara Karla Lindemann… Lindemann, ai înţeles? Dacă vine cineva şi întreabă de „contesă”, vei răspunde întotdeauna: „Contesa e plecată” – oricine ar fi persoana care întreabă. Vreau să fiu Karla Lindemann şi nimic altceva…

— Da… dar nu înţeleg. Nu-i nicio ruşine să fii contesă. Omul clătină capul, mirat. Dimpotrivă – adăugă el – o contesă e întotdeauna ceva deosebit

— Nu vreau să par nimic deosebit! … Gândeşte-te numai, câte persoane ar veni să se intereseze de contesa Ania Zeck, despre care se credea că a murit Ziarişti, agenţi de poliţie şi o mulţime de curioşi… N-ai mai şti cum să scapi de ei! Contesa vroia doar să dispară… Ei bine, a dispărut! … N-a rămas decât Karla Lindemann.

Fata băgă mâinile în buzunarele hainei sale şi zâmbi domnului Marschand.

— Am înţeles… Vreţi să fiţi lăsată în pace – zise portarul.

— Aşa e… *. Văd că eşti om inteligent, domnule Marschand! Dacă vei face aşa cum ţi-am spus, cruţându-mi astfel multe neplăceri, vei căpăta de la

mine în fiecare lună câte 30 de mărci…

— Drace! exclamă portarul, copleşit, şi holbă ochii spre Karla.

— Ne-am înţeles? întrebă ea cu acelaşi zâmbet fermecător ca şi adineauri.

Şi întinse domnului Marschand mâna, pe care acesta o apucă şi o strânse cu putere.

— Vă puteţi bizui pe mine, domnişoară contesă… adică… scuzaţi, vă rog… domnişoară Lindemann. Aşa vă numiţi doară acum: domnişoară Karla Lindemann.

Portarul clipi şiret din ochi şi „contesa” îl bătu pe umăr.

— Prin urmare ne-am înţeles, domnule Marschand: treizeci de mărci pe lună pentru… „discreţie garantată”.

— Garantez de toată discreţia, pentru 30 de mărci garantate! răspunse el vesel, petrecându-o până la uşă, cu plecăciuni adânci…

Sus o aştepta Sussy.

— Ei? întrebă dactilografa, încruntând sprâncenele, când dădu cu ochii de prietena sa.

Karla se trânti într-un jilţ şi îşi aprinse o ţigară. Nu răspunse, zâmbi doar că pentru sine.

— S-a isprăvit? strigă Sussy, pe care tăcerea aceasta o enerva. Te-a prins? Vei intra în puşcărie?

— Fricoaso! râse Karla’.

Trase apoi încă un fum din ţigară.

— Totul merge de minune. Portarul nici n-a cunoscut-o pe Ania Zeck şi ar fi gata să jure că eu sunt contesa. Pe semne că Ania n-a vorbit niciodată cu dânsul şi că a trecut întotdeauna iute prin gang. Portarul nu ştie despre contesă decât că a fost înaltă şi blondă şi aşa sunt şi eu. Bine că mi-am cumpărat blana de şinşila – pe care toţi au remarcat-o, mai ales la ea.

Karla întinse prietenei o ţigară, pe care Sussy o primi oftând.

— Venerabilul tău tată te-ar omorî, dacă ar şti ceea ce faci! strigă Sussy.

— Nu fi atât de dramatică, draga mea!

— Nu înţeleg ce urmăreşti cu toate astea! Dacă scopul ar fi să-ţi procuri bani pe căi nepermise, m-aş feri bineînţeles să te ajut, dar lucrul ar avea cel puţin un rost! Dacă ai dori să joci un rol în societate…

— Caut aventură de dragul aventurii! Şi sunt eu însumi curioasă să văd ce-o să iasă din asta – zise Karla, urmărind cu un zâmbet rotocoalele de fum.

— Dar dacă vine poliţia?

— Va veni, de asta nu mă îndoiesc! Cred însă că Ania Zeck nu s-a prezentat la poliţie, cu prilejul înscrierii sale la biroul populaţiei. Sengestroh şi ceilalţi o cunosc tot atât de puţin ca şi portarul casei noastre…

— Dar pentru ce toate acestea?

Karla râse.

— Vom vizita teatre, concerte, reprezentaţii de gală. Lumea mă va întâmpina cu priviri curioase şi va şopti în urma mea. Bărbaţi spirituali…

— Nu există! zise Sussy cu dispreţ. Dacă ai veni în contact cu atâţia bărbaţi ca mine, la birou, nu ţi-ai mai face nicio iluzie în această privinţă.

— Două fete tinere, pe care le cheamă Karla Lindemann şi Sussy Lüders, vor părea întotdeauna banale şi lipsite de interes, pe când o contesă, al cărei nume a fost pomenit de toate ziarele… Şi o femeie frumoasă are nevoie de reclamă, ca să se facă remarcată… Vezi tu, ceea ce mă ispiteşte este succesul în societate. Trebuie să fii puţin excentrică! Două feţe atât de drăguţe ca noi…

— Te rog să vorbeşti la singular – o întrerupse Sussy. Eu nu sunt excentrică! Şi nici frumoasă…

— Atât de drăguţe ca noi! repetă Karla râzând, care au trecut prin atâtea necazuri şi n-au nicio nădejde că se vor trezi sărutate de către un prinţ, ca mândra din pădurea vrăjită. Asemenea fete, vezi tu, sunt însetate de puţin romantism…

— Uiţi că eşti aşteptată în Australia! Ce poate fi mai romantic? Numai călătoria minunată până acolo…

— Nu-mi aminti de tata şi de rătăcirile sale! Îl iubesc din suflet, dar ai văzut ce mi-a făcut? Cu porcii săi aş fi încercat eu să mă obişnuiesc… Sunt sigură că m-aş fi obişnuit! … I-aş fi hrănit şi săpunit şi frecat… I-aş fi păzit şi i-aş fi dus la păşunat… sau la târg… Toate le-aş fi făcut, tot ce mi-ar fi cerut tata. Şi mi s-ar fi părut că sunt Falada, porcăreasa… dar asta mi se pare că a fost angajată pentru paza gâştelor…

— Da, pentru gâşte! confirmă Sussy.

— Ei vezi, ce cultă sunt eu? Şi dacă tata ţinea neapărat să se mai însoare odată, n-aş fi avut nimic împotrivă, şi priveşte! M-aş fi împrietenit cu orice

femeie simpatică, care ar fi devenit mama mea vitregă… Dar o cucoană cu pielea de culoarea şocolatei! Cu parfum de fiară… o negresă australiană… Nu draga mea! mai bine rămânea în ţară şi ne hărţuiam amândoi mai departe cu grijile şi nevoile noastre, cu datorii şi creditori…

— Desigur că vezi şi tu lucrurile mai negre decât sunt în realitate…

— Dimpotrivă! Nu-mi pot închipui ca tata s-o iubească pe negresa asta, aşa că totul se reduce probabil la un târg. Ea îi aduce ca zestre o turmă întreagă de grohăitoare. Se vede că porcii sunt acolo la modă! Sau că reprezintă moneda curentă! … Şi eu, care am muncit ani de zile în grădinile mătuşii Mally, cu râvnă şi sârguinţă, ca să mă pregătesc pentru rolul de fiică a unui fermier! … Dar o negresă la masă… O negresă în braţele tatălui meu… Asta nu! e peste puterile mele! mai bine rămân aici şi mă distrez cum ştiu eu!

Karla sări în picioare, se redresă şi-i întinse râzând braţele.

— Vai, oiţă cuminte şi sfioasă! Fiinţă gingaşă, veşnic tremurătoare! Viaţa e atât de interesantă! De altfel, să ştii, mâine dau drumul acestei jupânese tâmpite şi-mi iau un fecior de casă. Livreaua o voiu împrumuta de la Trensart, magazinul pentru haine cu împrumut… Să vezi ce efect o să facem atunci!

Sussy o ascultase cu ochii plini de groază. Îşi stinse ţigara în scrumieră, cu oarecare violenţă şi zise oftând:

— Văd că eşti incorigibilă! Ne vei nenoroci pe amândouă…

PESTE TREI ZILE, domnişoara Lindemann se întoarse acasă triumfătoare, însoţită de servitorul Friedrich Lenz. Friedrich era bătrân, plin de demnitate şi foarte ceremonios.

— Aceasta e camera d-tale, Friedrich – zise Karla, arătându-i odăiţa, în care până acum dormise Lina. E foarte mică, dar îţi pun la dispoziţie şi salonaşul din faţă.

Friedrich, servitorul, se înclină adânc.

— Bine, doamnă contesă.

— Domnişoară Lindemann, te rog!

— Bine, domnişoară… Lindemann.

Friedrich zâmbi discret şi îngăduitor, înclinându-se din nou.

— Îmi daţi voie să-mi aranjez odaia?

Karla dădu din cap.

— Desigur. Numai să nu cheltuieşti bani pentru mobilă, deoarece, după

cum ştii, noi n-am închiriat locuinţa decât pentru trei luni.

— N-am’mai stat niciodată într-o odaie din faţă – răspunse el, pe un ton de scuză. De la contele Heinersbach am moştenit ceva mobilă veche foarte frumoasă şi câteva tablouri. Aş fi fericit să mă pot bucura de aceste lucruri, fie numai timp de trei luni.

— Nimic nu-ţi stă în cale, Friedrich. Aranjează-ţi totul după plac.

Karla zâmbi şi dădu uşor din cap, apoi se duse în odaia ei.

Dar abia se aşezase la birou, spre a termina o scrisoare începută, când auzi sunând.

Karla auzi paşii înceţi ai bătrânului servitor, îndreptându-se spre uşă. După câteva clipe, Friedrich se întoarse şi ciocăni în uşă. Intră apoi, ţinând în mână un buchet mare de garoafe albe şi anunţă:

— Domnul ten Hoff doreşte să facă domişoarelor o vizită.

— Domnul ten Hoff? Iankos Zéla? întrebă Karla speriată.

Friedrich cunoştea numele violonistului.

— Să spun că nu-l puteţi primi? întrebă el.

„După părerea acestui fecior de casă boierească nu se cuvine să-l primesc” – gândi Karla, amuzată.

— Spune domnului ten Hoffcă-i mulţumesc pentru florile acestea minunate şi că-l aştept luni după-amiază la ceai.

Dar peste câteva minute Friedrich reveni.

— Domnul ten Hoff doreşte să vorbească neapărat cu domnişoara Lindemann. Numai o clipă, e ceva urgent.

— A spus el… domnişoara Lindemann? întrebă Karla mirată.

— Da. Domnul ten Hoff a întrebat mai întâi de contesa Zeck. Când am răspuns – potrivit ordinului primit – că domnia să nu-i acasă, domnul ten Hoff a cerut să vorbească cu domnişoara Lindemann. O fi aflat numele acesta de la portar.

— Să poftească atunci.

Când tânărul violonist intră în odaie şi o zări pe Karla, se opri o clipă speriat.

— Va să zică tot sunteţi acasă, contesă? întrebă el mirat. Credeam că va trebui să mă mulţumesc cu societatea prietenei d-voastră.

Ten Hoff îi sărută mâna şi o privi cu strălucire în ochi.

— Eu sunt domnişoara Karla Lindemann! zise Karla, accentuând fiecare cuvânt.

Ten Hoff se înclină.

— Credeam că gluma s-a isprăvit, contesă.

— Nu-mi spune contesă, te rog! Ca s-o ştii: mă numesc Karla Lindemann şi atât.

Karla îi oferi un scaun şi se aşeză ea însăşi într-un jilţ scund, cu dungi albastre şi roz. Pe urmă aranjă florile într-un vas înalt şi subţire de cristal, pe care Friedrich îl adusese în acest scop.

După ce servitorul părăsi odaia, ten Hoff zise:

— Voi ţine seamă de dorinţa dv., deşi nu prea înţeleg ce urmăriţi cu jocul acesta.

Karla nu răspunse. Îi împinse mai aproape cutia cu ţigări şi chibritelniţa.

— Fumezi?

— Nu, mulţumesc! Nu sunt fumător – zise el, examinând cutioara de argint, cu gravura fină, artistică. Văd că nu-i din lemn de trandafir şi că n-are gravată în colţul stâng monograma A. Z. Şi coroana de conte…

— Ai venit aici, ca să mă superi? întrebă Karla mâniată. Nu vreau *cu* niciun chip să mi se aducă aminte de lucrurile acelea!

— Cer iertare.

„Ce ochi minunaţi are!” – gândi Karla, când întâlni privirea lui speriată. Cu toate acestea, rămase foarte rezervată.

— De ce ai venit aici? Asta nu se poate… Trebuie s-o înţelegi… Era vorba să ne întâlnim peste două săptămâni în cofetăria aceea mică…

— Vin din partea cântăreţei Maria Tablad…

— Ah… marea artistă de la Opera de Stat! zise Karla cu vădit interes.

Krafft ten Hoff dădu din cap.

— Da. E căsătorită cu contele Königslerch şi primeşte multă lume. I-ar fi foarte plăcut să introducă pe contesa Ania Zeck în societatea berlineză.

Ochii Karlei străluceau de bucurie.

— Dar pe domnişoara Karla Lindemann?

Krafft ten Hoff şovăi o clipă, apoi răspunse zâmbind:

— Cum de nu! Capriciile unei femei frumoase trebuie respectate, căci n-ai încotro! Prezentarea celebrei contese Zeck ca domnişoară Lindemann va

avea un farmec deosebit. La auzul acestor cuvinte inima tinerei aventuriere zvâcni furtunos. Dar Karla ştiu să-şi ascundă tulburarea. Ridică semeţ capul şi zise:

— Ai dreptate, domnule ten Hoff, vă fi foarte amuzant

— Luni, Maria Tablad dă o mare serată. Vreţi să-i faceţi plăcerea să veniţi şi d-voastră, contesă… iertare! … domnişoară Lindemann?

— Bucuros, domnule ten Hoff! Pot s-o aduc şi pe Sussy Lüders?

— Domnişoara Lüdfers? Bruneta aceea drăguţă, care a găsit pe chei…

— Da. Locuieşte acum la mine în casă. Ne-am împrietenit şi ieşim împreună.

— Cum aţi făcut cunoştinţa ei, domnişoară?

— Ţi-o voi povesti cu alt prilej – zise Karla, înroşindu-se. E o fată atât de simpatică şi îmi trebuia cineva ca însoţitoare şi camaradă, de vreme ce doamna Hagedorn a plecat de aici… În felul acesta, domnişoara Lüders e despăgubită de mia de mărci, pe care n-a primit-o încă până astăzi!

„Ce bine ştiu să mă descurc şi să ocolesc un răspuns direct” – gândi Karla, pe jumătate bucuroasă, pe jumătate speriată.

Sub stăpânirea acestui gând, zise către tânărul violonist:

— Ce nostim e să fii altcineva decât pari!

— Senzaţia asta o cunosc şi eu după cum ştiţi! Iankos Zéla! Deşi trebuie să mărturisesc că jocul d-voastră e o enigmă, pe care nu pot s-o dezleg.

Krafft ten Hoff se sculase spre a-şi lua rămas bun. Karla se ridică de asemenea de pe scaun şi – amândoi aproape de aceeaşi înălţime – se priviră drept în ochi.

Tânărul simţi că era pe cale să se îndrăgostească de fata această frumoasă şi bizară. Karla băgă de seamă simpatia lui, dar rămase calmă şi nepăsătoare.

— Prin urmare pot comunica Mariei Tablad că-i primiţi invitaţia? D-şoara Lüders e fireşte de asemenea poftită.

— Da, vom veni.

— Maria Tablad va fi încântată.

— E prietena d-tale?

— Prietena? Depinde de înţelesul ce-i dai acestui cuvânt. Dacă îl întrebuinţezi aşa cum l-au întrebuinţat părinţii noştri, fără nici un echivoc, apoi

dă, suntem prieteni. Facem muzică împreună. Îmi dăruieşte astfel clipe frumoase ce nu se pot uita.

Karla sună pe furiş. Friedrich apăru şi deschise uşa, spre a lăsa să treacă musafirul tânăr şi elegant. Karla îl petrecu pe ten Hofif până-n prag. În drum spre ieşire, violonistul zări fotografia sa pe biroul mare, lângă fereastră.

Tresări de bucurie şi privi întrebător la Karla, cu ochi ce sclipeau şăgalnic O

Karla băgă de seamă uimirea lui şi în dorinţa de a pune capăt cu o clipă mai devreme oricărei speranţe deşarte, zise, cu o uşoară mişcare a mâinii spre birou:

— Fotografia? Te miri, nu-i aşa? Dar acesta nu-i domnul ten Hoff, ci Iankos Zéla! … Gazda mea te admiră mult…

„Pe mine nu mă poţi înşela, femeie adorabilă ce eşti – gândi violonistul. Faci pe mândra şi nesimţitoarea, dar fotografia mea stă pe biroul tău… Odată mi-ai trimis chiar garoafe roşii – florile dragostei şi ale bucuriei…”

— DOMNIŞOARA LINDEMANN, domnişoara Lüders!

— Anunţă servitorul în seara recepţiei dată de Maria Tablad.

Şi’lâsă să intre două fete tinere, zvelte şi foarte elegante, a căror bucurie şi emoţie de a-şi face intrarea în societatea înaltă, se traducea printr-o oarecare sfială, ceea ce le dădea un farmec deosebit.

Amândouă se prezentau minunat de bine.

Karla purta o rochie cu trenă, de mătase gri, completată cu o jacheţică nostimă din brocat de argint. Prietena ei brună, mică *şi* subţirică, îmbrăcase o rochie de mătase verde deschis…

— Cine-i?

— Auzi Karla şoptind pe un domn distins, în vârstă, căruia, de entuziasm, îi căzu monoclul din ochi, în clipa când cele două prietene trecură pe lângă el.

Karlei nu-i scăpă nici răspunsul:

— Cöntesa Zeck… o femeie încântătoare! … Ţine însă să i se spună domnişoară Lindemann.

Iată* aventura! Karla era foarte radioasă. Privi sfidător la Sussy, care mai adineaori, pe când se îmbrăcau, făcuse mii de obiecţii şi, de frică, era cât pe aci să rămână acasă.

Sussy Laders se uită speriată la bătrânul elegant, care cu o strâmbătură

oribilă îşi prinse iarăşi monoclul în ochi.

— Asta era de prevăzut. — şopti ea îngrozită.

Dar Karla nu răspunse, deoarece Iankos Zéla veni ca să le sărute mâna şi să le prezinte stăpânei casei.

Maria Tablad avea o înfăţişare impunătoare. Fără a fi frumoasă, poseda farmecul ce-i dă o cultură aleasă, intelectuală. Bruna această interesantă, ai cărei ochi priveau atât de prevenitor, veni în întâmpinarea celor două fete tinere şi, întinzându-le amândouă mâinile, zise zâmbind:

— Mă bucur foarte mult, domnişoară Lindemann şi domnişoară Lüders, că contribuiţi prin prezenţa d-voastră la reuşita seratei de astăzi…

— Sunteţi prea amabilă, contesă – răspunse Karla, încurajată de privirea caldă a artistei. Niciodată n-aş fi îndrăznit să sper că voi avea cinstea… V-am auzit în Toşc*a… Mi-a*ţi făcut o impresie adâncă… E ceva ce nu se poate uita…

— Prea multă laudă pentru puţin cântat – zise Maria Tablad zâmbind. Acum urmaţi-mă, domnişoarelor, vreau să vă prezint câteva personaje interesante…

O mulţime de nume cunoscute răsunară la urechile Karlei şi ale lui Sussy. Artişti şi savanţi, miniştri şi bancheri înclinară capul în faţa frumuseţii, pe care toţi o luau drept contesa Zeck – tânăra aceasta, cam romantică şi bizară, care depusese un testament în împrejurări dramatice, spre a dispare din lume, şi care apoi tot nu dispăruse…

Bătrânul prinţ Sassenfeld, foarte înalt şi zvelt, se redresă în momentul când Karla trecu pe lângă el, însoţită de secretarul de legaţie von Bülow şi de Maria Tablad.

— Drace! Dar e frumoasă ca o zână! zise el entuziasmat către contele de Arnim. Şi eu care mă aşteptam la o persoană cu înfăţişarea palidă şi bolnăvicioasă de femeie neurastenică! Trebuie să vorbesc puţin cu ea, să-i iau un interviu psihologic.

Prinţul Sassenfeld căută să se apropie de Karla şi când izbuti în sfârşit să fie lângă ea în salonul de muzică, ochii lui erau plini de vlagă şi de un foc tineresc.

Karla Lindemann şedea calmă şi rece în jilţul ei. Nimeni nu i-ar fi putut citi pe faţă bucuria că se vedea înconjurată de o seamă de admiratori, ale căror nume aveau răsunet în societate.

Când Maria Tablad cântă musafirilor ei un cântec, domnii se aşezară la spatele jilţului în care şedea Karla, spre a nu-i acoperi ei vederea spre cântăreaţă. Prinţul Sassenfeld se apropie şi mai mult de dânsa şi sfârşi prin a se aşeza chiar lângă tânăra fată.

Un domn grăsuliu şi rumen la faţă adusese Karlei un pahar de şampanie şi sandviciuri cu icre negre, dar prinţul ştiu s-o izoleze de ceilalţi admiratori şi s-o atragă într-o convorbire mai intimă.

Era un *causeur* strălucit. La orice subiect care atingea – cai, golf bridge, muzică, femei frumoase – Karla răspundea calm, amuzant sigură de sine… În toiul unei discuţii despre expoziţia de tablouri a unui pictor tânăr, necunoscut, care era pe punctul de a stârni vâlvă, prinţul Sassenfeld, uitându-se ţintă la Karla, cu ochii săi adânci, de culoarea oţelului, o întrebă pe neaşteptate:

— D-ta eşti fiica lui Erasmus Zeck?

Fata frumoasă se înroşi tare, dar nu-şi pierdu cumpătul.

— N-ar trebui să-mi puneţi atâtea întrebări prinţe! Eu tot nu voi răspunde niciodată la ele.

— Şi… de ce nu?

— Doresc să fiu Karla Lindemann şi nimic altceva – zise ea şi ochii ei negri îl priveau rece şi mustrători.

Bătrânul aristocrat zâmbi.

— Ştii să te înconjuri de mister, domnişoară – răspunse el. Capriciile unei femei frumoase trebuie întotdeauna respectate – aşa au poruncit zeii. D-ta însă n-ai mai avea nevoie să recurgi la puterea de atracţiune a misterului, căci farmecul dumitale personal e şi aşa destul de puternic. De altminteri, nu ţi-am pus întrebarea aceea din curiozitate, ci fiindcă l-am cunoscut pe contele Zeck.

— Eu nu.

— Aşa? D-ta nu? Scuză-mă, domnişoară… Bineînţeles că n-am să te mai supăr niciodată cu întrebările mele…

Karla se întoarse spre el şi îl privi ţintă.

— Nu credeţi, prinţe, că Ania Zeck a avut motive serioase să dispară?

Prinţul Sassenfeld râse.

— Ca să reapară apoi după scurt timp, sub alt nume! Şi încă în aceeaşi locuinţă unde a stat şi mai înainte, după câte mi se spune.

Karla se afla într-o situaţie destul de critică, dar interogatoriul acesta o

amuza.

— Cine v-a spus asta, prinţe? Eu *sunt* Karla Lindemann! zise ea, accentuând fiecare cuvânt.

Sassenfeld o privi, dând din cap.

— Nu mai înţeleg nimic! Vrei să te ascunzi sub un nume străin, rf

„Iar procedezi greşit. Fiecare ins aici în sală ştie că eşti contesa Ania

* Karla se sculă şi prinţul se ridică şi el în picioare. 1 – Aş vrea s-o caut pe prietena mea Sussy Lüders – zise ea, trângându-şi jacheta de brocat în jurul taliei! Şi aruncând bătrânului aristocrat o privire ştrengărească:

— Credeţi-mă, prinţe – sunt Karla Lindemann! repetă ea.

Prinţul o crezu încă şi mai puţin, dar o găsi încântătoare şi îi oferi braţul, spre a o conduce la domnişoara Lfiders.

Ö găsiră pe Sussy într-un grup de fete tinere şi de cavaleri. Iankos Zéla şedea lângă* dânsa. Păreau a fi foarte bine dispuşi, căci în momentul când Karla se apropie, Sussy râdea cu poftă. Dar bună dispoziţie a micii dactilografe pieri numaidecât când îi fu prezentat prinţul.

— Adineauri am făcut cunoştinţa prefectului de poliţie – şopti Sussy Laders prietenei sale, într-o clipă când se simţi neobservată, închipue-ţi, Karla, a prefectului de poliţie!

— Ei şi! râse Karla. Cu toată funcţia lui, poate să fie un om drăguţ şi interesant!

— Tu, cu uşurinţa şi nesocotinţa ta, nu mai cunoşti nicio sfială – se supără Sussy. Ne şi vedem băgate la răcoare!

— Taci din gură! răspunse Karla, privind speriată în juru-i. Parcă n-ai fi în toate minţile!

— Ce să fac, dacă mi-e frică!

— Totuşi văd că petreci foarte bine! Adineaori te-am auzit râzând…

Chipul lui Sussy se însenină.

— Iankos Zéla e atât de vesel şi de glumeţ! Un adevărat ţigan! Ne-a povestit fel de fel de istorioare din viaţa lui de muzicant răsfăţat Nici nu-ţi închipui ce nostim era!

— Bine, mititico, îţi doresc petrecere bună! zise Karla, cu un ton părintesc.

Şi depărtându-se aruncă o privire către grupul de fete şi băieţi, care

tocmai izbucneau din nou într-un hohot de râs.

De data aceasta, râdea şi prinţul Sassenfeld cu dânşii. Dar cum întâlni privirea Karlei, bătrânul aristocrat se desprinse din grupul tineretului vesel pentru a se pune la dispoziţia aceleia căreia îi plăcea să se numească domnişoara Karla Lindemann, şi care după părerea lui nu era alta decât contesa Ania Zeck.

În aceeaşi clipă sosi şi prefectul de poliţie Siebom, încărcat cu dulciuri.

Fu numaidecât asediat şi împărţi râzând bunătăţile aduse.

Karla9 auzindu-i titlul ş'i numele, ar fi vrut s-o şteargă prudent. Nu reuşi, însă, şi fu silită să facă cunoştinţa lui.

Prefectul de poliţie Bemd Siebom era un holtei cu înfăţişarea îngrijită, un sportiv pasionat şi foarte bine văzut în societate.

Când fu prezentat Karlei, o privi scrutător şi repetă cu ton întrebător:

— Domnişoara Lindemann?

— Da, aşa mă numesc – până una alta! zise Karla curajos, dar cu oare care palpitaţii.

Cei doi domni râseră. Siebom, privind-o amuzat, zise:

— Să sperăm atunci, domnişoară, că nu vă veţi mai numi aşa vreme prea îndelungată, şi că vi se va da prilej să schimbaţi numele acesta frumos pentru un altul şi mai frumos.

— Cum asta? întrebă Karla nedumerită.

— Unei domnişoare atât de frumoase căsnicia îi dă repede prilejul să-şi schimbe numele – răspunse prefectul de poliţie. Karla Lindemann răsuflă uşurată.

— Oh, la asta v-aţi gândit, domnule prefect?

— Lace altceva aş fi putut să mă gândesc? întrebă Siebom cu un zâmbet şiret.

Şi din nou ochii lui, care aveau un liiciu atât de straniu, o examinară pe Karla din cap până-n picioare.

— Dar numele meu îmi place încă destul de mult.

— Cel de acum? întrebă el.

— Desigur, cel de acum! răspunse ea, cu un zâmbet ironic.

Karla nu se simţea de fel la largul ei.

— N-aţi putea să-mi procuraţi un pahar de apă de la gheaţă, domnule

prefect? Mi-e grozav de cald…

— Cu cea mai mare plăcere, domnişoară – răspunse Siebom.

Nu se duse însă el însuşi, după cum nădăjduise ea căci grozav ar fi vrut să scape de dânsul şi de întrebările lui – ci zărind pe Iankos Zéla, care trecea tocmai pe acolo, Siebom îi făcu semn să se apropie.

— Domnule prefect? întrebă violonistul, înclinându-se uşor.

— Domnule magician, Paganini reînviat, maestru în ale sunetelor – n-ai putea d-ta să procuri o băutură răcoritoare unei domnişoare, care se topeşte desete?

Karla, spre care arăta; se întoarse tocmai către prinţul Sassenfeld. Ochii ageri ai poliţistului observară pe cei doi tineri cu oarecare curiozitate. Nu era însă nimic deosebit în purtarea Karlei şi a lui Iankos Zéla, deşi se zvonea că ar ff îndrăgostiţi unul de altul…

Tânărul violonist reveni cu băutura răcoritoare cerută şi Karla primi paharul cu un „mulţumesc” distrat, şi după ce sorbi o singură înghiţitură îl aşeză pe o măsuţă.

Nu se uită şi nu spuse niciun cuvânt lui Iankos, pe care prefectul de poliţie Siebom îl numea în sinea lui un biet scripear, muritor de foame.

Când Iankos Zéla vroi însă să treacă în odaia de alături, Siebom îl urmă.

— Ia spune-mi, domnule Iankos, d-ta care o cunoşti mai de aproape de această contesă Zeck… o persoană încântătoare, de altminteri!

— N-o cunosc de fapt nici eu mai bine ca d-voastră, domnule prefect – răspunse violonistul, rău impresionat de tonul cu care îi vorbe? Siebom.

În aceeaşi clipă Iankos, speriat, schimbă feţe-feţe şi îngăimă:

— Vorbiţi, desigur, despre domnişoara Ltndemann, pe care toţi o iau drept contesa Zeck…

— Pe care toţi o iau drept contesa Zeck… exact! zise râzând omul cărunt şi slab, care îngrijea de ordinea în capitală. Şi d-ta cel dintâi? Pun rămăşag zece contra unu, că nouăzeci la sută din musafirii Mariei Tablad ştiu cine e, cu adevărat, această domnişoara Lindemann. Îi place însă, să ne ducă de nas! … Unei femei frumoase Îi ierţi multe… Ce vroiam însă să spun? Ah da! … D-ta ai cunoscut-o când sd numea încă An*ia* Zeck, nu-i aşa, domnule Iankos?

Zâmbetul său pierise şi privirea şa deveni scrutătoare şi rece.

Iankos Zéla avu o senzaţie neplăcută.

— N-am vorbit niciodată cu dânsa… mai înainte…

— Cum!? Afirmi că ai văzut-o astă-seară pentru întâia oară?

— Nu. Dar de vorbit, am vorbit cu ea pentru întâia oară, când se numea tot Karla Lindemann…

Prefectul de poliţie trăsese pe tânăr în salonul de bridge, uâde nu se afla nimenisi îl pofti să şadă. El însuşi se aşeză într-un jilţ şi începu să se joace cu o scrumieră de alamă.

— Dragă domnule Iankos – zise el deodată pe un ton părintesc – mi s-a povestit doar că…

Dar Iankos Zéla se enervă şi nu-l lăsă să isprăvească.

— Domnule prefect, ştiu ce vreţi să spuneţi. Contesa Zeck mi-a trimis odată un buchet de flori. Şi afurisitul acela de picolo a brodat un rortian întreg pe această temă! Totul se reduce însă la următoarele: am primit câteva garoafe roşii şi o carte de vizită pe care scria: „Contesa Ania Zeck… distinsului violonist şi compozitor Iankos Zéla”. Atâta tot. N-am vorbit niciodată cu dânsa.

— Zău?

— Pe cuvântul meu de cinste!

Cuvântul de cinste al unui ţigan scripear, oare cât o fi cântărind?

— Bine, dar trebuie s-o fi văzut cel-puţin! O femeie atât de frumoasă n-o puteai trece cu vederea, când venea mereu la cafeneaua în căre cânţi! … Şi mai ales, când ţi-a mai trimis şi flori!

— Am văzut-o şi n-am văzut-o! Vin acolo atâtea femei frumoase că nu poţi lua în seamă pe fiecare din ele. Contesa purta o pălărie mare, care îi ascundea o parte din obraz, şi o blană gri, de preţ. Avea părul blond şi o statură înaltă, frumoasă…

— Întocmai ca şi domnişoara Karla Lindemann – zise prefectul de poliţie zâmbind.

Deodată însă se redresă, privi ţintă la Iankos Zéla şi întrebă pe un ton energic:

— Contesa Ania Zeck şi Karla Lindemann sunt una şi aceeaşi persoană?

— Cred că da, domnule prefect!

— Şi după părerea d-tale, din ce cauză joacă comedia?

— Asta zău că nu ştiu – mărturisi violonistul, blestemând în gând pe Siebom, care îi strică o seară plăcută cu întrebările sale indiscrete.

— În cazul acesta n-avem ce face! zise Siebom resemnat Credeam că vei putea să mă lămureşti! Căci femeia asta frumoasă mă interesează foarte mult. Nu numai ca enigmă psihologică, ci şi personal. Asta cred că o vei înţelege, vechi cuceritor de inimi ce eşti!

— Cum de nu! răspunse Iankos, cu un zâmbet silit. D-voastră, domnule prefect, sunteţi doar singurul dintre musafirii Mariei Tablad care se interesează de contesa Zeck…

A DOUA ZI DIMINEAŢA, Karla şi Sussy luau cafeaua cu lapte pe balconaşul lor, împodobit cu flori.

Servitorul Friedrich le servea tăcut şi cu multă demnitate, iar cele două prietene, care din pricina căldurii de vară, purtau costume de plajă, încântătoare, şedeau fericite în jilţurile lor de trestie.

— Karla dragă, seara de ieri a fost minunată – zise Sussy, după ce Friedrich se retrase. Niciodată n-aş fi crezut că există bărbaţi atât de interesanţi şi de drăguţi! Când mă gândesc la şefii mei de la „Sauerfii” – nişte mojici nesuferiţi, care în ochii mei însă erau eleganţa personificată… Ai dreptate, zău, Karla… Face să arunci o privire în lumea acelora, despre care ziarele pomenesc mereu.

— Prin urmare ţi-a plăcut! răspunse Karla mulţumită. Şi după cum vezi, n-am fost arestaţi şi duşi la poliţie, cum ţi-a fost ţie teamă, ci, dimpotrivă, toţi au fost drăguţi cu noi…

— Şi tu, aventurieră de rasă ce eşti, începuseşi să flirtezi cu prefectul de poliţie în persoană! Iankos Zéfi era disperat

— Întâlnirea cu Siebom a fost într-adevăr nostimă! Cât despre Iankos… mă întâlnesc cu dânsul mâine într-o cofetărie mică…

Karla luă o înghiţitură de cafea şi privi pe furiş, peste marginea ceştii, spre Sussy care reacţionă în felul la care se aştepta.

— Ei, asta-i! … Nu mai ştiu ce să cred! … Karla, găsesc că purtarea ta e revoltătoare! … Să te joci aşa cu inimile bărbaţilor!

— Care te pomeneşti că sunt încărcate şi explodează!

— Dar aşa eşti tu! se mânie Sussy din nou. Trebuie să-ţi satisfac toate capriciile…

— Şsşşt! făcu cealaltă, punându-i mâna pe braţ, ca s-o liniştească. Nu ţipa aşa, mititico! Acum eşti doar o doamnă din lumea mare! Ai dansat *slow-fax*

cu un prinţ şi ai mâncat *piche melba* din aceeaşi cupă de cristal ca şi tenorul cel mai răsfăţat al Operei de Stat… Am văzut-o cu ochii mei!

Karla râse, dar Sussy o lovi cu şerveţelul colorat

— Ce vrei? Dacă n-a mai fost decât o singură porţie! Şi Alberos m-a poftit atât de drăguţ, că nu puteam să-l refuz… se răsti ea. Dar pentru asta nu trebuie să… Bietul Iankos Zéla! Cântă de altfel minunat. Nu găseşti? „Cântecul primăverii” … ieri…

Privi visătoare la muşcatele ce împodobeau balconul şi tresări când auzi pe Karla strigând:

— Eşti îndrăgostită, mititico!

Sussy îşi strânse umerii subţiri şi aruncă prietenei o privire speriată. Deodată îşi ascunse faţa în palme şi începu să plângă amarnic, udând şerveţelul colorat cu lacrimile sale.

O clipă, Karla rămase încremenită Apoi se sculă, ocoli măsuţa cu băgare de seamă şi îşi trase un scăunel aproape de Sussy. Şezu jos lângă ea şi, cu un zâmbet duios pe buze, îi mângâie tot timpul căpşorul brun, care tot se mai ascundea, plângând.

— Dar puiule! zise ea, cu glas mângâietor. E chiar atât de grav?

Sussy dădu din cap, sughiţând. Karla zâmbi

— Prostuţo… Pentru asta nu trebuie să plângi şi să deznădăjduieşti! Ianko e foarte drăguţ cu tine. Te simpatizează…

— Dar pe tine te iubeşte – strigă Sussy, încercând să se stăpânească. Îmi caută societatea numai ca să poată vorbi de tine… Eu nu sunt nimic pentru dânsul… O fetiţă oarecare… E drăguţ cu mine, aşa cum eşti drăguţ cu un căţel… Pe tine te iubeşte, nu pe mine!

Şi era gata să izbucnească din nou în plâns.

— Să ştii că mi-e perfect indiferent, acest Iankos!

— Aşa? Indiferent? Dar fotografia lui, pe biroul tău?

— Doamne sfinte! Dar fotografia a pus-o Ania Zeck acolo, nu eu. Şi de ce aş îndepărta-o? Iankos are un cap frumos, interesant. Oricine se uită la el cu plăcere.

— Şi mâine vrei să te întâlneşti cu el într-o cofetărie! se văită Sussy din nou.

— Ne-am dat întâlnire acum două săptămâni, când ne-am văzut pentru

întâia oară. De altfel, poţi să vii cu mine, dacă vrei!

Izvorul de lacrimi al tinerei dactilografe secă numaidecât. Ochii ei începură să strălucească.

— Desigur că vreau! zise ea încântată.

— Vezi, Karla, Iankos e… Îl găsesc foarte bine. E un mare artist. Felul lui de a cânta din vioară… şi ochii lui frumoşi, melancolici… Cred că trebuie să fi suferit foarte mult.

— Nu, draga mea, te înşeli – răspunse Karla liniştit. Sunt sigură că nici nu ştie încă ce e suferinţa. A fost un băiat răsfăţat. Şi a fugit de acasă, de dragul muzicii. Şi a aventurii, pe care o îndrăgeşte întocmai ca şi mine. Dar un violonist… Vezi, puicuţo, un violonist trebuie să pară că are în suflet toată durerea lumii. De aceea şi Iankos pare aşa.

— Mofturi! Eu simt prea bine că a suferit, suferă şi va suferi…

— Trecutul, prezentul şi viitorul… Eşti tare în gramatică, mititico!

Îţi propun însă să-i cercetezi stările sufleteşti mâine după amiază în cofetărie. Eu voi avea grijă să vă las singuri câtva timp.

— Nu-i frumos să-ţi baţi joc de mine. — zise Sussy cu tristeţe în glas şi cu o privire plină de reproş. Se vede că n-ai iubit încă niciodată.

— Nu! râse Karla. Până acum n-am avut prilej să mă îndrăgostesc! Toată viaţa mea n-a fost decât muncă şi iarăşi muncă! În casa mare şi grădinile uriaşe ale mătuşii Mally era destul de lucru şi n-aveai timp şi nici prilej să cauţi vreo dragoste. Şi apoi, când trebuie abia s-o cauţi… mulţumesc! Dragostea trebuie să vie de la sine, pe neaşteptate. „El” trebuie să stea în faţa ta şi inima să-ţi spună: Iată-l!

— Ca în cazul meu… – şopti Sussy.

Karla luă pe prietena ei mai mică în braţe şi o legănă încetişor.

— Vreau să devii fericită, mititico… Lasă că am eu grijă!

Servitorul intră şi puse capăt acestei idile frumoase. Veni să anunţe că prefectura poliţiei telefonase, cerând să vorbească cu domnişoara Karla Lindemann.

Sussy îngălbeni de spaimă.

— S-a isprăvit! zise ea cu buzele tremurătoare. Flirtul tău de ieri cu prefectul poliţiei… Zău, Karla, ai mers prea departe…

Dar domnişoara Lindemann râse zburdalnic, mângâia părul prietenei şi

se duse la telefon.

Un domn comisar Schetteler o rugă politicos să se prezinte la ora 11 la domnul prefect de poliţie, în localul prefecturii de poliţie, camera 21.

Karla înştiinţă în grabă pe Sussy, apoi începu să se pregătească pentru această vizită. Simţea o emoţie plăcută, ca şi cum ar aştepta-o ceva frumos.

— Nu vrei să te însoţesc? întrebă Sussy pe un ton plângător şi plin de presimţiri lugubre.

Karla râse, coborî într-un suflet scările şi se sui în cel dintâi automobil de piaţă. La 11 fără cinci, Karla se afla în anticamera prefectului de poliţie.

Se îmbrăcase cu grijă. Rochia vaporoasă, gălbuie, peste care purta o jacheţică albastră de mătase, şi pălăria mare, albastră, garnisită cu un trandafir galben, îi stăteau de minune.

După faţa ei îmbujorată, care începuse să se rumenească de soare, nu puteai ghici că dansase toată noaptea.

Ochii ei negri, ce contrastau atât de frumos cu părul blond, străluceau atât de veseli şi voioşi, încât frumuseţea Karlei izbi până şi pe gravii funcţionari ai acestei instituţii severe, stârnind printre ei o adevărată senzaţie.

Cinci funcţionari galonaţi, unul după altul, avură numaidecât treabă urgentă în camera în care se găsea tânăra aventurieră. Şi fiecare din ei, înapoindu-se la biroul său trist şi auster, ducea cu dânsul amintirea unui chip fermecător de fată.

Karla băgă de seamă ce se petrecea în jurul ei şi, fireşte, lucrul o bucură. Fu deci în dispoziţia cea mai bună când trecu pragul cabinetului de lucru al prefectului de poliţie.

Siebom o primi însă foarte ceremonios, se făcu că n-o cunoaşte şi fără să deschidă gura, cu un gest simplu, o pofti să ia loc.

Karla se aşeză pe un scaun, tăcută, dar dezmeticită.

Prefectul de poliţie începu să răsfoiască un teanc de acte şi fata avu prilej să contemple craniul lui energic şi viguros, cu părul uşor rărit, mâinile lui mari şi îngrijite.

Tăcerea lui Siebom n-o tulbură câtuşi de puţin.

„Dacă şeful poliţiei avea chef astăzi să sublinieze calitatea lui oficială, apoi n-avea decât s-o facă! Aşa sunt bărbaţii. Cu ei, nu ştii niciodată la ce să te aştepţi. Parcă tata nu era şi el la fel, şi unchiul Paul, ba chiar şi grădinarii

mătuşii Mally!”

În sfârşit, domnul Siebom părea a fi găsit ceea ce căuta. Aruncă un dosar subţire pe masă şi îşi puse mâna albă şi viguroasă pe acest dosar.

Apoi se uită la Karla şi se lovi de privirea ei îndrăzneaţă, nerăbdătoare, şi de acel zâmbet, care îl urmărise până şi în somn.

Ochii lui severi pierdură numaidecât din energia lor, căpătară o expresie aproape duioasă, apoi, cu o hotărâre subită, fixară călimara uriaşă, ce se afla în faţa lui.

— E vorba da… Te-am poftit la mine, domnişoară, – îngăimă Siebom, căruia altădată îi veneau cuvintele atât de uşor.

— Oh… am venit cu plăcere – îl ajută Karla, cu un zâmbet drăguţ, căci îi era milă de dânsul.

Nu putea să fie tocmai uşor să vorbeşti deodată în calitate oficială cu o fată tânără, cu care ai petrecut câteva ore plăcute în ajun.

La observaţia ei, Siebom se înclină uşor, fără să se uite însă la dânsa. Mută doar dosarul din loc, până ce îşi regăsi, în sfârşit, cumpătul

— Te-am poftit la mine, domnişoară, fiindcă trebuie să-ţi mai pun câteva întrebări.

— Întrebaţi, domnule prefect – zise ea –, vă voi răspunde fără înconjur.

— E vorba de sinuciderea simulată, din ziua de 1 aprilie. Ce ai urmărit d-ta cu asta?

— N-am simulat niciodată o sinucidere, domnule prefect. Iubesc prea mult viaţa, pentru a mă gândi măcar la un asemenea gest.

Fruntea înaltului demnitar se încruntă.

— Atunci să începem altfel – zise el să începem cu purtarea nejustificată a numelui d-tale actual.

— Mă numesc din naştere Karla Lindemann, domnule prefect de poliţie.

Siebom încruntă şi mai tare sprâncenele şi zise pe un ton cam supărat:

— Prin urmare, d-ta susţii că ai purtat numele „contesa Ania Zeck” pe nedrept?

— Nu m-am numit niciodată contesă Ania Zeck.

Siebom deschise dosarul cu mâini nervoase şi se uită la Karla aproape ameninţător.

— Aş vrea să te rog, să-ţi dai seama de gravitatea situaţiei. Te afli în faţa

prefectului de poliţie al capitalei, domnişoară.

— Îmi dau perfect de bine seama.

— Te rog atunci să-mi răspunzi corect şi adevărat!

— Asta şi fac!

— Domnişoară Lindemann – zise el grav şi căutând parcă s-o înduplece – te-am chemat la mine, fiindcă aih vrut să-ţi atrag luarea aminte asupra faptului că jocul acesta e foarte primejdios. Te-ai angajat într-o aventură…

Siebom văzu că fata blondă, sigură de sine, se înroşea. Se opri deci o clipă, pentru a lăsa cuvintelor sale timpul să-şi facă efectul.

— Ieri ţi-am făcut cunoştinţa, iar astăzi am cerut dosarul d-tale – urmă el apoi, lovind uşor cu mâna pe cartonul din faţa sa.

— Afacerea asta trebuie pusă la punct. Contesa Ania Zecfc trebuie să-şi facă reapariţia printre cei vii. E timpul să închidem dosarul acesta…

— Bine, dar ea trăieşte, domnule prefect? Aveţi vreo ştire de la dânsa? – întrebă Karla cu o căutătură nevinovată.

Siebom o privi uluit*

„Îşi joacă rolul cu un talent desăvârşit” – gândi el.

— Nu vrei să fim sinceri, domnişoară? căută el din nou s-o înduplece. N-ai fi vrând să-ţi baţi joc de mine!

— Nu – răspunse Karla, cu o privire drăguţă –, asta ar fi foarte urât din partea mea. Vă asigur că spun adevărul curat.

De astă dată însă Siebom se înfurie. Mâinile, cu care mută mereu călimara, briceagul şi sugativa din loc, tremurau de mânie.

— Tăgăduieşti prin urmare de a fi contesa Ania Zeck?

— Da. Sunt Karla Lindemann. M-am născut la Lichenfelde, ca fiică a lui Otto Lindemann, pe vremea aceea arhitect de interioare…

Prefectul de poliţie ridică mâna.

— Ai învăţat pe din afară starea civilă a acelei domnişoare – lucru pe care l-am mai constatat şi cu prilejul unui alt interogator –, Karla Lindemann însă şi-a anunţat plecarea la Sidney, a primit paşaportul în regulă pentru străinătate şi în clipa de faţă se află pe bordul unui vapor, în largul mării.

Karlei îi veni să râdă, căci în adevăr, cu câteva săptămâni înainte, îşi anunţase plecarea în străinătate, neavând atunci de gând să stea la Berlin decât numai vreo două, trei zile.

— Dar vă asigur…– începu ea.

Prefectul de poliţie îi tăie vorbă din nou cu un gest.

— Ştii că atât violonistul Iankos Zéla cât şi Marschand, portarul casei în care locuieşti, te-au cunoscut pe când îţi ziceai contesă Zeck şi ar fi gata să jure că Ania Zeck şi Karla Lindemann sunt una şi aceeaşi persoană?

— În cazul acesta, s-ar face vinovaţi de sperjur, domnule prefect. Sunt…

Siebom ridică mâna şi se sculă în picioare.

* – Să punem mai bine capăt convorbirii – zise el. Am intervenit numai în interesul d-tale. Vroiam să te ajut… n-am izbutit. Să sperăm că nu vei avea de suferit neplăceri, domnişoară Lindemann. Acum fii aşa de bună şi du-te în camera 168.

Siebom o petrecu până la uşă, cu o figură gravă. Se cunoştea că era tare contrariat. Nici nu se mai uită la fată tânără şi elegantă, de care fusese atât de încântat în ajun.

Înainte însă de a deschide uşa, Karla se apropiă de dânsul atât de mult, încât vrăjit de această apropiere, fu silit să se mai uite odată la dânsa.

— Nu fiţi supărat pe mine, domnule prefect – zise ea rugător. V-aş face bucuros plăcerea de a fi contesa Ania Zeck, însă, vedeţi, nu se poate…

Karla îi zâmbi drăguţ şi Siebom o găsi din nou încântătoare.

— Dacă ţii neapărat să fii numită Karla Lindemann – murmură el –, am putea la urma urmei să propunem o schimbare de nume…

Karla pufni de râs, iar râsul acesta avea ceva aţâţător.

— Nu mai e nevoie de nicio schimbare, domnule prefect! Aşa mă numesc din naştere. Spre părerea mea de rău căci Ania Zeck sună mult mai bine! Acum însă mă duc la camera 168, căci văd alţi nori de furtună ivindu-se pe fruntea d-voastră. Vă rog încă odată, să nu fiţi supărat… Ieri aţi fost atât de drăguţ cu mine!

Şi ieşi pe uşă afară, râzând. Siebom o urmări cu privirea. O văzu păşind, zveltă şi frumoasă, prin coridor, fără să privească o singură dată îndărăt.

Când se înapoie din nou la biroul său, prefectul de poliţie băgă mâinile în buzunar, jucându-se cu cheile.

— Tare aş vrea să ştiu ce poznă a făcut că ţine atât de morţiş să dispară din lume, ca Ania Zeck! îşi zise el.

Apoi ceru legătura telefonică cu căpitanul Walter de la camera 168…

DUPĂ AMIAZĂ, Karla se afla singură acasă.

Sussy mai lucra câteva ore pe zi la firma „Sauer-fii”, iar Fridrich făcea comisioane. Deodată cineva sună la intrare.

Cu un suspin, Karla puse lă o parte cartea sa interesantă despre arta australiană şi se duse să deschidă uşa.

O doamnă înaltă, voalată, stătea afară şi ciocănea încet dar stăruitor în uşă, pe când Karla se mai uită încă o dată prudent prin ferestruică.

După ce i se deschise, străina murmură un nume, pe care Karla nu-l înţelese, adăugând:

— Trebuie să vorbesccu d-voastră, cu d-voastră personal, domnişoară Lindemann.

Karla, care nu era fricoasă din fire, dădu din cap.

— Bucuros – răspunse ea, conducând-o pe necunoscută în camera sa.

Acolo îi oferi un scaun.

— Cu ce vă pot servi? o întrebă ea apoi.

Străina, care rămăsese în picioare, în faţa ei, dădu vălul înapoi şi Karla zări un chip de fată palid, slab, cu ochii melancolici, care o priveau grav şi calm.

— Sunt Ania Zeck, zise vizitatoarea, cu un glas tineresc şi cam aspru.

Karla se dădu înapoi, îngrozită şi holbă ochii la ea, ca şi cum ar zări o stafie.

— D-ta eşti? Dar pentru Dumnezeu! de unde vii? Nu înţeleg…

— Oh, asta-i o poveste lungă şi îmi trebuie timp ca s-o povestesc.

Întoarse capul şi privi, cu un zâmbet trist, afară pe fereastră, apoi se uită din nou la Karla.

— Dar mai înainte de toate trebuie să-mi făgăduieşti discreţie absolută. Poţi s-o faci? Eşti o persoană pe care se poate bizui cineva?

Străina întinse mâna şi, cu ochii ei mari, privi scrutător la Karla. Aceasta apucă mâna tinerei vizitatoare.

— Nu voi spune niciun cuvânt din ceea ce îmi vei destăinui – o încredinţă ea. Poţi să ai încredere în mine, contesă…

Cele două fete tinere se aşezară apoi faţă în faţă, în jilţurile confortabile de trestie şi Ania zise:

— Am de gând să mă dau complet pe mâna dumitale, domnişoară Lindemann. O vorbă indiscretă din partea d-tale şi aş redeveni iarăşi ceea ce nu vreau să mai fiu. A trebuit însă să vin, ca să întreb de nişte scrisori, a căror sosire o aştept de săptămâni de zile. Mai întâi, vroiam să mă destăinuiesc doamnei Hagedorn, căci ţinea la mine. Dar am aflat că fosta mea gazdă plecase în străinătate, la fiul său, şi că înainte de plecare, închiriase locuinţa sa pe trei luni contesei Zeck. Şi de vreme ce *eu* n-o închiriasem, era limpede că altcineva juca mai departe rolul meu pe scena vieţii…

— Iartă-mă, contesă, o rugă Karla, cu spaimă şi căinţă în glas. A fost o nebunie din partea mea şi o prostie totodată. Te rog, nu fi supărată pe mine!

— Îţi fac eu impresia că sunt supărată? întrebă străina cu un zâmbet trist. Dimpotrivă! … Îţi mulţumesc! … Dacă ai şti, ce serviciu îmi faci…

— Eu, d-tale?

— Da, d-ta mie, domnişoară Lindemann! Afară de aceasta ai un fel încântător de a te înconjura de mister! Chiar fără să te fi folosit pe nedrept de numele meu, toată lumea ar jura că eşti contesa Zeck… Vezi dar că sunt la curent…

— Şi mă dispreţuieşti…

Glasul tinerei Karla Lindemann suna schimbat. Mâinile ei, care neteziseră tot timpul cuvertura de pe masă, se împreunară deodată şi ochii ei negri priviră ruşinaţi spre contesa Zeck.

— Abia acum… Îmi dau seama… ce nesocotită am fost…

Ania zâmbi cu tristeţe:

— Ţi-am mai spus cà astfel, îmi faci un serviciu. Prin urmare poţi juca rolul mai departe.

— Să… Nu! Asta nu se poate.

— Te rog! … Fii contesa Zeckk încă două, sau mai bine trei săptămâni.

Pentru ce doreşti aceasta, contesă?

— Înainte de toate trebuie să părăsesc această ţară.

Ania Zeck lăsă capul în jos şi tăcu. Karla nu ştiu ce să răspundă la ultima ei observaţie. Se uită la vizitatoare cu compătimire, dar şi cu puţină curiozitate.

Nu. Ania Zeck nu era frumoasă. Karla nu înţelegea cum ziarele ajunseseră să afirme acest lucru despre dispărută.

De asemenea, constată că Ania n-avea nici cea mai mică asemănare cu

dânsa. Atât era doar adevărat, că amândouă aveau aceeaşi statură înaltă şi zveltă. Părul Aniei însă nu era blond, ci roşu! Şi încă un roşu ţipător, bătător la ochi, care nu se potrivea deloc cu faţa palidă, posomorâtă şi cu ochii ei atât de trişti.

Ania Zeck părea a fi foarte nenorocită. Avea un zâmbet obosit, melancolic

„Numai de-aş putea să-i fiu de folos”, gândi Karla Lindemann.

Şi se bucură la ideea că pöate, prin comedia pe care o jucase, făcuse într-adevăr un serviciu acestei tinere nefericite.

— Locuieşti la Berlin? – o întrebă ea.

Contesa ridică ochii.

— Asta n-aş vrea să ţi-o spun, domnişoară Lindemann. S-ar putea ca cineva să se informeze la d-ta despre domiciliul meu şi în cazul acesta, e mai bine să poţi răspunde sincer, că nu-l cunoşti.

Privirea Aniei rătăci prin odaie. Deodată, contesa descoperi fotografia lui Iankos Zéla.

— Oh… fotografia lui…

Ania se sculă în picioare, îşi sprijini mâinile de birou şi fără a rosti un cuvânt, se uită ţintă câtăva vreme la chipul violonistului.

Apoi luă fotografia în mână şi se aşeză din nou lângă Karla. Figura contesei avea acum o expresie mai mulţumită şi mai calmă.

— De n-ar fi fost el – zise ea încet, mângâind rama de bronz – cred că în momentul de faţă n-aş mai trăi. Cu artă să minunată a redat bietei mele inimi puţină pace şi o brumă de curaj… Ai făcut cunoştinţa lui, domnişoară?

Karla dădu din cap. Fără a şti pentru ce, i se părea că vorbele Aniei sună fals.

— Da, mă ia drept contesa Zeck – zise ea.

Ania zâmbi trist.

— Te confundă cu mine, – răspunse îngândurată. Impresia pe care i-am făcut-o n-a fost deci atât de profundă, ca aceea a artei sale divine asupra inimii mele zbuciumate…

Karla îi povesti cum făcuse cunoştinţa lui Iankos Zéla şi ceea ce îi spusese violonistul despre contesă.

— E adevărat că m-am ascuns întotdeauna de dânsul – zise Ania. În

fiecare după-amiază şedeam în acelaşi colţ al cafenelei, în dosul unui stâlp, şi-l ascultam cântând din vioară… Deveneam mai calmă, mai senină, aproape veselă, chiar… Ariile mi-au dăruit o clipă uitarea… Îmi închipuiam însă că şi eu trezisem într-însul oarecare interes. Iankos Zéla a privit deseori spre masa mea…

Ania se uită visătoare la fotografiă din mâna ei.

— Aşa am crezut. Dar vezi că noi, femeile, suntem pline de iluzii, chiar şi atunci când suntem nenorocite… pe când el nu ştia despre mine decât că purtam o blană de preţ şi că sunt blondă.

— Da, a spus blondă – zise Karla, cu o privire spre părul roşu al vizitatoarei. Aceasta făcu o mişcare pentru a-l ascunde cât mai bine sub pălărie.

— După cum ştii, părul roşu e la modă. Şi când vrei să te ascunzi, e bine să nu te deosebeşti prea mult de ceilalţi. Trebuie să ai o înfăţişare cât mai banală. Acum, domnişoară, te-aş ruga să-mi spui, dacă ştii ceva despre nişte scrisori ce au sosit pentru mine.

Karla sări în sus.

— Cum de nu! strigă ea.

Deschise dulapul şi scoase trei scrisori.

— Le-am găsit aici, *în momentul mutării. Poftim, contesă.

Îi înmâna cele trei plicuri închise cu adresa scrisă de aceeaşi mână, şi îi dădu şi abonamentul de tramvai.

Ania Zeck îngălbeni şi băgă repede scrisorile în poşetă, apoi privi întrebător la Karla.

— Zici că le-ai găsit? întrebă ea, vădit agitată. Şi pe urmă… n-a mai sosit nimic?

— Nu, nimic.

Ania lăsă capul în jos.

— Nimic – zise ea încet, nimic! … nimic! Şi tocmai aceste trei scrisori n-ar fi trebuit să sosească… Totul a fost deci zadarnic!

Karla privi cu ochi înspăimântaţi la tânăra ei vizitatoare, dar nu zise niciun cuvânt. Întinse mâna după o cupă de porţelan cu ţigări şi o împinse mai aproape de contesă.

— Îmi dai voie? – o întrebă ea cu un zâmbet drăguţ şi aprinse un chibrit

— Da, mulţumesc! răspunse Ania, zmulgându-se gândurilor sale şi luând repede o ţigară. Ai dreptate, domnişoară Lindemann, fumul împrăştie orice teamă şi orice tristeţe.

După câteva momente, contesa se întoarse iarăşi spre Karla şi o privi, cu o expresie gravă în ochi. De pe chipul ei pierise orice tristeţe.

— Ai nervi tari, domnişoară Lindemann? întrebă ea liniştit

— Cred că da.

Contesa dădu mulţumită din cap.

— Te rog atunci, să mă asculţi. Şi să nu te sperii… Te rog, să nu te sperii, domnişoară Lindemann!

Karla fu cuprinsă de nelinişte. Privirea acestor ochi negri, adânciţi în orbite, glasul acesta grav, rugător, începură s-o enerveze.

— Nu mă voi speria – afirmă ea totuşi pe un ton hotărât.

— Aşa, domnişoară, căci trebuie să-ţi fac o mărturisire…

— Ne cunoaştem atât de puţin – răspunse Karla, încercând în chipul acesta să oprească o spovedanie nedorită.

Dar Ania făcu un gest, ca şi cum ar fi vrut să spună „nu face nimic” şi privi la Karla cu ochi întunecaţi.

— Am împuşcat pe cineva – zise ea încet.

Karla sări în sus şi holbă înspăimântată ochii spre aceea care vorbea cu atâta calm despre o crimă grozavă, ce o săvârşise.

— Nu! îngăimă dânsa – nu nu… asta nu se poate!

Ania strivi mucul ţigaretei în scrumieră şi puse mâinile împreunate pe masă.

— Nu ştiu dacă vrei să mă mai asculţi, după această mărturisire. O fată ca d-ţa va găsi desigur fapta mea de neiertat… Totuşi, domnişoară Lindemann, poate că în locul méu ai fi făcut şi d-ta la fel…

— Doamne fereşte! strigă Karla îngrozită.

Ania aruncă iute o privire scrutătoare spre tânăra fată şi o sili, prin zâmbetul ei trist şi disperat, să se aşeze iarăşi lângă dânsa.

— Am fost în legitimă apărare – începu să povestească vizitatoarea, cu jumătate de glas. Fusesem atacată… Când o femeie trage în cineva, întotdeauna e vorba de un gest disperat…

— Nici chiar atunci… contesă… O, Doamne, nici chiar atunci… nu! strigă

Karla, tremurând de emoţie.

Ania Zeck dădu din umeri resemnată.

— Am tras – urmă ea cu glas aspru, şi m-am salvat. Ar trebui să-mi spun: o fiară mai puţin pe lume! Şi totuşi…

Sări în picioare şi îşi frânse mâinile.

— După faptă a urmat căinţa – strigă ea deodată.

Şi cu glasul răguşit, în şoapte, lipindu-şi mâinile de tâmple, Ania zise încă odată:

— Căinţa!

Cele două fete tăcură o vreme, apoi Ania urmă, cu un calm ciudat:

— Când am văzut pe omul acela prăbuşindu-se am rupt-o la fugă. Totul se petrecuse într-un loc pustiu, în cursul uneia din plimbările, ce obişnuiam să le fac neînsoţită prin împrejurimile oraşului Realstown. Aceasta se întâmplă tocmai cu o zi înainte de plecarea mea din New York… Realstown e o localitate mică. Se ştia acolo că aveam de gând să plec a doua zi în Europa cu vaporul „Bremen”. Omul acela o fi bănuit poate că am bani la mine. Sau poate că urmărea altceva, în orice caz, m-a atacat. Nicăieri ţipenie de om. Aveam o armă la mine, căci aşa obişnuiam noi, femeile, în America. Şi iată cum se făcu că a trebuit să dobor un om cu un foc de revolver.

Karla, care-şi acoperise ochii cu mâna o lăsă în jos şi privi cu multă compătimire la contesa Zeck.

În fond totuşi, fu cuprinsă de groază. Ania Zeck îşi dădu seama.

— Te temi de’ mine – zise ea trist

— Deplâng soarta d-tale.

— E şi demnă de deplâns – zise Ania, râzând cu amărăciune. Nu-i uşor să fii contesa Ania Zeck!

— Te-ai lepădat, prin urmare, de numele dumitale, pentru a te putea ascunde?

— Nu. Eu nu sunt laşă. Pentru ceea ce am făcut, sunt gata să primesc pedeapsa. Aşteptam chiar, să găsesc aici vreo ştire de la prietenii mei din Statele Unite, comunicându-mi că sunt căutată de autorităţile americane. Mă temeam însă că voi găsi ziare, care să pomenească întâmplarea aceea grozavă… În loc de asta…

Contesa Zeck privi la cele trei scrisori, toate expediate de aceeaşi

persoană.

— În schimb, îmi scrie el… El, singurul om de pe lume, care e cu adevărat drag inimii mele zbuciumate. Îmi scrie el, omul de care îmi aminteşte arta acestui violonist frumos. Când îl aud cântând pe Iankos Zéla, chipul lui îmi răsare în suflet. De dânsul, de logodnicul meu, mă ascund. Vreau să creadă că am murit pentru a nu-i întuneca „viaţa cu fapta şi remuşcările mele. Vreau să redau logodnicului meu libertatea…

— Dar el te caută? – zise Karla, arătând cu mâna spre scrisori.

— Da, mă caută… Dar nu trebuie să mă găsească! … Îmi dai voie să citesc aceste scrisori?

Karla dădu din cap şi contesa deschise plicurile.

Deodată, se rezemă de speteaza jilţului, cu o expresie de spaimă pe chip, şi zise aproape fără glas:

— Vine.

— Lucrul cel mai cuminte pe care îl poate face – răspunse domnişoara Lindemann. Logodnicul d-tale va descurca totul. Va înţelege poate fapta aceea şi o va ierta.

— Nu ştiu de unde a aflat el adresa mea. Peste câteva zile sau săptămâni va fi la Berlin. Va veni aici, la adresa asta şi te va găsi pe d-ta, domnişoară Lindemann! Dacă vrei să-mi faci un bine, nu-i spune că am fost aici. Logodnicul meu nu trebuie să ştie că mai trăiesc. Niciodată nu trebuie să afle fapta care mi-a otrăvit viaţa…

— Dar nu mi-ai spus chiar d-ta, că a fost vorba de un act de legitimă apărare? Oriunde ai fi judecată ai fi achitată.

— Am văzut bine însă cum ai tresărit, când ţi-am povestit dumitale groaznica întâmplare – răspunse Ania Zeck cu amărăciune. Recunosc din asta că inspir groază oricărei persoane delicate şi sensibile.

— Groază? Nu!

— Ba da! strigă contesa Zeck. Mi-am dat seama după faţa d-tale! Şi ceilalţi mă vor judeca la fel. Mă vor ocoli ca pe un câine râios.

— Nu spune aşa ceva! zise Karla, înduioşată de glasul acesta tare şi agitat, de ochii ei mari, cu privirea rătăcitoare. Am fost şi eu puţin speriată… Cum poţi să crezi…

— Eu însumi sunt îngrozită de mine – urmă Ania (şi tot felul ei de a vorbi

păru din nou Karlei ciudat şi prea puţin firesc) –, şi mă căiesc de ceea ce am făcut. Zbuciumul acesta continuu îmi distruge puterile, energia, viaţa mea întreagă. Căinţa mă face să rătăcesc prin lume… Şi totuşi ştiu că în aceleaşi împrejurări, aş proceda la fel:., aş fi nevo*ită să* procedez la fel…

— Nu te mai chinui aşa, contesă – o rugă Karla afectuos. Toată frământarea asta nu foloseşte la nimic. Logodnicul d-tale, pe care îl iubeşti, va veni şi te va scăpa de gândurile acestea triste! … Spune-mi, omul acela a murit numaidecât sau mai trăieşte?

— E mort! … Aşa nu se prăbuşeşte decât cine e lovit mortal… Eu am fugit…

— Şi nu te-ai întors, să vezi dacă victima nu-i cumva numai grav rănită?

— Nu. A doua zi eram la New York şi mă îmbarcam pentru Europa. Dar blestemul faptei mele m-a urmărit. M-a făcut să rătăcesc prin ţara aceasta, unde s-a născut tatăl meu şi care trebuia să ne devină şi nouă, logodnicului meu şi mie, o a doua patrie. Blestemul acela mi-a amărât zilele şi mi-a răpit odihna nopţii… Mi-am dat atunci seama că trebuia să scap pe logodnicul meu de fiinţa chinuită, căreia i se spunea Ania Zeck. Şi acum el are de gând să vină aici…

Ania îşi sprijini braţele de masă şi-şi ascunse faţa sub pumnii încleştaţi.

Karla fu adânc mişcată de soarta tristă a nefericitei contese şi se întrebă ce ar fi făcut în locul Aniei. *

Se văzu în pustietatea stepei, simţi două mâini care o strângeau de gât şi deodată, îşi dădu seama că şi eă ar fi scos arma şi ar fi tras în agresor.

„Dar n-aş fi fugit apoi şi în orice caz nu m-aş fi chinuit cu regrete zadarnice – gândi ea –, ci m-aş fi dus la primul comisariat de poliţie şi aş fi povestit întreaga întâmplare. Să mă judece şi să mă pedepsească, dacă mă găseau vinovată cu ceva! Prin acceptarea pedepsei, mi-aş fi ispăşit vina, iar în caz de achitare, conştiinţa mea era liberă de orice povară… Biata fată!” – gândi Karla.

Şi, apucând mâinile încleştate ale contesei, zise pe un ton prietenos:

— Vreau să fac totul pentru d-ta, ca să-ţi redobândeşti liniştea sufletului, dar dă-mi voie cel puţin să spun logodnicului d-tale atunci când va veni la mine, că te afli încă în viaţă!

— Nu. Vreau să fiu moartă pentru el şi pentru toată lumea. Logodnicul

meu vine în Germania cu gândul să se stabilească aici. Intenţionam să ne căsătorim în curând şi trebuia să locuim la Stuttgart. Acolo trebuie să-l aştept. Dar am fugit la Berlin, ca să mă ascund de el. Acum văd că logodnicul meu mi-a aflat adresa de aiçi. Scrie că tăcerea mea îl nelinişteşte… Peste câteva zile mă voi înapoia în America… Nu mai e nevoie să aştept încă două, trei săptămâni, de vreme ce logodnicul meu şi-a grăbit plecarea din Statele Unite… Se şi află în drum spre Europa. În curând va fi aici…

— Şi d-ta nu vrei săi urezi bun sosit? Să-i mărturiseşti sincer totul?

— Niciodată!

— Oarè nu-l iubeşti?

Chipul palid al Aniei se îmbujoră şi în ochii ei ardea flacăra dragostei pătimaşe.

— Mă întrebi dacă nu-l iubesc! Dar el e pentru mine raiul şi iadul, afurisenia şi fericirea cerească! … Nu mai sunt însă demnă să-i fiu tovarăşă de viaţă, eu, o fiinţă chinuită de remuşcări… Vreau să-i redau libertatea, să poată fi fericit!

Contesa Ania Zeck se sculă din jilţ, luă scrisorile şi mănuşile negre, ce le pusese pe o măsuţă. Apoi întinse Karlei mâna.

— Îţi mulţumesc că m-ai ascultat cu atâta bunăvoinţă şi că vrei să păstrezi tăcerea despre cele ce ţi-am destăinuit. Nu vreau să fiu urmărită de autorităţi. Mă înapoiez în America şi mă pun la dispoziţia parchetului din Realstown. Asta ţi-o făgăduiesc atât d-tale, cât şi mie însumi. Poate că astfel sufletul meu îşi va redobândi liniştea…

— Îţi mulţumesc şi eu, contesă, pentru încrederea pe care mi-ai arătat-o. Şi poţi fi fără grijă. Nu voi spune nimănui nimic.

Ania privi drept în ochii frumoasei Karla Lindemann. Apoi zise, cu un zâmbet melancolic:

— Eşti o femeie încântătoare, contesă Zeck!

— Nu-mi da numele d-tale! Îţi baţi joc de mine! Niciodată să nu mai spui aşa! strigă Karla ruşinată.

Dar Ania îi atinse uşor braţul şi zise cu o privire rugătoare:

— Domnişoară Lindemann! mai joacă rolul acesta două săptămâni încă! O femeie nenorocită te roagă din suflet, să-i faci acest serviciu!

Nici Sussy Lüders şi nici altcineva nu află despre această vizită a Aniei.

Viaţa celor două prietene începu să devie foarte plăcută, căci Maria Tablad avea o simpatie deosebită pentru Karla şi Sussy, poftindu-le mereu la dânsa şi fiind aproape zilnic împreună cu ele.

Cele două prietene o însoţeau în toate plimbările ei cu automobilul prin împrejurimile Berlinului şi luau parte la toate recepţiile şi seratele ei. Iar când începură vacanţele şi primadona se retrase la ţară, în castelul ei, situat pe marginea unui lac frumos, trebuia ca cel puţin presupusa contesă Zeck să petreacă o zi din două în tovărăşia ei.

Maria Tablad îi trimitea dis-de-dimineaţă maşina. Când şoferul cântăreţei oprea „Mercedesu-ul elegant în faţa porţii, făcând să răsune clacsonul în întreaga stradă Geisberg, de obicei atât de liniştită, Friedrich Lenz apărea la fereastră şi spunea şoferului că va înştiinţa pe stăpânele sale.

Apoi nu dură mult, şi cele două fete tinere şi drăguţe coborau scările în rochiile lor lungi, vaporoase, de culoare deschisă, se suiau în automobil, şi plecau flecărind şi râzând.

Vecinii luau toţi parte la aceste mici evenimente zilnice.

Portarul Marschand stătea în poartă, cu un zâmbet binevoitor pe buze. Îşi legase un şorţ verde peste burta lui voluminoasă, şi făcea semn cu mâna, până la dispariţia automobilului. Karla şi Sussy răspundeau întotdeauna la acest salut, râzând, iar Marschand spunea cu foarte mult respect în glas către nevasta lui:

— Vezi, Linken – astea sunt cucoane fine! Cu adevărat! Aşa ceva se cunoaşte… şi se simte numaidecât! Nimeni din clădire nu este la înălţimea lor.

Şi domnul Marschand arunca o privire plină de dispreţ spre mărunta şi gârbova doamnă consilier Meyer de la etajul doi sau la domnul profesor de liceu Müller de la parter, care amândoi împreună n-ar fi fost în măsură să plătească treizeci de mărci pe lună pentru „discreţiune garantată”.

În „Castelul Veseliei” al Mariei Tablad – prinţul Sassenfeld îl botezase aşa – se mai aflau în afară de acest bătrân aristocrat şi de contele Königslerch, soţul Mariei, şi un mare număr de musafiri.

Iankos Zéla, ori de câte ori venea la castel, o acompania la vioară pe marea cântăreaţă, iar Sussy suferea toate chinurile geloziei când îl vedea pe violonist uitându-se cu ochii săi frumoşi la bună şi blajina „coană Maria”.

Căci tânărul violonist îi cucerise inima cu totul şi Sussy, care cu cei 17

anişori ai săi, fusese până atunci atât de veselă şi de zglobie, se mistuia acum de dor, iar sentimentalitatea ei o exaspera pe Karla.

— Te faci de râs, draga mea, şi, mai mult, îţi faci rău cu purtarea asta neroadă de fetişcană îndrăgostită! Nu cumva îţi închipui că aşa ceva place bărbaţilor de astăzi… Îndată ce apare Krafft ten Hoff încetezi să mai fii nostimă şi amuzantă şi abia dacă mai poţi îngăima câteva cuvinte.

— Fiinţă rece şi fără suflet ce eşti, veşnic dornică de aventuri, tu nu ştii ce înseamnă a iubi! răspunse Sussy oftând adânc. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că dragostea e ceva atât de cumplit şi de chinuitor. Şi dacă nu voi izbuti să cuceresc inima acestui om divin, gazul aerian îmi va fi ultima hrană…

— Poftă bună! zise Karla râzând. Te-ai cam tâmpit, draga mea, de când ţi-ai restrâns activitatea la birou lăsând aşa-zisa dragoste să pună stăpânire pe inima ta! Să ştii însă că bărbatul de astăzi îşi bate joc de gâşte sentimentale ca tine.

— Nu, nu-i adevărat! strigă Sussy. Iankos nu râde de mine. Bănuieşte însă desigur că noi jucăm comedie şi asta îi displace! Pe mine mă chinuieşte grozav că nu pot să fiu sinceră cu el şi că trebuie să joc un rol stupid de prietenă a unei false contese Zeck.

— Nimeni nu te sileşte să joci comedie, draga mea! … N-ai decât să-i spui adevărul drăguţului tău de Iankos!

— Degeaba, că nu mă va çrede.

— Păi vezi! râse Karla. Încearcă odată. Spune-i: prietena mea este o şarlatancă, o impostoare, şi eu o ajut să înşele lumea. Am *vr*ut numai să dovedim cât de uşor poţi să prosteşti lumea.

— Cu tine nu se poate discuta!

Aşa se sfârşeau toate convorbirile între ele.

Aşa se isprăvi şi într-o dimineaţă când Karla o lăsă pe Sussy să plece singură la „Castelul veseliei”, ea fiind din nou invitată pentru ora trei, de către prefectul poliţiei.

— Petrecere bună! strigă Karla de pe balcon prietenei sale, care şedea, cu o ţinută firească, ca şi cum aşa fusese obişnuită de totdeauna, pe pernele de piele gri ale automobilului Mariei Tablad.

Apoi, când maşina dispăruse cu Sussy, Karla se aşeză suspinând într-un colţ al balconului, pentru a-şi ţese ciorapii de mătase.

În acelaşi moment veni servitorul şi aduse corespondenţa. Karla puse numaidecât deoparte lucrul şi se uită să vadă ce-i adusese factorul.

Deschise un plic cu stema Sassenfeld. Era adresat domnişoarei Karla Lindemann, dar scrisoarea începea cu cuvintele: „Scumpă contesă Ania!”

— Doamne! O propunere de căsătorie! constată Karla după citirea primelor rânduri. O propunere de căsătorie în toată regulă, din partea simpaticului holtei, bătrânul prinţ Sassenfeld. Propunerea era adresată contesei Zeck, pe care prinţul tot o mai bănuia că se ascunde în Karla, cu toată tăgada ei.

Karla vru un moment să facă o glumă şi să trimită scrisoarea Aniei Zeck la adresa ce-i indicase contesa: post restant New York.

O clipă vanitatea ei de fată se jucă cu gândul de a deveni prinţesa Sassenfeld, soţia unui cavaler desăvârşit, à unui bărbat destul de simpatic altminteri, dar mai bătrân decât tatăl ei.

Scrisoarea era plină de afecţiune…

Şi ce frumos trebuie să fie să poţi juca, în calitate de tânără prinţesă, un rol în societatea internaţională! Karla ştia că unele misiuni oficiale, deşi secrete, îl duceau pe Sassenfeld la curtea regelui Angliei şi câteodată şi la curtea regelui Victor Emanuel…

Dar în inima ei, ca în orice inimă de fată, trăia dorul ascuns de a cunoaşte dragostea cea mare şi adevărată, şi fericirea pe care numai această ţi-o poate da.

Karla întinse mâna după a doua scrisoare adusă de Friedrich şi pe când o citea, deschise ochii mari:

„Ania – *stătea scris acolo – un asemenea lucru n-ar fi trebuit să-mi faci! Dacă vroiai să mă părăseşti, dacă te săturaseşi de mine, un singur cuvânt din partea ta, ar fi fost de ajuns şi ai fi fost liberă... Am aflat de la prietenul Tom Sulkrey, care se află de câteva săptămâni la Berlin, pentru studii, despre sinuciderea ta simulată, şi faptul că ai reapărut sub numele de Karla Lindemann. Nu mi-ai răspuns la scrisorile mele din urmă. De ce, Ania? De ce nu mai dai semne de viaţă? Ce ţi-am făcut?*

Eşti datoare să-mi răspunzi la toate aceste întrebări.

Voi veni sâmbătă după-amiază şi îmi voi lua singur răspunsul Dacă o vei

cere, mă voi supune şi voi pleca de lângă tine. Dar jocul acesta de-a v-aţi ascunselea nu-i demn nici de tine şi nici de mine. Cer să-mi vorbeşti sincer şi fără înconjur. Nu înţeleg de ce te-ai ascuns sub un alt nume!

Nu te mai recunosc, Ania...

Ştii doară prea bine că nu-mi place să am de-a face decât cu oameni liberi, sinceri şi curajoşi,

Dan."

Karla lăsă scrisoarea să-i cadă din mână şi-şi pironi privirea pe plantele căţărătoare, ce împodobeau balconul.

Sărmana Ania! gândi ea. Acesta nu era limbajul dragostei... În rândurile acelea vorbea poate amorul propriu jignit, sau durerea de a fi pierdut o prietenă bună... Dragostea însă ar fi găsit desigur alte accente. S-ar fi jeluit, s-ar fi mâniat, ar fi căutat să înduioşeze sau să jignească... Biata Ania!

Şi acest Dan trebuie să vină sâmbătă... Dan! ... Ce fel de nume o mai fi? Poate american, în orice caz nu german. Şi Ania îi spusese doar că logodnicul ei e german.

Oricum, era nostim să faci cunoştinţa unui bărbat, pe care îl chema Dan, şi: încă, mutra unui bărbat, care se aştepta să întâlnească pe cu totul altcineva. Ce va face el oare?

Sâmbătă avu Grijă să nu rămână acasă decât cu Friederic şi să scape de Sussy, care, în gelozia ei, gândi numaidecât că prietena ei avea o întâlnire secretă cu violonistul.

În zadar îşi bătu joc Karla de dânsa. Abia când îi propuse să-şi ia cafeaua la „Cafeneaua Elitei" şi să asculte cântecele divine ale lui Iankos, Sussy se potoli, găsind propunerea foarte bună.

După plecarea prietenei sale, Karla Lindemann se îmbrăcă frumos cu o grijă deosebită, şi când îşi văzu în oglindă mutrişoara obraznică şi ştrengărească de aventurieră, dădu din cap, ceea ce nsemna că era mulţumită.

Şi plăcu grozav şi tânărului înalt şi zvelt, care – un ceas mai târziu – înmânase servitorului cartea sa de vizită, înainte de a intra.

Karla avusese timp să-i citească numele de pe carte: Daniel Sendart.

Tânărul stătea în faţa ei şi după ce îşi aţinti o clipă privirea asupra fetei blonde, frumoasă, îmbrăcată în mătase albastră, făcu un pas înapoi, mirat.

— Iertaţi-mă vă rog – zise el –, vroiam să vorbesc cu domnişoara Karla Lindemann.

— Eu sunt Karla Lindemann…

— D-voastră? Nu… Scuzaţi-mă, dar e cu neputinţă să mă înşel. Cunosc personal pe domnişoara care îşi zice Karla Lindemann.

— Adevărat? întrebă Karla, aruncându-i o privire ştrengărească. Ne-am mai întâlnit noi undeva?

Daniel Stendart zâmbi politicos. Apoi, redresându-se, zise cu răceală:

— Vă înşelaţi domnişoară… Eu n-am venit aici ca să aprob capriciile bizare ale contesei Zeck. Presupun că eşti prietena necunoscută a Aniei, cu care locuieşti acum împreună aici şi căreia i-a dat însărcinarea să vorbească cu mine.

Karla se uită zâmbind liniştită la tânărul care începuse să se enerveze.

— D-ta te înşeli, domnule… sunt Karla Lindemann.

— Atunci nu mai înţeleg nimic, răspunse supărat vizitatorul, cu o privire aproape ameninţătoare.

Karla zâmbi din nou şi îl pofti să ia loc.

Tânărul se înclină şi se aşeză în faţa ei.

— D-ta eşti Dan? întrebă Karla drăguţ.

— Da, Daniel Sendart – răspunse el scurt.

— Am primit scrisoarea d-tale, care m-a uimit întrucâtva. D-ta mă iei drept contesa Zeck?

— Ai citit scrisoarea mea? întrebă el la rândul său, mirat.

Şi faţa i se înroşi uşor, de necaz.

— Îmi era doar adresată mie!

— D-tale?

— De vreme ce eu sunt Karla Lindemann.

— D-ta eşti într-adevăr… Scuzaţi-mă, domnişoară, dar nu-mi dau încă bine seama… Am scris, de fapt, logodnicei mele, contesei Ania Zeck. Fusesem informat că ar locui la vechea ei adresă sub numele de Karla Lindemann.

— Aici ai fost foarte greşit informat, domnule Sendart. Îţi repet că mă numesc Lindemann de când m-am născut.

Daniel Sendart se uită la ea şi dădu din cap.

— Nu înţeleg atunci, cum mi s-a putut spune că sub numele d-tale s-ar

ascunde logodnica mea. Atunci unde se află contesa Zeck?

— Asta n-o ştiu – îl încredinţă Karla.

Şi era bucuroasă că într-adevăr nu ştia unde se găsea Ania şi că nu trebuia să mintă.

— Dar… cum a putut lumea să te ia pe d-ta drept contesa Zeck?

— Se zice că i-aş semăna, şi apoi a contribuit şi faptul că m-am mutat în locuinţa ei…

— Fiindcă «te-ai mutat în locuinţa Aniei? Dar asta nu-i un motiv să te confunde cu dânsa!

Karla se înroşi şi lăsă capul în jos.

— Se poate să fiu şi eu puţin vinovată – mărturisi ea fără voie, sub privirea lui mirată. M-a amuzat să fiu luată drept contesa Ania Zeck, al cărei testament fusese găsit, în timp ce persoana ei dispăruse fără urmă…

— Am auzit şi despre aşa ceva. Cunosc întreaga chestiune… Dar mi s-a spus că Ania mai trăieşte… O, Doamne! … Cum ar putea o fiinţă tânără şi sănătoasă să-şi pună capăt vieţii, fără niciun motiv serios! … Ania era excentrică. Fugea de oameni… Era sfioasă şi uneori abătută, ba chiar îngrijorată, fără să fi putut înţelege de ce… Dar de aici până la a-ţi curma singur zilele… Era independentă, cu o stare materială destul de bună… Ce-a putut-o împinge la un act de disperare?

Dan, foarte agitat, sări în picioare şi se apropie de fereastră. Îşi lipi fruntea de geamul rece.

— Ania trăieşte! răspunse deodată glasul tânăr al Karlei.

Dan se întoarse repede.

— O cunoşti? întrebă el.

Karla se sculă din jilţ şi apăru în faţa tânărului american în întreaga ei splendoare.

Şovăi o clipă, căci îşi aminti de rugămintea Aniei de a nu spune nimănui nimic despre vizita ce i-o făcuse. Dar îi fu cu neputinţă să mintă pe tânărul acesta, atât de adânc zguduit.

— Ania trăieşte – zise ea încă odată, hotărât.

Ridică ochii’şi întâlni privirea ochilor lui de culoarea oţelului, aţintiţi întrebători spre ea.

— O cunosc, deşi numai puţin.

— Aţi văzut-o după dispariţia ei misterioasă?

— Da.

— Unde v-aţi întâlnit? Aici, în locuinţa aceasta?

— Da… aici… la mine.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— Acum câteva zile, domnule Sendart.

Dan scoase un suspin de uşurare.

— Trăieşte! zise el, şi chipul i se însenină.

Apoi, trântindu-se din nou în jilţ, Dan întrebă:

— Domnişoară Lindemann, aţi putea să-mi spuneţi acum de ce a înscenat Ania această întreagă comedie, care mi-a pricinuit momente atât de grele?

— Asta nu ţi-o pot spune, domnule Sendart. Am făgăduit contesei Zeck că nu voi divulga nimic.

— Şi trebuie numaidecât să-ţi ţii făgăduiala? Chiar când e vorba de mine?

— Neapărat.

Karla şedea drept în faţa lui. Dan o privi ţintă.

— D-ta ştii că ai ameţit o lume întreagă? Că'toţi bărbaţii din Berlin sunt fermecaţi de contesa Zeck, această femeie încântătoare, pe care o reprezinţi *dumneata*?

Karla făcu un gest afirmativ.

— Ştiu. Şi mă amuză grozav. Până şi o societate cinematografică mi-a făcut propuneri, susţinând că soarta mea ar interesa grozav pe marele public. Adică soarta contesei Ania Zeck, care vroia să moară, pentru a continua să trăiască sub numele de domnişoara Karla Lindemann – aşa cum crede lumea. Soarta mea personală, în schimb nu interesează pe nimeni. *

— Serios? se miră el, privind mirat spre Karla, care dădu afirmativ din cap.

— E atât de lipsită de interes, încât mi-a venit gândul fantastic *să* joc rolul unei contese tinere şi frumoase, care a părăsit de bună voii scena vieţii. Nimeni aici n-a cunoscut-o prea de aproape, aşa că încercarea mea îndrăzneaţă a reuşit de minune, pe când altădată, Karla Lindemann – o fetiţă destul de drăguţă – nu era deloc luată în seamă…

— Asta n-o mai înţeleg domnişoară! O fată ca d-ta! … Au orbit oare bărbaţii aici în Germania? Să nu vadă ei atâta frumuseţe şi farmec…

— Găsesc că eşti foarte generos în complimente – îl dojeni Karla, cu ochi ce străluceau de bucurie.

„E încântătoare! gândi Dan… E în stare să scoată din minţi pe un american cumpătat”.

— Ania se află în Germania? întrebă el.

— Asta… n-o ştiu – răspunse ea, precum era şi adevărat. N-am văzut-o pe contesa Zeck decât o singură dată.

— Ei, şi cum îţi place, domnişoară Lindemann?

Karla îl privi mirată.

— Întrebarea d-tale e cam ciudată, domnule Sendart.

— Şi nu vrei să răspunzi la ea?

— De ce nu? O găsesc… cu totul deosebită. Nu seamănă deloc cu alte fete tinere. Contesa Ania Zeck e o persoană care merită să devină fericită.

— Crezi dar, că Ania nu-i fericită?

— Ba chiar e foarte nenorocită, domnule Sendart.

Americanul dădu din umerii săi laţi şi îşi vârî mâinile împreunate între genunchi.

— Pentru ce? Nu ştiu ce are! De când o cunosc, Ania e veşnic agitată şi posomorâtă! … Ai observat-o şi d-ta numaidecât… Şi eu nu mă simt atras decât de oamenii veseli. Tristeţea şi melancolia logodnicei mele îmi apasă pe suflet, şi nu ştiu dacă voi fi în stare s-o fac fericită pe biata mea Ania!

— Dar… mă rog!

Karla Lindemann îl privi indignată.

— Ceartă-mă, dacă vrei! zise el supus – dar o femeie isterică mă înspăimântă. Şi purtarea Aniei te face să te gândeşti la aşa ceva.

— Eşti crud şi nedrept!

— Cum vrei să califc gestul acela bizar! strigă el, apucând furios un scaun şi încleştându-şi mâinile de spetează. Acea dispariţie misterioasă! Nu pot suferi o asemenea purtare!

Karla se rezemă de jilţul ei. În rochia ei de mătase albastru deschis, fără mâneci, lăsând să se vadă braţele ei superbe, fata era frumoasă ca o zână şi demnă de penelul unui mare artist.

— Şi purtarea mea este bizară, la urma urmei – zise eă, privindu-l îngândurată –, aşa că reproşul d-tale se îndreaptă şi împotriva mea…

— Deloc, domnişoară! D-ta eşti o fire veselă şi-ţi baţi joc de toată lumea. D-ta nu cauţi decât să te distrezi, pe când Ania face spontan lucrurile cele mai absurde, apoi se căieşte…

— Ştii şi d-ta? ştii…? îl întrerupse Karla. Apoi tăcu speriată şi se înroşi.

— Ce să ştiu? întrebă el mirat. Neprimind niciun răspuns, Dan continuă:

— D-ta nu poţi fi comparată cu Ania, domnişoară Lindemann! Eşti ca o rază de soare, aduci lumină şi căldură! Ania… vai, biata mea Ania, veşnic necăjită şi zbuciumată, te indispune ca o zi cu ceaţă.

— Cât de rece şi de nepăsător vorbeşti despre logodnica d-tale – zise Karla cu un aer de reproş.

Şi se gândi cu milă la ochii trişti ai contesei.

— Ania ar trebui să se schimbe mult, înainte de a deveni soţia mea! Noi, bărbaţii, trebuie să rămânem reci şi nepăsători faţă de femei – zise el zâmbind –, altminteri e vai de noi! … Tare aş vrea ca Ania să-ţi semene, domnişoară!

— Să nu spui asta! zise Karla cu asprime.

— Şi de ce nu? Ania ar avea multe de învăţat de la d-ta…

— Logodnica d-tale mi-a devenit dragă şi nu vreau să vorbeşti urât despre dânsa.

— Urât? Dar mă rog…

— Mi-e milă de ea…

— Ei vezi! Ţi-e milă! … Şi mie mi-e milă de dânsa! Dar cine se căsătoreşte cu o femeie, de care îi e milă? Şi cine iubeşte pe o femeie, a cărei purtare şi fapte nu le poate înţelege?

— În orice caz nu trebuie să vorbeşti în chipul acesta faţă de o persoană străină! – îl mustră Karla.

Şi se sculă, deoarece dorea să pună capăt convorbirii.

Dan luă mâna fetei şi o duse respectuos la gură, privind adânc în ochii ei.

— Pentru mine, d-ta nu eşti o străină. Parcă te-aş fi cunoscut de când lumea – zise el pe un ton grav.

Karla nu răspunse, ci întoarse privirea, speriată. Dan îşi luă mănuşile de pe masă şi se înclină politicos.

— Îţi mulţumesc pentru lămuririle date, domnişoară. Sper că nu ne-am văzut pentru cea din urmă oară.

Karla voi să-i răspundă ceva, să-i spună că trebuiau să se mai vadă, dar

Dan Sendart părăsi odaia înainte ca ea să fi putut deschide gura.

Faţă lăsă capul în jos. Şi inima ei spunea: „ne vom revedea!”

Ca în toţi anii, de ziua Mariei Tablad – care se născuse în luna rozelor – în sălile „Castelului veseliei” se adunase un mare număr de admiratori şi admiratoare entuziaste, încărcaţi cu tot felul de daruri – flori, obiecte de artă şi alte lucruri frumoase, spre a-şi exprima simţămintele de admiraţie faţă de marea artistă.

Pe toate culoarele castelului, prin toate aleele parcului chiar şi prin cele mai ascunse, era viaţă, mişcare şi voioşie. Lumea râdea şi cânta. Până şi din bucătăria situată în subsol, răsunau glasuri vesele, porunci şi protestări comice.

Aici îşi făcuse intrarea triumfală Iankos Zéla, cu un stat major de fete tinere, căci tocmai în acea zi importantă, bucătăreasa – această perlă a „Castelului veseliei” – se îmbolnăvise. Violonistul sărise numaidecât în ajutorul gazdei, spunând că el va înlocui pe bolnavă, fiind un maestru în arta gastronomică.

— Lăsaţi pe mine – zise el –, voi duce eu grijă de toate. În menajul contelui Königslerch mâncarea nu stătea pe primul plan al preocupărilor zilnice, dar Maria Tablad ştia că are obligaţii faţă de atâta lume invitată. De aceea răsuflă uşurată, primind bucuroasa serviciile pe care i le oferea Iankos Zéla.

În timp ce violonistul, urmat de suita, porni zgomotos spre bucătărie, Maria luă de braţ pe Karla îndreptându-se împreună cu soţul ei spre un alt grup de oaspeţi ce se găsea în grădină.

Bineînţeles, din grupul de tinere harnice, care ciripeau în jurul lui Iankos, făcea parte şi Sussy Laders.

— Faceţi ce vreţi, numai să iasă bine – le strigă gazda, înainte de a se îndepărta.

Iar acum, Iankos Zéla, îmbrăcat cu cel mai elegant costum de vară, stătea în mijlocul ajutoarelor sale, în încăperea, strălucitoare de curăţenie, unde de obicei bătrâna Helene îşi exercita atrăgătoarea ei meserie. Îşi sprijini mâinile în şolduri şi întrebă râzând:

— Ia spuneţi-mi acum, copilaşilor, cum se gătesc bucăţele?

O furtună de indignare izbucni.

— Credeam că ştii să găteşti!

— Dar bine maestre, chiar adineauri te lăudai cu arta d-tale

gastronomică…

— Vă mărturisesc că habar n-am. M-am bizuit, ca toţi guvernanţii, pe eminenţii mei colaboratori.

Indignarea „colaboratorilor” fu fără margini. Doar Sussy râse mulţumită.

Sussy se afla în elementul ei.

De câteva săptămâni conducea gospodăria Karlei Lindemann. Gătea ea însăşi, fiind ajutată de servitorul Friedrich. Acum avea prilejul cel mai bun să-şi arate cunoştinţele proaspăt căpătate.

— Liniştiţi-vă! zise ea calm.

Şi ochii ei pierdură acea expresie languroasă, care începuse să-l enerveze pe Iankos Zéla.

— Lăsaţi că vom găti noi ceva! – adăugă ea, dar mai întâi să vedem de ce dispunem.

Violonistul-bucătar şi ajutoarele sale se uitară în toate oalele, inspectară pivniţa şi cămările, şi în curând Sussy îşi întocmi meniul.

Fosta dactilografă comanda ca *un* ostaş. Toţi însă o ascultau voioşi şi cu dragă inimă, căci vroiau să se arate la înălţime în arta culinară.

— Primul fel: bulion fără grăsime, de la gheaţă – propuse Sussy. Al doilea fel: roşii umplute, ouă a *la russe*, salată de crevete. Al treilea fel: muşchi de vacă cu salată italiană. Ca deşert: fructe, unt brânzeturi, *petits fours*…

Toţi erau încântaţi de bunătăţile în perspectivă şi Iankos Zéla întrebă, covârşit:

— Cum, ştii’să găteşti toate astea? Cu mânuţele astea de păpuşă?

— Dacă îmi vei da concursul d-tale, desigur – zise ea cu ochi scânteietori în timp ce mâinile ei harnice împinseră spre el strachina pentru amestecat maioneză. Ia munceşte şi d-ta, domnule muzicant! Dar allegro, allegretto! Să fim gata la timp!

Celelalte ajutoare fură îndemnate să-şi facă întreaga datorie.

O tânără actriţă de cinema trebui să fiarbă zarzavaturile, o stea» *

abia răsărită pe cerul teatrului, geniala Lora Klett, să amestece salata de crevete, o tânără poetă să cojească ouăle tari şi să taie mărunt pătrunjelul.

Sussy însăşi fripse cele două muşchiuri de vacă uriaşe, cu o îndemânare care stârni entuziasmul lui Iankos Zéla, aşa că acesta nici nu se mai mişcă de lângă ea.

Violonistul trebuia să guste mereu, şi când privirile lor se întâlneau deasupra ligurii de argint, Iankos era fericit citind tandreţea din ochii fetei, în timp ce Sussy simţea cum inima îi svâcneşte furtunos.

— Eşti fata cea mai drăguţă pe care o cunosc – îi şopti el la ureche.

Sussy îi aruncă o privire plină de indignare, deşi se înroşi de bucurie.

— Nu te afli aici într-un bar, dragul meu! Vorbeşti cu o bucătăreasă onorabilă. Ia umple mai bine roşiile astea cu salată italiană! Vezi să nu pui prea puţin!

Când Iankos vru să-i sărute mâna, Sussy îl lovi peste gură cu lingura de salată şi violonistul alergă, văicărindu-se, la robinet, ca să şteargă urmele pedepsei primite.

Ceilalţi începură să strige din pricină că Iankos îi împroşca fără voie cu apă. Prinţul Sassenfeld, îngrozit de gălăgia ce-o făceau, băgă capul prin deschizătura uşii.

— Frumoase lucruri se mai petrec pe aici! Bine că n-aţi ajuns încă la cuţite! Voi telefona, din prudenţă, oamenilor lui Siebom. Tot n-are prea multă treabă poliţia! … Ia spuneţi-mi, cine e şef aici?

— Cea mai crudă şi nesimţitoare fată din lume! răcni violonistul, îndepărtând prosopul de la gură. Pentru o sărutare de mână, sfioasă şi nevinovată, şefoaica asta m-a aranjat ca pe un clown de la circ!

— Are dreptate – o lăudă Sassenfeld pe Sussy. Acolo, unde se află o guriţă roşie atât de ispititoare, sărutările de mână sunt cu totul deplasate.

Prinţul se retrase, iar Iankos zvârli prosopul într-un colţ şi se îndreptă în grabă spre Sussy.

— Are dreptate! strigă el entuziasmat apropiindu-se cu totul de dânsa.

Dar Sussy îl privi cu ochi scăpărători.

— Dacă nu te cuminţeşti, te dau afară din bucătărie! se răsti ea energic.

— Aici avem treabă, şi cine vrea să facă prostii, să plece!

Sussy ridică ameninţător polonicul, pe care îl avea tocmai în mână. Îi stătea atât de bine cu faţa aprinsă, mânioasă şi cu ochii scânteietori, încât lui Iankos îi veni s-o strângă în braţe.

— După câte văd, ţi-ai luat rolul în serios, domnişoară balaur – zise el râzând. Mi-e frică de mânia d-tale. Şi când mă gândesc la fetiţa dulce, dar plicticoasă, ce erai abia acum un ceas!

Sussy se făcu roşie ca focul.

— N-ai să începi odată să faci şi d-ta ceva? întrebă ea severă, întinzându-i tava cu roşiile scobite şi strachina cu salată italiană. Sau găseşti poate că aşa se cuvine: d-ta să stai numai şi să priveşti şi alţii să muncească?

O vreme domni liniştea în bucătărie. Toţi munceau de zor. Iankos Zéla aruncă priviri înflăcărate spre Sussy, care turna mereu zeamă şi unt peste fripturile ei.

„Aşa trebuie să te porţi cu el, ca să-i placi! gândi ea indignată. M-a găsit plicticoasă, prea dulce… o fetiţă… Karla avea dreptate!

Dar lasă că acum cunosc şi eu metoda. Uite ce drăguţ e acum… Ce frumos umple roşiile…”

Totul reuşi de minune.

Friptura fu pusă la gheaţă, în răcitor, căci totul trebuia să fie servit rece. Mâinile dibace ale Lorei Klett şi ale lui Sussy aranjară toate mâncările atât de frumos şi de atrăgător pe tăvile de argint şi în vasele de porţelan, încât lipsa bucătăresei nu fu deloc simţită.

Cele două servitoare şi şoferul duseră totul la masă. Când plecară cu ultimile platouri şi tăvi spre cămara de lângă sufragerie, Sussy şi Iankos rămaseră întâmplător o clipă singuri.

Violonistul vru atunci să profite de prilej şi să facă ceea ce îl sfătuise prinţul Sassenfeld. Dar Sussy îl respinse energic şi strigă indignată:

— Nu fi obraznic, te rog!

„Uite colo – gândi Iankos speriat –, ce drac de fată! mai că numi vine să cred! Părea că nu are altă dorinţă mai vie, şi acum… Cu muieruştele astea nu ştii niciodată ce vor…”

Din clipa aceea însă, se trezise într-însul un interes deosebit pentru brună şi zvelta Sussy Lüders.

Karla Lindemann era, de asemenea, delicioasă în rochia ei vaporoasă, verde deschis – rochie ce o cumpărase ieftin de tot la o desfacere, şi care îi stătea de minune.

La masă, prinţul Sassenfeld şedea lângă ea.

Era grav şi tăcut, întorcându-se mai mult spre stânga, către contesa Königslerch. Abia după ce ţinuse o cuvântare plină de spirit în cinstea sărbătoritei, după ce toţi închinaseră, adânc mişcaţi, paharul în sănătatea marii

cântăreţe, prinţul se întoarse spre Karla.

Ridică paharul şi, înclinându-se uşor, zise:

— Îmi dai voie, domnişoară, să beau în sănătatea d-tale?

Şi când Karla îi mulţumi zâmbind, ochii lui rămaseră aţintiţi spre dânsa.

— N-ai găsit de cuviinţă să răspunzi scrisorii mele – îi zise el încet, cu o urmă de amărăciune în glas.

— Scrisoarea nu-mi era adresată mie, prinţe, ci contesei Zeck.

— Aşadar, tot nu vrei să pui capăt comediei pe care o joci? întrebă el, cu oarecare ironie.

Karla se făcu că nu aude.

— Din păcate n-am putut expedia scrisoarea destinatarei, deoarece nu-i cunosc adresa – zise ea.

— Aşa? Nu cunoşti adresa contesei Zeck, domnişoară? Dar n-ai citit scrisoarea?

— Ba da.

— Ei vezi! replica el râzând. Prin urmare tot te identifici cu contesa Zeck.

— Cum aşa? întrebă Karla mirată. Plicul îmi era adresat mie – domnişoarei Lindemann –, era deci natural să-l deschid. Scrisoarea însă începea cu cuvintele: „Scumpă contesă…”

— Îţi închipui desigur că ţin foarte mult la un răspuns – zise prinţul cu gravitate.

— Doriţi un răspuns de la Karla Lindemann?

— De la d-ta… Numele n-are importanţă.

— Vă voi răspunde mâine – zise Karla cu inima strânsă.

Sassenfeld tăcu o clipă. Karla îl privi cu coada ochiului şi văzu că bătrânul îngălbenise şi că nările şi buzele îi tremurau uşor.

— Nu… nu mai e nevoie, domnişoară – zise el, cu un ton prevenitor ca întotdeauna.

Karla nu-ştiu ce să răspundă. O durea nespus că trebuia să jignească un om pe care îl preţuia.

— Îmi sunteţi foarte simpatic – zise ea în sfârşit, cu jumătate de glas.

Dar Sassen feld îi tăie vorba cu un gest.

— Nu vreau pomană… Trebuie să mă împac cu lucrurile, aşa cum sunt, să mă resemnez…

Apoi urmă, ca şi cum ar fi fost întrerupt într-o convorbire oarecare, fără nicio importanţă:

— Ai văzut ce cadouri frumoase a primit Maria Tablad? Bustul lui Beethoven de profesorul Link e o capodoperă…

Karlei nu-i fu atât de lesne să regăsească tonul uşor de conversaţie mondenă, dar Maria Tablad, fără să vrea, îi veni în ajutor.

— Ce plicticoşi sunteţi astăzi! – îi tachină cântăreaţa pe amândoi. N-aş putea să iau şi eu parte la dezlegarea problemelor grele care vă preocupă?

— Cum de nu, contesă! zise prinţul, cu un zâmbet amabil. Tocmai ne întrebam, ce ar deveni lumea, dacă din fiecare dragoste nefericită s-ar naşte o *Comedie Divină*.

— La urma urmei, orice dragoste nefericită – pentru ceilalţi – e o comedie, deşi nu întotdeauna divină! constată Maria Tablad. E înduioşător să mai vezi astăzi oameni care îşi bat capul cu astfel de chestiuni! … Sunt însă de părere că e momentul să ciocnim paharele noastre pentru dragostea fericită…

— O idee minunată! strigă Iankos Zéla, sărind în sus şi ridicând cupa de şampanie spre tânăra care şedea în faţa lui. Domnişoara Sussy, să ciocnim paharele noastre în cinstea dragostei fericite! … Cine ne urmează pildă?!

Într-o zi furtunoasă de iulie, vaporul „Queen Mary” atinse portul Sidney. Pasagerii debarcară. Bagajele şi coletele fură descărcate.

Din vapor coborî şi profesorul Semmelberg. Ochii săi mărunţi şi vioi căutară prin lumea venită la debarcader, în întâmpinarea rudelor, pe Otto Lindemann, căruia îi anunţase sosirea sa.

Doamna Degenhard, menajera lui Lindemann, cu care acesta ajunsese în timpul din urmă la relaţii din ce în ce mai cordiale, încercă să-l împiedice de a merge în întâmpinarea lui Semmelberg, dar Otto Lindemann nu era omul care să lase pe un altul să se amestece în treburile lui.

Salută pe prietenul său mai tânăr cu o bucurie sinceră şi-l întrebă numaidecât:

— Dar Karla? Când vine?

Semmelberg, care se aplecase tocmai pentru a-şi ridica geamantanaşul, se ridică brusc şi privi îngrozit spre Lindemann.

— Cum ea n-a sosit încă? A plecat doar acum trei săptămâni din Marsilia,

cu vaporul „Quick”. Aşa mi-a scris… Trebuie să fie aici… la tine…

Otto Lindemann se sili să-şi păstreze cumpătul. Se dădu puţin înapoi şi privi la grupurile de noi sosiţi pe care îi îmbrăţişau şi salutau rudele lor fericite, precum şi prietenii veniţi întru întâmpinarea lor. Privirea lui rătăci spre punţile mobile, ce legau vaporul de uscat şi pe care se mai zăreau câţiva pasageri întârziaţi.

Dar nu zări nicăieri statura înaltă şi zveltă a fiicei sale şi nici nu era chip s-o zărească, devreme ce cu vaporul acela nu sosise decât Semmelberg.

— Fiica mea n-a sosit încă – zise el în sfârşit.

Glasul său nu tremura şi totuşi se vedea că Lindemann era emoţionat.

— Nici cu „Quick” n-a venit… De luni de zile cercetez listele de pasageri ale tuturor vapoarelor, căci de mai bine de două luni n-am mai primit nicio veste de la fiica mea.

— Vino – răspunse Semmelberg, apucându-şi prietenul de braţ. Vom vorbi despre asta la hotel. Când am văzut-o ultima oară, fiica ta era perfect sănătoasă.

După ce se aşezară la o masă sub pânza vărgată din faţa hotelului Nord, profesorul povesti prietenului său despre întâlnirile sale cu Karla. Îi vorbi şi despre seara în care o văzuse pentru cea din urmă oară.

— Scrisoarea ta, cu vestea logodirii tale, a impresionat-o adânc.

— Cu ce fel de veste? Nu înţeleg!

Semmelberg, încurcat, îşi trecu mâna prin părul său negru, zbârlit.

— Da – zise el, scrisoarea aceea. Ştii tu… Spune, te-ai căsătorit cu doamna aceea, sau mai eşti încă văduv?

— Cu care doamnă?

— Apoi… nu ştiu… Aveai de gând să te căsătoreşti cu mai multe? Pare că era vorba de… de…

— De… de… repetă Lindemann înciudat. La dracu! Spune odată, cu cine credeai că aveam de gând să mă căsătoresc? Poate ai înţeles greşit…

— Ai scris despre o negresă…

— Doamne sfinte! exclamă Lindemann furios, scoţându-şi pălăria din cap şi azvârlind-o cu un gest de mânie pe scaunul alăturat. Unul din noi doi trebuie să fie beat… Ţi-am scris eu aşa ceva? Semmelberg, nu mai înţeleg nimic!

— Va să zică, nu te-ai căsătorit încă? Slavă Domnului!

— Nu m-am căsătorit cu nimeni şi nu m-am gândit nici măcar o singură clipă să mă căsătoresc cu vreo gâscă neagră sau smeadă.

— Nu mai pricep nimic! De altminteri, scrisoarea aceea trebuie să se găsească prin corespondenţa pe care o am în cufăr.

— Fii bun şi arată-mi-o! Ca s-o fi scris ar fi trebuit să fiu în stare de completă ebrietate, şi cum nu obişnuiesc să beau…

— Îţi jur totuşi că am primit o scrisoare, prin care îmi comunicai…

Otto dădu din cap, uitându-se ţintă la prietenul său.

— Şi ce a spus Karla, când i-ai comunicat această ştire? Cred că n-a crezut…

— Ba a crezut-o. Şi a spus că nu mai vine la tine, că vrea să rămână cu prietena sa Sussy la Berlin. Apoi dispăru deodată de la pensiunea la care locuia şi o dată cu dânsa se mută şi domnişoara Lüders în altă parte. Adresa acesteia din urmă mi-am notat-o undeva… Mi se pare că s-a mutat în Geisbergstrasse… După două sau trei zile, am primit o scrisoare de la fiica ta, în care mă informă că se răzgândise şi că pleacă la Sidney cu vaporul „Quick”, care a părăsit Marsilia în ziua de 23 aprilie.

— Şi n-ai găsit nimerit să te informezi dacă ceea ce-ţi scria Karla corespundea adevărului…?

— De ce m-aş fi îndoit, Otto? Hârtiile ei erau în regulă, nimic n-o oprea să plece numaidecât pentru a împiedica această căsătorie nesăbuită. Eu însumi îi făcusem propunerea s-o însoţesc. A preferat, însă, să plece singură… Înţelesei lucrul acesta cu atât mai mult, cu cât ştiam că fiica ta este o fire independentă şi mândră. Crezui că vrea să aibă o explicaţie între patru ochi privitor la această chestiune.

— Acum adu-mi scrisoarea. Sunt foarte grăbit s-o citesc! Nu mă mai mir acum că fiica mea n-a venit, şi sunt încredinţat că nici nu va veni aşa curând, cât timp nu voi dezminţi vestea pretinsei mele căsătorii. Înţeleg, de asemenea, că vrea să călătorească singură şi sunt sigur că o va face, atunci când îi va conveni. Aşa sunt fetele din ziua de astăzi. N-ai ce face.

— Şi nu ţi-e teamă că i s-ar putea întâmpla ceva?! Eu sunt mai neliniştit decât tine, Otto! strigă Semmelberg.

— La început mă speriam, dar acum nu mai am nicio teamă. O cunosc pe Karla. Nu i s-a întâmplat nimic şi nici nu i se va întâmpla ceva. Deocamdată

trăieşte bine din cele 6 000 de mărci, ce i-am trimis pentru cheltuieli de drum. Voi telegrafia imediat la Berlin şi mă voi informa de adresa fetiţei mele romantice. Înainte însă vreau să văd scrisoarea buclucaşă.

Semmelberg se ridică ascultător şi se sui în camera sa de hotel, ca să caute în cufăr printre lucrurile sale. Găsi ce căuta, într-o servietă mare de piele. Savantul profesor se înapoie triumfător la prietenul său şi îi întinse scrisoarea zicând:

— Citeşte, te rog!

Şi Otto citi. Dar pe măsură ce înaintă în leçtură, chipul i se întunecă din ce în ce mai mult. Deodată lovi furios în măsuţa de marmoră şi se întoarse spre Semmelberg.

— E o ticăloşie nemaipomenită! Scrisoarea asta n-am scris-o eu. Şi nici nu pot bănui cine e autorul şi ce a urmărit cu dânsa. Dar totul e numai minciună.

— Nu înţeleg – zise Semmelberg, în ai cărui ochi se oglindeau mirare şi îndoială – cine să fi avut vreun interes să-ţi joace o festă atât de murdară.

— Nu ştiu, dar lasă că vom afla noi în curând. Vinovatul poate să se felicite!

Otto Lindemann avea totuşi o uşoară bănuială împotriva cuiva. Lucrul i se păru însă atât de monstruos, de imposibil, încât tot mai încerca să creadă că se înşeală. Pentru nimic în lume n-ar fi vorbit despre asta, nici măcar cu Semmelberg.

Peste un sfert de oră, Lindemann telegrafie biroului populaţiei din Berlin, rugând să i se comunice noua adresă a fiicei sale. Era calm şi fără griji, fiind sigur că fiica sa e sănătoasă şi nu i se întâmplase nimic.

Profesorul Semmelberg însă nu-i împărtăşea optimismul. Biata lui inimă de îndrăgostit tremura. Acum nu mai înţelegea nici dânsul, cum de o crezuse aşa de uşor pe Karla şi nu încercase s-o mai vadă, sau cel puţin să afle de la Sussy Lüders, ceea ce avea de gând să facă prietena ei.

Ştirea însă despre plecarea subită a Karlei îl uluise într-atât, încât nu mai avusese decât un singur gând şi o singură ţintă: să plece după fiica prietenului său la Sidney, cu cel dintâi şi mai rapid vapor. S-o revadă cât mai curând pe Karla lui adorată!

Şi acum el, Semmelberg, se găsea în Australia şi îi venea aproape să

plângă. La ce-i foloseau toţi negrii de pe glob, dacă ea era departe, în Berlin, Babilonul acela modern, pe care începea să-l urască din toată inima! Prea era plin de primejdii pentru o fiinţă tânără, frumoasă, cu o inimă romantică şi dornică de aventuri. În imaginaţia lui Semmelberg o vedea pe biata fată, lipsită de apărare, hărţuită de bărbaţii care o urmăreau…

A doua zi, Otto Lindemann fu foarte ocupat. Semmelberg, care avea de gând să ţină o serie de conferinţe la Universitate, se duse să vadă câteva notabilităţi. Fu întâmpinat cu interes şi bunăvoinţă.

Seara, cei doi prieteni se întâlniră din nou la hotel. Cea dintâi întrebare a lui Semmelberg fu:

— Ai vreo ştire de la dânsa?

Otto Lindemann scoase zâmbind o telegramă din buzunar şi zise:

— Biroul populaţiei nu mi-a comunicat decât noua ei adresă, Geisbergstrasse 12, dar eu telegrafiasem şi colonelului Kollart, un vechi cunoscut din vremea războiului – un fel de Sherlock Holmes al Berlinului. De la acest Kollart am primit o telegramă mai amănunţită: „Karla Lindemann Geisbergstrasse doisprezece. Stop. Frecventează cea mai bună societate. Stop. Locuinţă proprie împreună cu Susanne Lüders, servitor Friedrich Lenz. Stop. Kollart”.

Semmelberg se uită îngrozit la prietenul său.

— Frecventează cea mai bună societate? Pe cine frecventează ea? Şi… are un servitor? Şi… dispune de bani… Dar de unde are bani?

— Ei, asta-i acum! zise Otto Lindemann râzând, şi bătându-l pe umăr. Sper că nu-ţi închipui cumva că fiica mea ar fi apucat-o pe căi greşite! Nu i-am trimis eu 6 000 de mărci pentru cheltuieli de drum? După cum o cunosc, toacă mai întâi bănişorii ăştia…

— Atunci nu-i va mai rămâne bani de drum…

— Ei şi! După ce-i va fi păpat, va telegrafia după o ediţie nouă. Tata are doar de unde!

— Pare-se că-ţi merge foarte bine!

— După cum vezi! zise Lindemann.

Şi, cu mâinile în buzunare, îşi legănă statura zveltă şi mlădioasă, ridicându-se în vârful picioarelor şi lăsându-se iarăşi în jos.

— Fiica ta îţi seamănă mult – zise profesorul Semmelberg, clătinând

capul său inteligent şi urât, în semn de dezaprobare. Uşurinţa cu care priveşte viaţa de la tine a moştenit-o.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! răspunse Lindemann mândru. Vei recunoaşte şi tu că-i stă foarte bine! Ei, ce zici despre asta, dragul meu? Fata mea trăieşte ca o cucoană din lumea mare. Are servitor, şi pe Sussy ca damă de companie! Nu mă miră că e căutată şi că persoane din cea mai înaltă societate se bat pentru a fi în tovărăşia ei… Parcă ştie cineva că tatăl ei a fugit, ruinat, în Australia? Semmelberg, mi se pare că ţi-o va sufla un altul pe Karla…

Profesorul lăsă capul în jos.

— De n-ar fi primit scrisoarea aceea tâmpită, fiica ta s-ar afla acum în mijlocul nostru – zise el trist. De altminteri, să nu crezi, Otto, că mai am o nădejde cât de slabă, de a-i cuceri vreodată inima… Nu sunt destul de frumos… Şi nici îndeajuns de bogat. Şi toată făptura mea, pusă în slujba ştiinţei pozitive, nu poate să-i exalte imaginaţia… Ei! dacă aş fi vreun actor de cinema sau boxer celebru sau mai ştiu eu ce paiaţă! … dar aşa? Fata modernă nu ştiesă preţuiască o inimă caldă, umilă, care nu bate decât pentru dânsa…

— Mai ia un cocktail, dragul meu – îl îndemnă Otto – şi lasă sentimentalismul la o parte. Umilinţa nu prea impune tinerilor de astăzi! Articolul acesta n-a fost niciodată prea cerut, dar astăzi e şi mai puţin ca oricând. Nu zic, se întâmplă câteodată şi poţi cuceri o femeie şi prin politeţe şi drăgălăşenie. Dar în cele mai multe cazuri – asta o ştiau şi bunicii noştri – ajungi mai repede la rezultat fiind întreprinzător şi chiar îndrăzneţ.

Profesorul dădu din cap şi-şi aprinse melancolic ţigara de foi, care nici nu-i plăcea, nici nu-i stătea bine. Dar Otto Lindemann privea fumatul ţigărilor de foi drept o virtute bărbătească şi Semmelberg nu îndrăznea să-l contrazică.

— Cată să-ţi iasă renumele că eşti îndrăzneţ, Semmelberg – îl sfătui Otto.

Profesorul zâmbi cu tristeţe.

— Sunt îndeajuns de cunoscut.

— Da, în lumea savanţilor şi a acelora ce se interesează de problemele culturale, ai o mulţime de admiratori. Şi eu fac parte din aceştia… Trebuie să fii însă cunoscut de toată lumea…

— Dragă Otto… eu doar nu fabric salamuri delicioase ca tine…

— Omule! Nu deveni răutăcios! Lasă-mi mezelurile mele bune şi bănoase! Te sfătuiesc să-ţi pui meritele în adevărata lor lumină, să ieşi puţin

din rezerva ta de savant… Caută de te pune bine cu presa… chiar de-ar fi să te coste ceva parale – face, dragul meu!

Semmelberg, care şedea abătut în jilţ, se ridică.

— Rămân aşa cum sunt, şi rămân ceea ce sunt; iar cui nu-i plac, acela n-are decât să-mi întoarcă spatele…

— Mie îmi placi! Eu nu-ţi întorc spatele! zise Otto Lindemann, bine dispus. Sfatul acela ţi l-am dat numai pentru cucoane.

— Cucoanele nu mă interesează. Pentru mine nu e decât o singură femeie pe lume… Dragostea ei tot n-o voi dobândi niciodată…

Peste trei zile, Otto Lindemann şi profesorul Semmelberg sosiră la „Lindemannshöhe”, şi abia acum prietenul, care lipsise timp de doi ani, putu să se încredinţeze ce izbutise să facă industriaşul din fermă şi întreprinderea sa.

Otto îi arătă totul, cu o mândrie îndreptăţită. Construcţiile şi instalaţiile fabricii, ferma model, locuinţele lucrătorilor albi şi în sfârşit minunata casă din bazalt, care semăna cu un castel, treziră admiraţia profesorului.

După terminarea inspecţiei, cei doi domni se înapoiară în casa cea veche, unde Lindemann invitase pe câţiva cunoscuţi, în cinstea prietenului său. Vroia să-l găzduiască la el câteva săptămâni, până ce Semmelberg avea să facă toate pregătirile necesare expediţiei, întreprinsă aşa în pripă.

Totul în casă era aranjat, ca întotdeauna, cu gust. Când se aşezară însă la masă, servitoarea veni să anunţe pe stăpânul casei că doamna Degenhard zăcea bolnavă în pat, şi cu tot regretul, nu putea să ia parte la cină.

Semmelberg îşi exprimă părerea de rău şi trimise menajerei, pe care o cunoştea de la ultima sa vizită, prin servitoare, salutul şi urările sale de însănătoşire. Otto Lindemann zâmbi şi zise:

— Spune doamnei Degenhard că ţin foarte mult ca mâine la prânz să fie bine şi să ia masa cu noi. Am invitat câteva persoane influenţe.

Adoua’zi la amiază, doamna Degenhard, complet însănătoşită şi drăguţ îmbrăcată, primi pe invitaţi. Cu un zâmbet amabil strânse mâna lui Semmelberg, îl întrebă dacă avusese o călătorie plăcută şi înspre care parte vroia să-şi îndrepte de această dată cercetările lui ştiinţifice – într-un cuvânt, îi vorbi ca unei persoane pe care o cunoşti de aproape.

Invitaţii – oameni de afaceri – fură tot atât de încântaţi de amabilitatea doamnei, cât şi de felul cum ştia să gătească. Toată lumea îl felicită pe

stăpânul casei pentru menajera frumuşică şi simpatica ce-i conducea gospodăria.

Semmelberg nu-putu înţelege de ce Lindemann era aşa de rezervat, de rece şi de tăcut faţă de doamna Degenhard. O asemenea purtare nu corespundea deloc firii vesele şi comunicative a fabricantului…

— Am să-ţi fac o mare rugăminte, madam Degenhard – zise Lindemann, a doua zi dimineaţă, menajerei sale pe când îşi luau dejunul. Desigur că acum scrii perfect la maşină…

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, domnule Lindemann? întrebă ea, îngălbenind.

— Te-am surprins, acum câteva luni, pe când scriai la maşină. Mi-ai spus atunci că vroiai să te exersezi, ca să poţi prelua corespondenţa mea particulară… Nu-ţi mai aminteşti?

O privi ţintă cu ochii săi limpezi, iar doamna Degenhard lăsă privirea în jos şi începu să aranjeze, cu mâini tremurătoare, florile ce împodobeau masa.

— Da, domnule Lindemann. Desigur îmi amintesc. Spuneai însă atunci că pentru asta aveai dactilografele de la birou…

— Ei… şi?

— De aceea nu am mai exersat.

— Vei fi totuşi atât de bună şi vei încerca să-mi scrii această scrisoare. E tocmai cazul pe care-l prevăzuseşi dumneata… E vorba de o scrisoare particulară, despre care dactilografele mele nu trebuie să afle nimic.

Doamna Degenhard mută farfuriile din loc, ridică încet privirea spre el, dar faţa lui nemişcată o linişti.

— Bucuros, domnule Lindemann. Vă stau la dispoziţie.

Semmelberg şi cei doi directori, care luau adeseori dejunul cu şeful lor, se retraseră, şi Otto o urmă pe doamna Degenhard în camera de alături.

Menajera pregăti totul pentru scris, cu mişcări graţioase, introduse o coală în maşină şi privi la stăpânul său, aşteptând să-i dicteze.

„E destul de nostimă, gândi el. Ochii negri, privirea languroasă şi pătimaşă, iar pielea ei exhală un miros plăcut. Din păcate însă femeia aceasta este o intrigantă primejdioasă…”

— Scrisoarea este pentru fiica mea – începu dânsul. Scrie te rog:

„Dragă Karla! De săptămâni de zile sunt fără veşti de la tine. Nădăjduiam

să aflu de la profesorul Semmelberg ceva amănunte despre tine, cât şi data sosirii tale. Prietenul meu mi-a comunicat însă că nici nu te gândeşti să vii încoace, în patria ta nouă. Pricina schimbării hotărârii tale pare a fi o scrisoare, în care ţi s-a comunicat…”

Doamna Degenhard retrase deodată mâinile de pe clape şi sări în picioare.

— Scuzaţi, domnule Lindemann… o clipă… mi-e… tare cald… Aş vrea să beau un pahar cu apă.

— Mă rog! zise Otto şi îşi aprinse nepăsător o ţigară.

După un timp, văzând că noua sa dactilografă nu mai revine, industriaşul deschise uşa camerei de alături, spre a vedea ce e cu doamna Degenhard. O găsi scăldată în lacrimi, cu batista mototolită şi udă în mână.

Lindemann se făcu că nu bagă nimic de seamă.

— Nu vrei să continuăm? întrebă el liniştit.

— Numaidecât…

Lindemann dădu uşor din cap şi trecu în cealaltă odaie. Se aşeză pe scaun lângă fereastră şi îşi fumă tihnit ţigara.

În sfârşit, doamna Degenhard se întoarse.

— Unde am rămas?

— „Pricina schimbării hotărârii tale” … repetă ea cu glasul tremurător.

Lindemann o întrerupse cu un „exact!”

„… pare a fi o scrisoare – urmă el – în care ţi s-a comunicat că aş avea de gând să mă căsătoresc cu o indigenă. Te încredinţez deci că a fost vorba de o mistificare şi că nu m-am gândit nicio clipă să dau o succesoare mamei tale neuitate…”

Maşina încetă să ţăcănească şi Lindemann întrebă cam supărat, ce se întâmplase iarăşi.

Doamna Degenhard făcu o sforţare şi reîncepu să scrie. Faţa ei era înspăimântător de palidă, dar industriaşul dictă înainte:

„Toată scrisoarea aceea, de la început şi până la sfârşit, nu-i decât minciună. Autoarea ei e o persoană ce se găseşte în serviciul meu, şi care, din motive de neînţeles, a încercat să mă împiedice dea strânge în braţe singurul meu copil şi a-l avea mereu lângă mine, ca un părinte fericit. Persoana aceea, care ne-a pricinuit amândurora ore de nelinişte şi dezamăgire, va părăsi casa

mea în ziua de întâi a lunii viitoare…”

— Dar… cine-i? întrebă doamna Degenhard* încercând să facă pe nevinovată.

În ochii săi se putea citi însă o teamă grozavă.

Otto Lindemann se prefăcu că nu aude întrebarea.

— Scrie, te rog! zise el. „Persoana aceea va părăsi casa mea în ziua de întâia lunii viitoare. Ea însăşi scrie această scrisoare…”

Industriaşul se apropiase de fereastră şi privi afară spre stratul de flori din faţa casei… Deodată răsună un ţipăt.

Lindemann se făcu că nu aude nimic.

„… îţi scrie această scrisoare şi îţi confirmă cu asta că scrisoarea de atunci cu povestea căsătoriei mele apropiate n-a fost decât o minciună infamă.”

Zgomotul maşinii de scris încetase şi Otto Lindemann simţi deodată că Lilian Degenhard era aproape de dânsul.

Se întoarse şi o văzu în faţa lui, tremurând de emoţie şi cu mâinile înălţate rugător spre dânsul.

— Iertaţi-mă, domnule Lindemann – îngăimă ea.

Pe faţa-i galbenă de spaimă, buzele vopsite aveau ceva caraghios şi respingător.

Lindemann rămase calm.

— Bucuros – zise el, privind-o ţintă, te iert bucuros, căci nu sunt omul care să poarte pică cuiva. Dar… totul se va întâmpla aşa cum am hotărât în scrisoarea acesta. Falsificatorii şi comedianţii nau ce căuta în casa mea, unde totul trebuie să fie limpede şi curat, căci fiica mea va fi găzduită aci. Şi în jurul ei nu vreau o atmosferă otrăvită de minciună.

Lindemann dădu să iasă, dar un hohot de plâns sălbatic, răsună la spatele său şi-l făcu să se mai întoarcă odată.

— Fii cuminte, madam Degenhard – zise el cu gravitate. Hotărârea mea este irevocabilă… Ai pus totul pe o carte şi ai pierdut jocul.

ÎN URMA STĂRUINŢELOR contesei Königslerch, Karla Lindemann şi Sussy Lüders acceptară invitaţia de a petrece câteva săptămâni ca musafiri ai ei, la „Castelul veseliei”. Zilele curgeau senine şi pline de soare pe frumoasa proprietate de pe marginea apei.

O bandă veselă se găsea adunată în jurul Mariei Tablad. Oamenii aceştia stăteau tolăniţi ore întregi pe malul lacului, în costume uşoare, făceau baie, se plimbau pe apă cu barca, pescuiau cu undiţa – fiecare cu sportul lui preferat. Doar la masă se întruneau din nou, cu toţii vioi, flămânzi, oacheşi ca ţiganii, scutiţi de povara vieţii de toate zilele şi zburdalnici. Ai fi zis nişte copii…

În ziua aceea, aproape toţi musafirii primadonei se scăldaseră în lac şi înotaseră în larg. Numai Sussy vâslea cu Iankos spre stăvilar.

În costumul ei subţire de plajă, din mătase imprimată, Karla stătea culcată într-un şezlong, lângă Maria. Părul ei lung flutura în vântul cald de vară. Faţa ei, bronzată de soare, semăna cu a unui băiat vesel, fără griji.

Contele Königslerch şi prinţul Sassenfeld stăteau întinşi pe iarbă lângă Maria şi Karla, şi se jucau cu cei doi „scotchterrier” Pat şi Patachon, care alergau încolo şi încoace, lătrând de bucurie şi aducând beţişoarele pe care bătrânul Sassenfeld le aruncă în apele limpezi şi liniştite ale lacului, făcând haz de temperamentul lor vioi.

Deodată îşi făcu apariţia micul *groom* Benjamin Bondstrasser, cu o telegramă.

— Dă-o încoace, Ben – strigă Maria Tablad. Iar îmi aduci desigur ceva, care să-mi strice cheful!

Întinse mâna, dar Ben clătină capul şi, râzând, ridică telegrama, fără a ţine seama de respectul ce-i datora stăpânei sale.

— Nu-i pentru d-voastră, doamnă contesă! strigă micul bavarez grăsuliu, înclinându-se în faţa Karlei, aruncându-i o privire languroasă. E pentru domnişoara Lindemann… Din Australia!

— Allo, Mignon! zise Maria Tablad cu oarecare curiozitate. Ce legături ai cu străinătatea?!

Se uită la telegramă.

— Uite, scrie chiar Lindemann pe ea! râse Maria, şi e adresată Geisbergstrasse.

Karla nu scoase un cuvânt. Părea adânc tulburată şi uitându-se spre Sassenfeld, ca şi cum ar căuta ajutor de la dânsul, vârî telegrama în buzunarul costumului de plajă.

Tăcerea ei miră şi indispuse pe cântăreaţă. Nu-i plăcea când cei din jurul său se învăluiau în mister.

Se ridică, fluieră câinii şi se depărtă fugind, urmată de contele Königslerch şi de câinii care hămăiau.

Ben, groomul, se îndepărtă agale şi se înapoie în casă.

Prinţul Sassenfeld rămas singur cu Karla, o întrebă încet:

— Ţi-e frică de veşti neplăcute?

Fata, de obicei atât de vioaie şi de veselă, dădu din cap. Lui Sassenfeld i se păru că vede o lacrimă în ochii ei.

— Dar ce s-a întâmplat… dragă domnişoară?

Karla tresări, îşi cuprinse genunchii cu mâinile şi zise, privindu-l în faţă:

— Tatăl meu vrea să se recăsătorească. Cu o femeie… o femeie care nu se ia în căsătorie. Şi aci… (scoase telegrama din buzunar şi o privi furios) … e desigur vestea nunţii sale sau ordinul de a asista la această nuntă! Dar… eu nu plec! Nu plec pentru nimic în lume! L-am iubit atât de mult pe tatăl meu, şi uite ce-mi face acum… nu! … nu plec! … Aş vrea să ştiu de unde îmi cunoaşte adresa…

— Tatăl d-tale e Eduard Zeck?

Karla îl privi cu ochi scânteietori.

— Tatăl meu e Otto Lindemann! N-o să mă credeţi odată?

Spuse aceasta râzând, cu râsul acela ispititor şi misterios, care părea a spune: nu mă crede… Îmi bat joc de tine…

Prinţul se ridică oftând, se înclină uşor înaintea Karlei şi făcu câţiva paşi până la marginea lacului, privind îngândurat în apa gâlgâietoare. Karla văzându-se o clipă singură deschise telegrama.

Deodată scoase un strigăt de bucurie, alergă spre Sassenfeld şi îl luă de braţ. Apoi, aplecându-se uşor înainte, îl privi în faţă, radioasă.

— Nu-i adevărat! Totul n-a fost decât o minciună. Dumnezeu ştie a cui! Bietul tăticu! Nici n-are de gând să se însoare! Mă aşteaptă! Mâine îmi trimite bani telegrafic prin banca lui din Hamburg. Astami prinde bine, căci nu mai aveam aproape nimic…

Bătrânul prieten al femeilor, prinţul Sassenfeld, simţindu-şi fata aceasta drăguţă şi vioaie atât de aproape, îi strânse braţul cum ar fi strâns braţul oricărei femei frumoase – dar resimţi o emoţie puternică şi numai cu greu se putu reţine de a o cuprinde în braţe.

Karla însă nu bănuia nimic. Rămase calmă şi sprijinindu-se de braţul lui,

păşi înainte, de-a lungul ţărmului.

Deodată apăru Ben şi anunţă pe prefectul de poliţie, Siebom.

— Rămâne aici patru zile – zise prinţul către Karla. Vrea să meargă la vânătoare cu contele Königslerch.

— Păcat că trebuie să plec mâine. E atât de nostim, când domnul Siebom se uită la mine cu ochi severi, dojenitori sau când se străduieşte să nu ia în seamă observaţiile mele necuviincioase! … Dar de mâine încolo aştept în locuinţa mea din strada Geisberg sosirea vaporului cu banii trimişi de tata. Va fi o clipă măreaţă, căci tăticul e foarte generos…

— Trebuie să rămâi aici, domnişoară. Nu se poate să dezertezi! Ai făgăduit că vei sta opt zile cu noi…

— Din care şase au şi trecut! … Dar iată că vine şeful copoilor berlinezi…

Sassenfeld râse.

— Iarăşi o observaţie necuviincioasă – zise ea, cu o privire piezişă, ştrengărească… Ştiu… dar Sussy nu poate să-l sufere. O bagă în sperieţi…

— De ce?

Karla dădu din umeri.

— Mititica e o fire sucită şi puţin comună… Acum mă duc să-mi pun o rochiţă.

Ocoli stratul mare de garoafe şi dispăru într-o alee acoperită, în timp ce Siebom, în costum elegant de vară, se apropie, făcând semn cu mâna. Era vesel ca orice om în concediu.

— Nu era flirtul nostru comun? întrebă el, salutând pé prinţ şi arătând spre locul pe unde dispăruse Karla.

— Contesa Zeck! răspunse Sassenfeld rezervat, căci cuvintele „flirtul nostru comun” îl indispuneau grozav.

— Ex-contesa! zise prefectul de poliţie, râzând şi clipind din ochi.

Stătea înfipt în faţa lui Sassenfeld, cu picioarele răsfirate şi cu mâinile în buzunare.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă prinţul încruntând sprâncenele.

— Vreau să spun că nu-i Ania Zeck.

— Cum? Nu-i contesa Zeck? Bine, dar asta nu se poate… Crezi că e o… o aventurieră?

Siebom îl bătu pe umăr râzând.

— De fapt nu ea de vină, ci noi. A stăruit întruna că o cheamă Lindemann. E adevărat că felul în care a făcut-o! … E un drac de fată! îşi bate joc de doi oameni onorabili şi serioşi, şi chiar de întreg oraşul…

— Cum? Eu tot nu înţeleg…

— Nu face nimic! … Te voi lămuri mai târziu, când vom fi singuri, prinţe. Văd că se apropie contele Königslerch cu soţia sa, divina noastră Maria. Să păstrăm deocamdată tăcere, în această chestie.

Siebom salută pe contele şi pe contesa Königslerch. Toţi trei se îndreptară apoi spre casă, unde avea să se servească noului sosit o mică gustare.

Pe veranda mare, luminoasă, îi aştepta Karla. Fata îmbrăcase în grabă o rochiţă roz şi le ieşi înainte zâmbind.

„Ce frumoasă e! gândi prefectul de poliţie. Dar un drac şi jumătate. De mai bine de două luni de zile ne duce pe toţi de nas!”

O salută cam rece, fără urmă de cordialitate, iar Karla gândi: „Doamne, ce toane mai are şi omul ăsta! Ca o primadonă! După ce s-a purtat vreo două săptămâni ceva mai cumsecade, iată că devine iarăşi nesuferit! Numai de ar fi Sussy aici”.

— N-aţi dormit bine domnule prefect? Păreţi foarte prost dispus. S-ar zice că nu merg treburile, că acţiunile sunt în scădere la bursa crimelor! Nu mai sunt infractori şi nu mai aveţi pe cine aresta…

Siebom se înclină ironic în faţa ei şi zise cu o privire scrutătoare:

— Dimpotrivă, domnişoară Lindemann! Acţiunile sunt în urcare căci, din păcate… dumnealor au întotdeauna grijă să ne dea de lucru!

— Foarte frumos din partea lor. În timpurile acestea de şomaj general…

— Suntem hărţuiţi din toate părţile! Până şi din Australia ni s-au cerut informaţii.

Spunând aceste cuvinte, Siebom se uită ţintă la ea şi observă că devenise cam roşie la faţă. Dar Karla ridică sfidător capul şi înfruntă privirea lui cu căutătura aceea ştrengărească, care îl scotea din fire.

— E vorba de delicte grave sau uşoare, domnule prefect?

„S-a mai pomenit aşa îndrăzneală?” – gândi el, înciudat.

Ei însă îi zise:

— Parte aşa şi parte aşa… Între altele, am avut şi o chestie cu o fată

zburdalnică, care a pricinuit bietului ei părinte griji şi nelinişte mare… Dar acum…

— Zău! – îl întrerupse Karla. Cum poate fi o fată aşa de rea!

Îndrăzneala ei îl exasperă. Era doar destul de inteligentă, această Karla Lindemann, ca să ştie despre cine este vorba.

— A mai făcut şi alte pozne mititica asta! zise prefectul.

Şi-i vorbi cu un ton grav despre inducerea autorităţilor în eroare, despre tragerea pe sfoară intenţionată… Domnişoara Lindemann se dădu înapoi, speriată.

Siebom era mulţumit. În sfârşit o înfundase pe drăcoaica blondă din faţa lui! Se întoarse către Könnigslerch, spre a întreba la ce oră va avea loc plecarea a doua zi. Nici n-o mai luă în seamă pe Karla. Fata nu se arătă de loc tulburată. Cu mersul ei uşor şi sprinten, se îndreptă spre prinţul Sassenfeld, care stătea la fereastra mare a verandei şi se uită la ea.

Karla îi vorbi în felul ei obişnuit, glumeţ şi fără sfială, dar spre marea ei mirare, băgă de seamă că prinţul răspundea pe un ton rece, aproape nepăsător.

Când fata încercă să se uite la el, Sassenfeld întoarse privirea într-altă parte.

Karla lăsă capul în jos, uluită, se gândi însă că poate se înşelase şi întoarse vorba despre o plimbare cu barca, pe care aveau de gând s-o facă.

Fu refuzată fără niciun înconjur.

Speriată, îi întoarse brusc spatele şi se îndreptă spre Maria Tablad, care, la o altă fereastră, îşi aranja glastrele de cactuşi şi le uda cu grijă.

Cântăreaţa îi dădu imediat o a doua stropitoare şi-i zise:

— Dă-mi o mână de ajutor, Mignon! Rândul acesta trebuie udat numai puţin, al doilea ceva mai mult. Aşa. Şi acum povesteşte-mi te rog ce-i cu Australia?

Karla tresări, dar Maria Tablad n-o băgă de seamă.

— Mă interesez foarte mult de continentul acesta, căci pe lângă un turneu în America de Nord, mi s-a oferit şi unul în India şi Australia: Sidney-Brisbane-Adelaida-Melbourne. Înţelegi dar că sunt foarte curioasă să aflu ce fel de relaţii ai acolo.

— Foarte bune, foarte apropiate, contesă… Tatăl meu locuieşte în New

South Wales, nu departe de Sidney…

— Minunat, Karla dragă – zise Maria Tablad cu entuziasm. Şi ce face tatăl dumitale acolo? Caută aur?

Karla rase.

— Nu. Are o fermă, „Colina lui Lindemann”.

Acum nu mai ţinea de loc să puie în curent lumea această aristocrată că tatăl ei avea o crescătorie de porci!

— „Colina lui Lindemann”? Aşa! Acum înţeleg de unde ai luat pseudonimul Lindemann! zise Maria Tablad. Drept să-ţi spun, n-am idee de Australia. Se vorbeşte şi se scrie atât de puţin despre ţinuturile acestea. Dar îmi închipui că e ţară foarte interesantă.

— Cred că e o ţară la fel cu celelalte – răspunse Karla –, doar mai mult pământ şi mai puţini oameni, albi şi coloraţi… Oraşele însă sunt la fel cu ale noastre… Jazzuri, teatre, baruri, unde femei sulemenite îşi dau aere, iar cavalerii, legănându-se pe scaune înalte, cu mantaua pe umăr şi jobenul într-o parte, fac pe milionarii şi susţin că bună cuviinţă e un lucru ieşit din modă…

Maria Tablad râse.

— Mignon, trebuie să plecăm împreună. Cucerirea Australiei în tovărăşia d-tale va fi amuzantă căci soarta ţi-a încredinţat misiunea glorioasă de a scoate din minţi pe toţi bărbaţii! … Ceea ce mă împiedică să primesc numaidecât oferta unui turneu din Australia e mai ales situaţia economică de acolo, despre care se spune că ar fi mai catastrofală ca a noastră… Încetări de plăţi… Falimente bancare… Poliţe protestate. E adevărat că aşa ceva avem berechet şi aici. Dar când citeşti ziarele de acolo, devii melancolică şi pesimistă.

— Nu trebuie să fim îngrijorate de starea economică generală, zise Karla. Cred că în Australia se poate trăi tot aşa de bine ca şi aici.

— Ce scrie tatăl d-tale în această privinţă?

— Oh, lui îi merge bine! Şi vrea să vin acolo, ca să mă bucur şi eu de succesele sale.

— Ce spui! Nici n-aş fi bănuit că se mai află un colţişor pe lume unde să meargă bine agricultorilor!

Contele Königslerch se apropie de ele, luă pe soţia sa de braţ şi întrebă amabil:

— Despre ce vorbiţi, Marie?

— Despre Australia, Emst Friedrich! Ţara aceasta necunoscută mă atrage mult… Aş vrea să plec acolo cu Mignon!

— Cu Mignon? Ei bine, oricât ne-ar plăcea s-o mai vedem aici, n-avem dreptul să ne opunem la plecarea ei – zise contele zâmbind şi înclinându-se uşor înaintea Karlei.

Şi apucându-şi soţia de mijloc, zise:

— Tu însă Maria, vei rămâne aici. Pe tine nu te las să pleci de lângă mine.

În clipa aceea îl strigă Sassenfeld. Cei doi domni, însoţiţi de Siebom, intrară în sufragerie. Maria şi Karla rămaseră pe verandă.

— Are dreptate – zise cântăreaţa, urmărind pe soţul ei cu privirea. Trebuie să rămân aici… Sănătatea lui e cam zdruncinată… Cine ştie cât îl voi mai avea…

— N-ar putea să vie cu noi?

— Nu, copila mea! N-ar suporta o călătorie atât de lungă pe mare. Trebuie deci să renunţ la realizarea visului meu. După cum vezi* căsnicia îţi impune şi obligaţii.

Cele două femei se îndreptară, braţ la braţ, spre sufrageria din spatele verandei. Acolo, Siebom bea un bulion şi mânca pateuri.

Prinţul Sassenfeld şi contele Königslerch îi ţineau de urât, amândoi obosiţi de baie şi de căldura de afară.

La intrarea Karlei şi a Mariei, conversaţia încetă subit şi cei trei domni îşi aţintiră privirea spre tânăra fată, uitându-se atât de scrutător la ea, încât Maria se întoarse Şi ea spre însoţitoarea ei, îi lăsă braţul şi o privi mirată.

— Ce-i cu Mignon? întrebă cântăreaţa nedumerită. Ce vreţi de la dânsa? De ce vă uitaţi aşa la ea?

— Cui nu-i place să se uite la ceva frumos, Maria? răspunse soţul ei amabil.

Şi se ridică, pentru a le oferi două scaune.

Contesa se aşeză lângă el, în timp ce Karla se strecură spre uşă.

Afară o întâlni pe Sussy, care se înapoia tocmai de la plimbarea cu barca, pe care o făcuse cu Iankos Zéla. Îi era cald şi faţa ei ardea de dragoste şi de soare. Vroia să se arunce în braţele Karlei şi să-i comunice o veste importantă, când deodată se opri.

— Ce-i cu tine Karla? întrebă ea cu o privire speriată. Ai o figură foarte

ciudată!

Prietena îşi puse braţul în jurul gâtului lui Sussy şi zise încet:

— S-a isprăvit cu gluma noastră…

— Te-au prins? strigă Sussy.

Karla îi închise gura cu mâna şi privi speriată în juru-i.

— Siebom nu mai poate de indignare şi Sassenfeld pare jignit. Iar Königslerch se minunează cu ochii săi albaştri de copil. În clipa aceasta o pun în curent şi pe Maria Tablad.

— Mă tem că nici eu n-o să scap cu faţă curată – oftă Sussy, abătută.

— Probabil că nu…

— Ei vezi! Nu ţi-am spus eu dinainte? Ne şi văd…

— . Duse la Parchet! Da, ştiu. – încercă să glumească Karla.

Dar Sussy suspină adânc.

— Nenorocirea a venit prea devreme – zise ea apoi cu tristeţe. Era atât de frumos aici! De ce nu ne-a mai lăsat soarta aşa vreo săptămână, două… Iankos! … Cred că ne iubim…

— Mă bucur! zise Karla, punând braţul în jurul umerilor prietenei sale.

Se suiră în dormitorul lor comun, care se afla la etaj. Acolo Karla o înştiinţă pe Sussy de telegrama ce o primise de la tatăl său şi despre dorinţa lui de a o avea cât mai curând lângă dânsul.

— Închipuie-ţi, dragă Sussy, toată povestea cu privire la căsătoria tatălui meu a fost o simplă născocire. Nimic nu-i adevărat! Cineva din personalul său a vrut să se vâre între mine şi tăticu…

Pe când vorbea, Karla îşi strânse repede lucrurile şi începu să împacheteze.

— Asta ţi-a comunicat-o în telegramă? Da? Dar bine, trebuie să fi costat o avere!

Karla dădu din cap.

— Îmi trimite şi bani telegrafic. Şase miişoare!

Sussy, care scotea tocmai nişte pantofi dintr-un dulăpior, se aşeză pe podea şi holbă ochii la Karla.

— Şase… mii? întrebă ea uimită peste măsură. O, Karla, tăticul tău e un om şi jumătate! Dar de unde are el atâţia bani?

— Ei… ştii doară…

— De n-ar fi Iankos…

Sussy şovăi o clipă, îngândurată, apoi adăugă:

— . M-aş duce cu tine!

— Dar vezi că este! strigă Karla, aruncând un teanc de cărţi în cufăr. Şi va face din tine o soţie fericită!

— O, Karla! Cum poţi să te gândeşti la aşa ceva! … Picul meu de fericire vă trebui să mi-l iau aşa, pe furiş… Iar de căsătorit, mă voi căsători cu un funcţionăraş modest şi sfios sau cel mult cu un mic negustor… Ceilalţi au nevoie de bani şi de relaţii…

— Nu fi atât de modestă, mititico! Cu modestia nu ajungi departe. Iankos te iubeşte, deci ia-ţi-l! E liber! Îmi închipui că şi tatăl său va fi mulţumit dacă vei face dintr-un scripcar boem un burghez aşezat, care să-l ajute la vânzarea uleiurilor lui…

În clipa aceea se auziră ciocănituri în uşă şi Maria Tablad intră în odaie.

— Cum? Îţi faci bagajele, Mignon? întrebă ea, oprindu-se mirată în mijlocul odăii. Dar ce s-a întâmplat?

Karla se făcuse roşie ca focul.

— Telegrama, contesă…– îngăimă ea. Trebuie să primesc nişte bani…

— Prostii!

Maria Tablad râse şi se aşeză într-un jilţ.

— Banii vor veni încoace şi d-ta rămâi aici.

— Va trebui să mă legitimez.

— Asta o poţi face şi aici, la poştă, draga mea. Dar am să-ţi spun eu ceva. Vrei s-o ştergi, să baţi în retragere…

— Contesă… d-voastră ştiţi…?

— Da, ştiu – răspunse Maria râzând, şi vreau să rămâi dârză, să nu abandonezi partida. Sussy ştie despre ce e vorba, nu-i aşa?

— Desigur! răspunse aceasta, cu ochii strălucitori de bucurie.

— D-ta, frumoasa şi blonda mea Mignon, ai jucat puţină comedie! Ei şi! Ţi-ai permis o glumă cu noi ceilalţi şi ţi-ai îmbrăcat o haină care, deşi nu-ţi aparţine, îţi vine minunat de bine. Totul depinde acum de felul cum îţi vei juca rolul mai departe…

Karlei aproape nu-i veni să creadă urechilor. Luă mâinile Mariei Tablad şi o privi în faţă, radioasă:

— Aşadar, nu sunteţi supărată pe mine, contesă? Nu mă părăsiţi?! În cazul acesta nu-mi mai pasă de nimic şi de nimeni…

— Nici de domnul prefect de poliţie?

— Nu, şi nici chiar de prinţ! răspunse Karla râzând.

— Amândoi sunt îndrăgostiţi de d-ta! zise Maria, şi dacă aş fi bărbat… dar n-am nevoie să-ţi fac o declaraţie de dragoste! … Ei, şi ce ai de gând să faci acum?

— Vroiam să plec de aici! mărturisi Karla. Să mă duc mai întâi la Berlin, iar de acolo pentru o lună la Wiesbaden. Aici aveam de gând să trăiesc iarăşi ca domnişoara Lindemann, fără a mai gândi măcar că aş putea fi luată drept contesa Zeck.

— Vai, dragă Mignon, chiar aşa fără ceremonie nu vrem să înmormântăm pe femeia încântătoare care a fermecat întreg Berlinul cu atitudinea ei misterioasă. Îţi propun să mai rămâi aici. Banii şi celelalte îţi vor fi expediate încoace… Cel mult, îţi pot da un concediu de câteva ore. Şoferul nostru te va conduce în oraş cu maşina şi seara te vei întoarce înapoi. Eşti de acord?

— Da! răspunse Karla zâmbind fericită şi strângând mâna Mariei. Numai să nu-mi facă mizerii domnii…

— Domnii se vor feri s-o facă, dacă vei şti să rămâi stăpână pe situaţie!

Cu toate acestea, în după amiaza-aceea relaţiile dintre Karla şi adoratorii săi fură cam încordate, ceea ce o întristă pe tânăra fată.

Îşi schimbă însă numaidecât dispoziţia, când primi o scrisoare de la Daniel Sendart:

”

Eu nu te pot uita. Mi-e cu neputinţă să-mi regăsesc calmul şi cumpătul obişnuit. Am mereu chipul d-tale în faţa mea. Eşti în mine, Karla, şi în jurul meu. Am uitat tot ce a fost înainte de a te întâlni. Inima mea şi întreaga mea fiinţă îţi aparţine. Când îmi dai voie să te revăd?

Dan”

Servitorul Friederich Lenz îi trimisese scrisoarea, comunicându-i că fusese predată împreună cu un buchet de trandafiri roşii, de o frumuseţe rară. Friederich îşi exprima părerea de rău că domnişoara nu se putea bucura de serviciile lui, adăugând că-i îngrijea apartamentul cu cea mai mare grijă.

Domnul Daniel Sendart – comunică tot Friederich – mai fusese de trei ori, cerând să vorbească cu domnişoara Lindemann, şi regretă foarte mult că nu o găsise acasă. Părea chiar a nu crede că domnişoara era întradevăr plecată…

Inima Karlei zvâcni de bucurie.

În zadar mintea fetei începu să se certe cu inima, căci Dan era doar logodnicul contesei Ania Zeck – o femeie nefericită, la suferinţele căreia ea, Karla, nu voia să contribuie. Dar e atât de greu să-ţi poţi înfrâna propria ta bucurie…

Totuşi Karla nu răspunse la scrisoarea lui Daniel Sendart şi nu-i mulţumi măcar pentru trandafiri.

A doua zi plecă la Berlin. Contele Königslerch o duse chiar el în capitală, în automobilul său de curse. În faţa casei din strada Qeisberg, Karla se despărţi de el şi urcă în grabă scările spre locuinţa sa.

Friederich auzind soneria, crăpă prudent uşa, dar zărindu-şi stăpâna, o deschise numaidecât.

— Domnişoara noastră! zise el fericit.

Apoi o ajută să-şi scoată pardesiul, aprinse lumina în faţa oglinzii şi o conduse pe Karla în cameră.

— Vreţi poate să luaţi ceva, domnişoară? întrebă el. Cafea, ceai…

— Cafea şi un corn cu unt, Friederich – răspunse Karla. Şi te rog să nu laşi pe nimeni să intre. Am de scris câteva telegrame şi nu vreau să fiu deranjată.

Dar abia îşi băuse cafeaua şi şedea fericită în faţa trandafirilor primiţi, îmbătându-se de parfumul lor dulce, când auzi soneria de la intrare.

Peste o clipă auzi gălăgie mare la uşă.

Cineva vorbea tare, pe un ton poruncitor, iar glasul blând şi paşnic al lui Fricderich încerca în zadar să-l potolească. Clopoţelul răsuna întruna, cu o stăruinţă obraznică.

Zgomotul devenind din ce în ce mai mare, Karla se sculă în cele din urmă şi alergă în hol, ca să vadă ce se întâmplase. Abia făcu câţiva paşi, când un glas, pe care Karla, tresărind de emoţie, îl recunoscu ca fiind al lui Dan, strigă fericit:

— Uite-o aici, mincinosule! N-am văzut-o intrând în casă? Domnişoară, trebuie să-ţi vorbesc neapărat!

Clopoţelul tot mai suna.

— Ia te rog, degetul de pe butonul soneriei – zise Karla râzând. Pe urmă vom vedea…

— Oh… iartă-mă! răspunse Dan speriat, dând drumul butonului. Apoi, salutând-o respectuos, zise încă o dată:

— Trebuie să-ţi vorbesc, domnişoară Lindemann!

— Asta ai mai spus-o şi adineauri. Bine, atunci poftim înăuntru. Karla făcu o sforţare spre a rămâne calmă. Vizitatorul ei scoase un suspin de uşurare şi îşi atârnă pălăria de cuier.

— Feciorul acesta al d-tale – zise el cu o privire furioasă spre Friederich – mă minte întruna spunând că eşti plecată. De mai multe zile mă învârtesc mereu în faţa locuinţei d-tale, fără ca să fi izbutit o singură dată să dau ochi cu d-ta. Adineauri însă te-am văzut intrând în casă! … Un om bătrân şi onorabil ca dânsul ar trebui să respecte mai mult adevărul. Karla râse.

— Servitorul meu a spus adevărul. M-am întors chiar adineauri dintr-o mică călătorie şi i-am spus că nu vreau să fiu deranjată. Ai făcut însă atâta tărăboi!

Karla se îndreptă spre camera sa, urmată de Dan. Abia intraseră, când tânărul închise repede uşa şi, oprindu-se în faţa tinerei fete, o privi cu ochi strălucitori.

— Te iubesc, domnişoară. Te iubesc mai mult decât orice pe lume. Dragostea ce o simt pentru d-ta mă înnebuneşte.

— Într-adevăr aşa şi pare – răspunse Karla liniştită. În urma mărturisirii d-tale nu-mi rămâne decât să te rog să mă părăseşti. Afară de cazul când te-ai hotărât să pui frâu entuziasmului.

— Ceea ce şi fac – răspunse el uimit. Altminteri te-aş fi cuprins demult în braţe!

— Văd că tôt am nevoie de Friederich – se revoltă ea, întinzând mâna spre sonerie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l chema pe nesuferitul acela! Voi fi cuminte, ţi-o făgăduiesc

— În cazul acesta îţi dau voie să şezi. Karla făcu semn spre un scaun, care se afla destul de departe de al ei.

— Ei, acum, spune ceea ce ai de spus!

— Te iubesc, domnişoară! Şi am de gând să ţi-o spun mereu până ce mă

vei crede în sfârşit.

Karla clătină capul, iar privirea ei deveni serioasă şi tristă.

— Nu te mai gândeşti deloc la Ania? întrebă ea încet.

Ochii lui se înseninară.

— Cum m-aş mai putea gândi la ea? Mi-a trimis o scrisoare, prin prietenul meu Tom, care studiază aici la Universitate…

— Şi ce-ţi scrie? întrebă Karla, vădit tulburată.

— Nişte fraze confuze şi în mare parte de neînţeles – ca toate scrisorile ei de altfel –, dar un lucru e limpede şi anume că dintr-un motiv oarecare îmi redă libertatea.

— Îţi redă libertatea… repetă Karla, privind îngândurată pe uşa deschisă a balconului în strada plină de soare. Dar ştii d-ta, Dan Sendart, cât a costat-o pe Ania această hotărâre?

— Oricum, rezultatul rămâne acelaşi. Sunt liber! Nu dedu de aici că aş fi frivol, nesimţitor ori fluşturatic. Cu Ania şi cu mine s-a întâmplat un lucru. Ne-am întâlnit foarte des dincolo, în America. Am studiat împreună, am jucat tenis, am vâslit şi am făcut excursii pe jos. Am dormit amândoi sub acelaşi cort şi eram ca frate şi soră, doi buni tovarăşi. Dacă depindea numai de mine lucrurile ar fi putut rămâne aşa toată viaţa. Dar într-o zi Ania mi-a propus să ne logodim. Era o fată frumuşică şi inteligentă, deşi puţin exaltată. Îmi era dragă… şi am consimţit bucuros… Nu iubisem până atunci şi nu ştiam, deci, ce e dragostea adevărată…

Daniel Sendart se sculase şi se apropiase puţin de Karla, păstrând totuşi, respectuos, o oarecare distanţă. O privi îndelung. Se uită la capul ei frumos, cu părul auriu, la profilul ei delicat… la genele ei negre ce apăreau pe obrajii rumeniţi de soare, ca o umbră de melancolie duioasă.

Karla ridică ochii spre el.

— Şezi, te rog, domnule Sendart – zise ea încet, dar de astă dată ceva mai aproape, căci am de vorbit serios cu d-ta şi vreau să-ţi răspund la declaraţia d-tale de dragoste…

Tânărul se aşeză tăcut lângă ea.

— Uite ce e, domnule Sendart: eu ştiu de ce Ania vrea să-ţi redea libertatea. Sunt însă de părere că face o mare greşeală şi că-şi jertfeşte dragostea fără niciun rost. Căci trebuie să ştii că te iubeşte cu patimă. Iar ceea

ce se numeşte „vina” ei, poate că în ochii unui bărbat nici nu este vină. Mie însă nu-mi este îngăduit să-ţi dezvălui misterul. Numai Ania singură o poate face. Şi o va face în curând… În două, trei săptămâni, poate.

— Nu înţeleg nimic…

— Te cred! Lasă că vei înţelege mai pe urmă. Aniă îţi va scrie şi-ţi va cere să-i răspunzi. Şi după ce vei fi lămurit, îţi voi da şi eu un răspuns…

— Până atunci: „Mă simt măgulită de încrederea ce mi-o arăţi, dar…”

— Exact! zise Karla.

— Ce crude sunteţi voi femeile!

— Domnule Sendart, de fapt nici nu ne cunoaştem încă! Tot ce ştii d-ta despre mine e că sunt o fată uşuratecă şi nesocotită, care s-a purtat… aşa cum s-a purtat, în privinţa d-tale însă, eu nu ştiu absolut nimic.

— Ba da! Ştii lucrul de căpetenie: că te iubesc!

— Da – zise ea zâmbind. Mi-ai spus-o astăzi de câteva ori.

— Dragostea asta a venit ca furtuna…

Karla se uită la el. Privirile lor se întâlniră şi câtva timp nu se mai despărţiră. Clipă frumoasă, ruptă din veşnicie, când ochii vorbesc graiul dragostei… Cei doi tineri se simţeau atraşi unul către altul, cu o putere aproape irezistibilă.

Dar Karla, care pălise de emoţie, se ridică încet şi cu capul întors, întinse lui Dan mâna.

— Peste trei săptămâni… zise ea şovăitor.

Dan îi luă mânuţa în mâinile sale şi o duse drăgăstos la buze. Privirea de adineauri îl făcea nespus de fericit.

— Peste trei săptămâni voi veni să-mi iau răspunsul. Peste trei săptămâni toate tainele trebuie lămurite. Peste trei săptămâni, vreau guriţa ta roşie, Karla…

A DOUA ZI, după înapoierea ei la „Castelul veseliei”, Karla primi banii trimişi de tatăl ei. Când sosi ştirea de la bancă, prefectul de poliţie era tocmai acolo.

Se găseau în hol şi după plecarea factorului Siebom făcu semn spre două jilţuri de piele, rugând-o pe Karla să-i acorde o convorbire.

— Uite despre ce e vorba, domnişoară… În ce te priveşte pe d-ta, am stabilit în mod neîndoios că eşti domnişoara Karla Lindemann. Aş vrea însă să

ştiu unde se află contesa Ania Zeck, al cărei rol ai ştiut să-l joci cu atâta îndemânare.

— Din păcate, asta nu v-o pot spune, domnule prefect…

— Adică nu vrei să mi-o spui…

— Vă jur că nu ştiu unde se află contesa Zeck în clipa de faţă…

— Aşa! În clipa de faţă! … Pui accentul pe cuvintele din urmă. Va să zică o cunoşti pe Ània Zeck?

— Foarte vag.

— De când o cunoşti?

— Data exactă nu o ştiu, domnule prefect… Din iulie, mi se pare.

— Susţii prin urmare că până atunci n-ai cunoscut-o?

— Da/

— Domnişoară Lindemann – zise Siebom, privindu-şi mai întâi unghiile, şi ridicând ochii spre ea. Cred că nu-i nevoie să-ţi atrag atenţia asupra faptului că prin această convorbire vreau să te scutesc de un interogatoriu oficial.

Karla, căreia această convorbire îi era extrem de neplăcută, dădu din umeri.

— N-avem încă nicio veste din partea contesei Ania Zeck – urmă Siebom. După cum ştii, toată lumea presupunea că dintr-un capriciu oarecare, contesa îşi luase numele de Karla Lindemann. Nimeni, aici în Berlin, n-a cunoscut-o mai de aproape pe această tânără contesă. Puţinii, care au văzut-o în treacăt, ar fi fost gata să jure că d-ta – Karla Lindemann – ai fi contesa Zeck. D-ta însuti nu erai cunoscută aici şi nici nu erai înscrisă la biroul populaţiei. Numai telegrama tatălui d-tale, prin care ne cerea informaţii, ne-a lămurit în sfârşit că d-ta nu eşti contesa Zeck, ci în adevăr Karla Lindemann, fata care îşi anunţase plecarea în Australia.

Siebom tăcu, uitându-se la tânăra fată, care îşi dădea cea mai mare osteneală ca să pară calmă şi nepăsătoare.

— De ce ai jucat comedia aceasta? întrebă el brusc.

— Dintr-un capriciu, domnule prefect!

— Scuză-mă, domnişoară, dar sunt nevoit să mă îndoiesc de exactitatea acestei afirmaţii. Am impresia că încerci s-o acoperi pe contesa Zeck, şo ajuţi să se pună la adăpostul cercetărilor poliţiei. Că trăieşte, asta ai recunoscut-o şi d-ta adineauri.

— Da. Trăieşte.

— Şi are motiv să se ascundă?

Karla dădu din umeri, fără să răspundă.

— Domnişoară Lindemann – zise prefectul de poliţie grav –, răspunde, te rog, la întrebarea mea! Are contesa Zeck motiv să se ascundă?

— Cred că… da – îngăimă Karla.

Ochii ei frumoşi îl priveau cu disperare.

Siebom se strădui să fie necruţător.

— Vom fi deci nevoiţi să te supraveghem, să controlăm corespondenţa d-tale, să te urmărim pretutindeni. Căci după toate probabilităţile, contesa Zeck a săvârşit o faptă pedepsită de lege, iar d-ta – nu te superi – eşti înţeleasă cu dânsa, i-ai înlesnit fuga şi aşa mai departe…

Siebom o observă cu ochii săi ageri. Dar Karla îşi regăsise cumpătul. Se uită la prefectul de poliţie cu un aer batjocoritor şi dădu din umeri.

— În cazul acesta nu va rămâne decât să mă arestaţi! zise ea tăios.

Siebom zâmbi.

— Nu-i vorba de arestare, domnişoară. Ţi-am spus că te vom supraveghea.

— Dacă vi se pare necesar, n-aveţi decât să mă supravegheaţi.

— Nu vrei mai bine să destăinuieşti…

— Nu. Mi-am dat cuvântul. Supravegherea va lua sfârşit odată. Ania Zeck mă va dezlega de făgăduiala pe care i-am făcut-o.

— Fie! Mi-ar părea rău dacă ai avea de suferit de pe urma acestei atitudini. Scrisorile d-tale vor fi controlate – după cum ţi-am mai spus. Se va stabili, de asemenea, de la cine primeşti trandafirii frumoşi, În fiecare dimineaţă.

Karla îl privi mirată şi zise, dând din cap:

— În fiecare dimineaţă? Exageraţi! O singură dată – ieri – am primit un buchet de trandafiri roşii!

— Şi astăzi din nou, după câte *mi s-a comunicat prin telefon.

— Àsa?

— Şi astăzi?!

Un zâmbet de fericire lumină faţa ei smeadă. Siebom băgă de seamă şi se înfurie.

— De la cine sunt trandafirii? întrebă el înciudat.

— De la un tânăr! răspunse Karla mândră. Detectivii d-voastră vor izbuti desigur să descopere în curând numele lui.

Siebom se sculă. Părea amărât, uitându-se la fată tânără şi zveltă, care se sculase la rândul ei.

— O vorbă deschisă, domnişoară, ţi-ar cruţa multe neplăceri…– începu ël căutând încă o dată s-o înduplece.

Karla îl întrerupse amabil, dar hotărât.

— Domnule prefect, mi-aţi fost atât de simpatic…

— Când nu apăruse încă tânărul cu trandafiri.

— Găsiţi vreo legătură între aceste două lucruri? întrebă ea.

Şi, o clipă, ochii ei avură iarăşi expresia aceea ştrengărească, cu care îl vrăjise din primul moment.

— Nu ţi-e frică? De obicei feţele şi femeile se cam tem de poliţie.

— Eu nu! zise Karla râzând.

— Fireşte că nu! Îl înnebuneşti şi-l nenoroceşti chiar pe prefectul de poliţie în persoană…

Siebom se îndepărtă repede în timp ce Karla îl urmări cu o privire în care se oglindea mirare şi o oarecare spaimă. Se duse în grabă la Sussy pentru a-i povesti cele întâmplate.

O găsi pe prietena sa cu faţa scăldată în lacrimi şi rupând cu dinţii în mii de bucăţele o mică batistă fină de dantelă cumpărată anume pentru şederea ei la „Castelul veseliei”.

— Iarăşi ploaie, draga mea? – observă Karla din pragul uşii. Să sperăm că până mâine barometrul dragostei tale se va urca din nou la vreme frumoasă şi la soare. Ce se aude cu scripcarul tău?

— Scripcar? Îţi interzic să vorbeşti aşa despre dânsul! strigă Sussy revoltată. Se vede că habar n-ai de muzică!

— Nu, n-am! Dar presupun că nu pentru asta verşi torentele astea de lacrimi!

Sussy izbucni într-un hohot de plâns şi se trânti pe pat.

— Îţi baţi joc de mine… Şi Iankos…

— Ei, ce ţi-a mai făcut iar? întrebă Karla, mângâind părul prietenei sale.

Cu glasul întretăiat de lacrimi şi pe jumătate înăbuşit de pernele în care

Sussy îşi vârâse căpşorul ei brun, fata răspunse:

— Iankos şi Maria Tablad… Aş jura că e ceva între ei… Au cântat împreună, el la vioară şi ea din gură. Maria a cântat admirabil… dumnezeieşte! Dar el nu trebuia să se uite la ea! … O iubeşte! Sunt sigură de asta! – adăugă ea, cu multă durere în glas.

— Dacă ar fi să te cred pe tine, omul acesta ar trebui să aibă o inimă ca un fagure, cu zeci şi sute de chilioare! mai întâi m-a iubit pe mine. Pe urmă pe fiica unui profesor universitar. După aceea pe jupâneasa Mariei Tablad. Acum a venit rândul Mariei însăşi. Sussy, ascultă-mă pe mine, lasă-l pe omul acesta nestatornic şi caută-ţi pe altul, mai serios…

— Tu râzi şi glumeşti! strigă Sussy, indignată. Dar pentru mine nu există decât un singur bărbat pe lume… Iankos!

— În cazul acesta, dea Dumnezeu să te căsătoreşti cât mai curând cu dânsul şi să redevii fiinţa cuminte şi deşteaptă ce ai fost mai înainte, căci, ţi-o spun serios, ai ajuns nesuferită!

— Ce n-aş da să pot fi şi eu nepăsătoare ca tine.

— Nepăsării mele îi datorez cinstea de a fi pusă sub supraveghere poliţienească. Te asigur că nu-i tocmai plăcut. Şi-au pus în cap că m-aş fi înţeles cu Ania Zeck şi că cine ştie ce avem de gând să comitem împreună.

— Karla! zise prietena ei înspăimântată şi uitând cu totul de durerea ce-i pricinuise gelozia. Nu cumva mă vor aresta şi pe mine?

— Da. Mâine soseşte duba verde, o ridică pe fata brună şi-o duce în casa roşie din Piaţa Alexandru. Apoi…

— Fii serioasă o dată, te rog!

— Sussico, cel puţin una din noi să păstreze un pic de bună dispoziţie. Ştii ce-aş dori acum? Să fiu la tăticu, în Australia! La negrii săi cu părul lânos, la lianele şi orhideele sale – de care pomeneşte în scrisorile lui –, la arborii de pâine şi palmierii de acolo… Cât n-aş da să mă găsesc acum pe mare, pe un transatlantic care să plutească în minunatul golf de lângă Sidney. Să nu mai ştiu nimic de Berlinul acesta Înfricoşător cu prefectul lui de poliţie, cu contesa Zeck şi toate celelalte…

— Vezi? răspunse prietena ei cu un suspin de uşurare. În sfârşit începi să deschizi şi tu ochii! Nu poţi deveni criminal sau infractor aşa cu una cu două, când nu ai dispoziţii din naştere pentru aşa ceva! Noi… suntem de viţă prea

bună şi prea. Onorabilă…

În una din zilele următoare, contele Königslerch şi musafirii săi făcură o excursie mai lungă pe lac, cu o barcă cu motor. În cele din urmă, traseră la ţărm la un restaurant mic şi curat, unde toată societatea începu să danseze după sunetele unui gramofon.

Sussy era în cea mai bună dispoziţie, căci Iankos nu dansa decât cu ea. Doar o singură dată invită la dans şi pe amfitrioana lor, îndeaproape supravegheat de ochii ageri ai feţei. Era o datorie faţă de bună Maria Tablad, care oferea tuturor acestor oameni, obosiţi de munca încordată a unui an întreg, o ospitalitate largă şi o vacanţă atât de plăcută.

Un ministru numit de curând, elegant şi încă foarte tânăr, care se afla de două zile la „Castelul veseliei”, se şi îndrăgostise la nebunie de Karla Lindemann.

Domnul Schott – aşa se numea proaspătul ministru – se ţinea scai de ea, îi purta şalul, îi aducea dulciuri şi flori şi avea întotdeauna ceva interesant de povestit, fiind foarte versat în literatură şi muzică şi un sportiv pasionat.

— Prinţul Sassenfeld şi prefectul de poliţie Siebom, holteii aceştia cam bătrâiori, nu prea văd cu ochi buni noua lor concurenţă – zise Sussy, când se găsi o clipă singură cu prietena sa, la o măsuţă a restaurantului. Ia uită-te cum se încruntă prinţul. Totuşi e prea bătrân, Karla!

— Şi eu sunt prea frivolă pentru dânsul. Dacă te-ai fi uitat bine, ai fi văzut că mă ocoleşte de când s-a convins că nu sunt decât Karla Lindemann.

— Cu toate acestea te iubeşte…

— Siebom mă supraveghează. Cred că citeşte fiecare scrisoare, fiecare carte poştală, înainte să ajungă în mâinile mele…

— Asta o spune el numai aşa… N-are niciun drept s-o facă…

— De unde ştii tu ce drepturi are un prefect de poliţie! Cartea poştală a lui Dan Sendart a sosit „din greşeală” în corespondenţa lui Siebom…

— De fapt, cine e acest Dan Sendart?

Karla se înroşi…»

— Ştii că-l cunosc foarte puţin.

Sussy o privi ţintă.

— Îl iubeşti! zise ea apoi, hotărât.

— Prostii! E logodit!

— Cu atât mai rău! Biata de tine.

— Nu mai vorbi de dânsul!

— Semn rău! … Nu vorbeşti niciodată despre acest Dan. Se vede că n-ai încredere în mine. Dar dacă e logodit, lasă-l! Tu n-ai nevoie să te baţi cu alte fete pentru un bărbat! Ai de unde alege!

Sussy arătă cu mâna spre sală:

— Un prinţ, un ministru, un prefect de poliţie, doi liceeni, un student – toţi te adoră… Iată-l tocmai pe ministrul tău. Iar vine cu o porţie de îngheţată. Mă tem că are să te transforme într-o frumuseţe orientală de o sută cincizeci de kilograme!

Karla râse, dar prietena ei urmă:

— Un bărbat aşezat, cu o situaţie frumoasă. Te şi văd făcându-ţi voiajul de nuntă în Australia, ca soţie de ministru…

— N-am ce face cu un bărbat aşezat! Aş vrea un tânăr zvelt, cu părul brunet…

— Dan Sendart! strigă Sussy. Vezi numai să nu faci prostii!

Karla zâmbi. În inima ei mai răsuna glasul emoţionat al lui Dan:

„Peste trei săptămâni vreau să-ţi sărut guriţa roşie, Karla…”

Ministrul veni cu o porţie de îngheţată de ananas. Karla, mulţumindu-i, mai păstra încă zâmbetul duios, cu care se gândise la Dan Sendart. Ambasadoarea Rusiei, cu ochelarii pe nas, trecând cu Maria Tablad pe lângă masa lor, dădu din cap în semn de dezaprobare.

— E foarte cochetă, această contesă Zeck.

— Îşi zice Karla Lindemann – o îndreptă cântăreaţa, făcând pe ascuns semn cu capul prietenei sale răsfăţate.

— Ceea ce dovedeşte că e o persoană inteligentă – răspunse rusoaică. Totuşi e prea cochetă!

Prefectul de poliţie veni s-o angajeze pe Sussy pentru dansul următor. Cu acest prilej, zise Karlei că ar dori să fie cavalerul ei, la înapoierea în barcă şi că îşi rezervase locul lângă dânsa.

— Supraveghere poliţienească? întrebă Karla.

Siebom râse.

— Desigur, domnişoară.

— Barca are multe locuri. Pot şedea unde vreau eu! strigă ea.

— Dar tot lângă mine – zise el.

Karla indignată, întoarse capul în altă parte şi întâlni privirea inteligentă a ministrului Schott

— Mie îmi daţi voie să stau lângă d-voastră, domnişoară? întrebă el.

— Da, bucuroasă! strigă Karla, aruncând prefectului de poliţie o privire triumfătoare.

Întoarcerea, sub clar de lună, fu ca în poveşti. Karla şedea tăcută şi visătoare, vrăjită de frumuseţea din jurul ei, între cei doi domni, care încercau în zadar să-i vorbească. În cele din urmă, amândoi se resemnară şi începură să discute între ei despre politică şi criză economică.

Karla se gândea la Ania Zeck. Oare unde se afla acum biata fiinţă rătăcitoare? Cele trei săptămâni trecuseră de mult şi nu primise niciun răspuns de la ea. O mai fi încă la Berlin? Sau plecase în Statele Unite şi se prezentase poliţiei, după cum avusese de gând să facă?

Tot drumul, Karla se gândise la Ania, aşa că nu se miră deloc când, la sosire, micul servitor Ben, care venise în grabă să ajute doamnelor ca să coboare din barcă, îi şopti la ureche:

— Aţi primit o telegramă, domnişoară!

— O ai aici?

— Nu, e în casă. Pe tava de aramă din hol. E din America!

Siebom, care îşi atârnase de braţ mantaua albă a Karlei şi păşea lângă ea, îl îndreptă:

— Din Australia, vrei să spui.

— Dar Ben, care venise în ajutorul Lunii cu o făclie, dădu din cap, hotărât.

— Nu, domnule prefect, din America! Dacă vă spun eu!

Karla se întoarse cam supărată spre Siebom:

— Nu puteţi şti chiar totul, domnule prefect!

Când ajunseră în vestibul, Ben care se grăbise să se întoarcă în casă, le ieşi înainte şi întinse Karlei telegrama.

— Veşnic de faţă! zise Karla aruncând o privire dojenitoare spre Siebom, care nu se urnea de lângă dânsa.

— Bineînţeles! Supraveghere poliţienească, domnişoară! strigă el, privind cu interesul cel mai viu la telegrama pe care o deschidea Karla.

Dar abia citise şi faţa, galbenă la faţă, se prăbuşi într-un jilţ, cu un suspin

adânc.

Siebom vru să se retragă discret, dar Karla îl strigă şi îi înmână telegrama. Prefectul de poliţie se aşeză lângă ea şi citi:

„Fericită şi liberă. Tâlharul n-a murit, uşor rănit numai. Mă înapoiez cu primul vapor în Germania, în braţele lui Dan. Ania Zeck, Realstown”.

Când citi numele din telegramă, Siebom tresări:

— E de la contesa Zeck?

— Da.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă el, lovind hârtia cu palma.

— Nu vă pot spune nimic aici – răspunse Karla arătând spre persoanele din jurul lor. Ar trebui să fim singuri. Mâine dimineaţă la zece, vă convine? La această oră ceilalţi vor fi cu toţii pe malul lacului.

— Voi aştepta sus în salonaşul de la etajul întâi – zise prefectul de poliţie. Lucrul prezintă mare interes atât pentru mine cât şi pentru d-ta.

— Bine. Voi fi punctuală. Sper că supravegherea d-tale va lua astfel sfârşit.

— Aşa? Crezi? întrebă el, clipind şiret din ochi. Mi-ar părea rău, căci în fond e foarte plăcut. Aş dori ca slujba mea searbădă şi plină de răspundere să-mi ofere multe recreaţii de soiul acesta!

Karla nici nu mai asculta ce spunea Siebom. Inima ei era sfâşiată. „Mă înapoiez în Germania, în braţele lui Dan…” aşa scria Ania. Şi Ania era logodnica lui Dan…

Karlei îi era milă de contesă. Ar fi dorit ca rivala ei să devină fericită, cât de fericită, dar fără Dan!

Pe Dan îl voia pentru dânsa. Al ei era, o simţise din prima clipă…

A doua zi dimineaţa, Karla Lindemann se întâlni cu prefectul de poliţie în salonaş, după cum se înţeleseseră.

Se aşeză lângă el şi-i puse telegrama despăturită. Karla avea pe faţă aerul grav şi potolit.

— Domnule prefect – zise ea, vă datorez o explicaţie.” Mi-a părut foarte rău că n-am putut vorbi numaidecât sincer şi deschis cu d-voastră, dar dădusem Aniei Zeck cuvântul meu de onoare că până la primirea unei ştiri de

la dânsa, din Realstown, nu voi spune nimănui nimic despre taina pe care mi-o încredinţase… În orăşelul acela, situat în apropiere de New York, Ania Zeck a împuşcat un bărbat care o atacase…

— Bravo! Are curaj! strigă el, fără voie.

Dar numaidecât reveni.

— Asta o spune Siebom. Prefectul poliţiei nu poate fi întotdeauna de aceeaşi părere cu dânsul.

— Unui bărbat energic şi vânător pasionat ca d-voastră, fapta contesei îi impune negreşit. Dar ea, care-şi închipuia că ar fi ucis pe atacator, suferea nespus de mult de pe urma acestei întâmplări. I se părea chiar că săvârşeşte un păcat faţă de logodnicul său dacă nu se desparte de el. Voia să dispară, să fie uitată de dânsul, căci după părerea ei nu era decât o criminală…

— De aceea a înscenat toată afacerea asta cu sinuciderea, testamentul şi celelalte?

— Da. Logodnicul ei trebuia să creadă că Ania nu se mai află printre cei vii, să fie liber şi fericit.

— Bine, dar contesa era doar în legitimă apărare, când îl împuşcase pe bandit. Nu înţeleg de ce a luat lucrurile atât de tragic, complicându-le fără niciun rost. În orice ţară din lume ar fi fost achitată…

— Şi după cum reiese din telegramă, Ania Zeck nici nu l-a omorât pe agresor. L-a rănit doar uşor. Când îl văzu însă prăbuşindu-se, a cuprins-o groaza şi a fugit, fără să mai privească îndărăt.

— Şi nu s-a oprit decât în Germania?

— Contesa avea deja biletele de vapor în buzunar!

Prefectul de poliţie dădu din cap, îngândurat.

— Ciudat lucru! În America, biletele se vând cu puţin timp înainte de plecare.

— Şi contesa se găsea tocmai înaintea plecării – zise Karla enervată. Eu nu vă pot spune altceva, decât ceea ce mi-a povestit ea.

— Continuă, te rog, domnişoară!

— A doua zi dimineaţa vaporul plecă. Ania ajunse în Germania, ţara unde se născuseră părinţii săi.

— Ce căuta ea în Germania? În care oraş s-a dus?

— Voia să se căsătorească la Stuttgart cu… Daniel Sendart.

— Bărbatul acesta pare a te interesa foarte mult, domnişoară – zise el.

Atacul venise atât de neaşteptat încât fată tresări şi îngălbeni subit.

— Ce vă face să credeţi asta? întrebă ea semeţ, cu ochi scânteietori.

— Schimbi feţe-feţe ori de câte ori e vorba de dânsul.

— Păcat că nu v-aţi făcut detectiv, domnule prefect!

— E o meserie înrudită cu a mea… Dar te rog să ierţi observaţia de adineauri. D-ta îl cunoşti pe logodnicul contesei Zeck?

— Da.

— Cum arată? E bărbat frumos, nu-i aşa?

Karla se înroşi şi nu izbuti să-şi ascundă tulburarea.

— Ei? întrebă el cu un zâmbet aproape părintesc.

— E un băiat drăguţ şi simpatic – zise ea în cele din urmă, plină de convingere.

— Ai putea să mi-l descrii puţin?

— E înalt, zvelt, brunet

— Mda… N-are nimic deosebit?

— Ba da, are nişte ochi minunaţi – răspunse ea.

— Când o fată tânără se interesează de un bărbat e rar să nu i se pară că are privirea expresivă – zise prefectul de poliţie bătând nervos cu degetele în masă… Poate că…

— De ce îmi puneţi toate aceste întrebări – zise Karla supărată. După ce îmi luaţi un interogatoriu în toată regula mai îmi faceţi şi observaţii, care…

— Dacă ai şti ce drăgălaşă eşti când te aprinzi, domnişoară!

— Nu suntem aci ca să ne facem complimente, domnule prefect! Aţi isprăvit cu întrebările?

Karla vroia să se scoale şi luă telegramă de pe masă, dar Siebom întinse mâna şi ceru voie să mai vadă odată formularul.

Îl cercetă cu luare aminte, apoi zise zâmbind:

— Contesa Ania Zeck, aceasta blondă misterioasă, e plină de contraziceri…

— Când am văzut-o, era roşie – observa Karla.

— Roşie??

— Da.

— Drace! Şi când a fost asta?

— Acum vreo trei săptămâni.

— Mda! Foarte interesant. Altminteri cum e? Frumoasă, plină de farmec tineresc?

— Nu-i frumoasă – zise Karla, cu multă hotărâre în glas. E slabă, prăpădită şi are ochii mari, nespus de trişti.

— Nu mai spune! zise prefectul de poliţie, cu o urmă de îndoiala sau de batjocură în glas.

Aşa cel puţin i se păru Karlei şi fata îl privi dojenitor.

— Nici despre farmec tineresc nu poate fi vorba, domnule prefect. O femeie care se frământă aşa cu gândul şi are tot timpul remuşcări, e întotdeauna posomorâtă… Bine înţeles, însă că acum când a scăpat de acest vis urât şi-şi vede împlinita dorinţa, iar Dan… (glasul Karlei începu să tremure) dacă Dan o strânge din nou în braţe şi logodna lor nu se mai desface, atunci poate că Ania va părea frumoasă. Bucuria şi fericirea înfrumuseţează pe oameni…

Siebom o privi îndelung. Karla stătea cu ochii plecaţi, în timp ce inelarul de la mâna ei dreaptă făcea cercuri şi figuri pe placa de sticlă a mesei.

— Ai invidia-o mult, dacă acest Dan… Întrebă el încet, cu o privire plină de duioşie.

Karla se înroşi din nou, dar dădu energic din cap.

— Asta n-ar trebui s-o faci, domnişoară Lindemann – zise el cu jumătate de glas. Nu-l cunoşti şi nu poţi să ştii dacă merită interesul d-tale!

— Ba da! răspunse ea cu convingere. E un băiat bun şi cinstit.

Siebom surâse trist.

— Prefectul de poliţie al unei metropole nu poate avea această încredere oarbă în bunătatea firii omeneşti. Ea stă bine numai femeilor tinere şi drăguţe. Ţi-aş fi foarte recunoscător, dacă mi-ai da prilejul să-l cunosc pe tânărul acesta. Sunt prietenul dumitale, domnişoară Lindemann, de asta îmi închipui că nu te îndoieşti. Aş vrea deci să ştiu dacă acest Dan merită să te gândeşti la el. Ai putea să mă prezinţi ca pe o rudă.

— Ştiu că îmi vreţi numai binele – zise eă. Voi aranja lucrurile în aşa chip încât să-l puteţi vedea pe Dan Sendart şi să vorbiţi cu dânsul. Sunt sigură că veţi fi şi d-voastră încântat de dânsul. E cel mai caracteristic reprezentant al tineretului modern, de care veacul nostru are motiv să se mândrească.

— Se prea poate.

— Şi acum înapoiaţi-mi, vă rog, telegrama.

Karla întinse mâna după hârtie, dar Siebom reciti încă odată cele câteva rânduri, apoi zise:

— Într-adevăr e foarte ciudată, această Ania Zeck! Ia priveşte, afirmă că scrie din Realstown lângă New York şi telegrama a fost expediată din oraşul Mexic Distanţa între ambele oraşe e cam mare.

— Din Mexic? întrebă Karla mirată.

Se uită şi văzu că Siebom spusese adevărul.

— Da, aveţi dreptate… E expediată din Mexic în ziua de 15 iulie… Ce curios!

— Curios, într-adevăr! De altminteri am să-ţi fac o rugăminte: n-ai putea să-mi laşi telegrama?

Câteva rânduri însoţeau de astă dată trandafirii roşii:

„Karla! Cele trei săptămâni au trecut de mult. Ce ne pasă de Ania? Numai în braţele d-tale îmi pot regăsi liniştea. Mâine după amiază la patru, voi fi la d-ta.

Dan”

De câteva săptămâni cele două prietene se aflau iarăşi în locuinţa lor din strada Geisberg şi Karla, care primise prin avion cele dintâi scrisori de la tatăl său şi de la Semmelberg, se gândea acum serios la plecare.

— Mi-e dor de tata! zise ea către Sussy. Totuşi mi-e şi mai greu să plec de aici. Tu, în primul rând, apoi Maria Tablad, soţul ei, Siebom – care are acum o atitudine atât de părintească –, Iankos, Sassenfeld – prinţul se poartă din nou drăguţ cu mine – şi…

Tăcu, dar Sussy se uită la ea supărată.

— L-ai uitat pe Dan, care face o risipă nemaipomenită de trandafiri, dar rămâne veşnic invizibil şi e pe cale să-ţi fure minţile!

— Exagerezi, draga mea – zise Karla râzând. Ne vedem mai rar…

— Vrei cumva să tăgăduieşti că de multe ori nici nu asculţi ce-ţi spun, fiindcă eşti cu gândul la acest mare necunoscut? Vrei să tăgăduieşti că şezi în fiecare dimineaţă în faţa trandafirilor lui – extaziată, transfigurată…

— Uiţi că am învăţat grădinăria la mătuşa Mally şi că port un interes deosebit florilor frumoase. Dan îmi trimite de fiecare dată alt soi de trandafiri.

— Mincinoaso! Nu mi-aş fi închipuit niciodată că ştii să te prefaci atât de bine! zise prietena indignată.

— Când sunt atacată, mă descurc şi eu cum pot… Apropo, am uitat să-ţi spun că nu pot merge cu tine şi cu Siebom astăzi după amiază la muzeu… Eu… Este… Vine croitoreasa mea…

„Pe care o cheamă Dan! gândi Sussy, înciudată. Mă voi scuza faţă de Siebom şi îi voi surprinde pe amândoi aci. Trebuie să-l văd pe omul acesta înainte de a se întâmpla o nenorocire! auzi sminteală: să te îndrăgosteşti de logodnicul alteia! Lasă că vedem noi!”

Pe când Karla se afla la poştă, prietena ei telefonă lui Siebom:

— Nu putem veni azi după-amiază, domnule prefect, spre marea noastră părere de rău… Vine cineva în vizită la noi.

— Păcat, domnişoară – răspunse Siebom. Dar cine e musafirul, dacă-mi este permis să întreb?

— Sunteţi grozav de curios, domnule prefect!

— Da, sunt curios din meserie, domnişoară! Ei, cine-i?

— De fapt – răspunse Sussy oftând, n-ar trebui s-o spun… dar ca prietenă… Înţelegeţi… sunt îngrijorată. Karla spune că vine croitoreasa. Croitoreasa însă nu obişnuieşte să facă atâtea mofturi. La nevoie, îi cere să vie altă dată… Mă tem că-i domnul cu trandafiri…

Siebom nu răspunse numaidecât.

— Allo, allo, mai sunteţi la aparat? întrebă Sussy.

— Da, mai sunt aci. Şi-mi pare fireşte grozav de rău că nune vom vedea astăzi. Şi domnului Iankos Zéla îi va părea rău.

— Vine şi dânsul?

— Desigur! Cum nu ştiai?

— Nu – răspunse Sussy trist.

Apoi, hotărându-se:

— Ştiţi ce, domnule prefect? Voi veni singură. Dacă vă mulţumiţi numai cu mine?

— Foarte drăguţ din partea dumitale, domnişoară… Vom merge numai noi trei…

— Minunat! strigă Sussy.

Se cunoştea însă că nu era tocmai sinceră. După o clipă de şovăire

adăugă:

— Sper că nu veţi fi prea ocupat, domnule prefect!

Siebom zâmbi. Prefectul de poliţie petrecea de minune şi nu se grăbea deloc, cu toate că în anticameră mai multe persoane îi aşteptau iscălitura.

— Aş avea ce-i drept destul de lucru… Dar îmi vine greu să renunţ la societatea unei domnişoare atât de drăguţe…

— Dacă aveţi atâta de lucru, domnule prefect, mă pot duce numai cu Iankos Zéla – zise fata, deodată, hotărât

— E foarte drăguţ din partea dumitale că ţii seamă de obligaţiile mele şi îţi rămân îndatorat – răspunse Siebom. Ne vom vedea deci cu alt prilej.

Îndată ce termină convorbirea, prefectul de poliţie ceru legătura cu violonistul.

— Iankos, îţi vin astăzi cu un ordin, nu cu o rugăminte. Scuză-mă, dragul meu, dar nu se poate altminteri. Te vei duce astăzi, neapărat, la Muzeul Pergamon cu drăguţa noastră prietenă, Sussy Lüders…

— Imposibil, domnule prefect. Trebuie să cânt la hotelul Adlon… A sosit un prinţ japonez…

— Ei, şi! Alteţei sale asiatice îi va cânta un altul! Orice amendă eventuală o voi plăti eu! D-ta te vei duce cu domnişoara Sussy…

— M-aş duce cu dragă inimă, domnule prefect, dar nu se poate!

— Nu vreau să mai aud nicio obiecţie! Voi vorbi numaidecât cu direcţia hotelului Adlon.

Puţin timp după ce un tânăr zvelt şi foarte elegant, în haine gri de vară, intră în casa din strada Gèisberg, numărul 12, se opri peste drum de aceeaşi casă un automobil din care coborî prefectul de poliţie.

Siebom se adresă portarului Marschand, care îl salută cu o familiaritate respectuoasă:

— La domnişoara Lindemann.

— Ştiu, ştiu, domnule prefect! răspunse Marschand binevoitor.

— Tânărul acela în gri, care a intrat adineaori aci, tot pentru domnişoara Lindémann a venit? întrebă Siebom, netezindu-şi mănuşile.

— Da, domnule prefect – răspunse portarul.

După un salut scurt, şeful poliţiei berlineze urcă scările spre locuinţa adoratei sale.

Servitorul Friedrich Lenz îi deschise uşa.

— Domnişoara mă aşteaptă – zise prefectul de poliţie, îndreptându-şi părul în faţa oglinzii. Nu-i nevoie să mă anunţi... A mai venit cineva, nu-i aşa, Friedrich?

— Da, domnule prefect.

— Cine?

Chipul bătrânului servitor se posomorî.

— Un domn, Daniel Sendart – zise el.

Se vedea că nu era tocmai încântat de această vizită.

— Aşa – dânsul, şopti Siebom.

— Îl cunoaşteţi domnule prefect?

— Eu? Nu… Dar mă bucur că voi avea prilejul să-l cunosc. E băiat drăguţ, nu-i aşa?

Friedrich făcu o mutră îngăduitoare şi dădu resemnat din umeri.

— O fi pentru cucoane, domnule prefect! Un tânăr spilcuitşi plictisitor… Ca să spun drept, mi-e necaz pe el…

— Şi mie, Friedrich.

Domnul prefect îşi aranjă ţinuta…

Karla, salutase pe Dan Sendart cu zâmbet de bucurie.

Dan luă mâna pe care i-o întindea fata în amândouă mâinile sale şi cu multă gingăşie, ca şi cum ar ţine un lucru de mare preţ, o duse încet la buze.

Ochii săi o priviră cu dragoste şi admiraţie. Inima Karlei bătea furtunos. Îşi retrase totuşi mâinile şi făcu un pas înapoi.

Ar fi vrut să spuie ceva – orice, de pildă: „Ce mai faci?” sau „Şezi, te rog!” – dar, de emoţie, nu fu în stare să rostească un cuvânt. Fata aceasta frumoasă, pe care atâţia bărbaţi o adorau, nu putu face altceva decât să se uite la el şi să-i zâmbească.

— Karla – zise el drăgăstos – am venit. Cele trei săptămâni au trecut. Iubirea mea, între timp, a devenit mai curată şi mai pătimaşă totodată. Te iubesc mai mult decât orice pe lume…

Karla îşi regăsise în sfârşit cumpătul. Oferi lui Dan un jilţ şi se aşeză lângă el.

— Nu-i chip de vorbit un cuvânt rezonabil cu dumneata – îl certă ea. Nu sunt obişnuită cu ritmul acesta american. Abia ne cunoaştem. Nu ştim nimic

unul despre altul. N-am vorbit decât foarte puţin împreună. Şi totuşi ai vrea ca să mă arunc numaidecât în braţele dumitale…

— Da, Karla! răspunse el, suspinând adânc. În dumneata e mântuirea a tot ce a fost…

— Şi ce a fost atât de grav? întrebă ea mirată.

— Multe, de care astăzi mă căiesc. Mai ales chestia cu Ania…

În clipa aceea, uşa se deschise şi dl Siebom se ivi în prag, cu statura-i zveltă şi chipu-i inteligent.

— Bună seară, Karla… ei, ce zici de surpriza aceasta? Unchiul Theodor din Rathenow. Cum, nu mă mai cunoşti, drăguţo?

La început Karla crezu că Siebom înnebunise. Apoi îşi zise: lua-lar dracul! În cele din urmă îşi aminti că prefectul de poliţie vroia să-l cunoască pe Dan…

„Fie, gândi ea! Dan îi va place şi lui. Era nostim şi oarecum neobişnuit, să joci puţină comedie având de partener un prefect de poliţie”.

— Unchiule, e foarte drăguţ din partea ta c-ai venit să mă vezi, zise ea.

Şi apucându-l de mijloc pe robustul domn Siebom, se învârti, abia ţinându-şi râsul, prin toată camera.

— Asta e cea mai bună dovadă cât de dezvoltat e la d-ta simţul familial. Ce mai face mătuşa şi cei şapte copii ai tăi?

— După câte văd, tot atât de zburdalnică şi neastâmpărată ai rămas – zise el gâfâind.

Îşi trecu mâna prin cele câteva fire de păr ce le avea pe cap, apoi adăugă:

— Dar văd că nu eşti singură. Sper că nu te deranjez!?

— Deloc. Îmi dai voie să-ţi prezint pe domnul Daniel Sendart din Statele Unite ale Americii… Unchiul meu Sieb…

Vroia să spuic Siebom, dar îşi aminti că numele acesta era prea cunoscut, şi zise: „Siebert”.

Dan Sendart, auzind începutul numelui şi observând şovăirea ei, tresări. Cunoştea după fotografiile din ziare capul acesta de bărbat interesant şi imediat îşi dădu seama că se află înaintea prefectului de poliţie din Berlin.

Îşi pierdu cumpătul pe loc. Se simţi stânjenit. Parcă nu mai era cel dinainte.

De ce-o fi jucând ea comedie? Nu pricepea, de ce îl dădea pe Siebom

drept unchiul ei din Rathenow…

Stătură de vorbă. Servitorul aduse vin, ţigări, migdale sărate, fursecuri…

Siebom, vădit mulţumit, fu amuzant şi spiritual, tutuind pe frumoasa Karla Lindemann şi îngăduindu-şi din când în când câte o mângâiere, ca din partea unei rude apropiate. Aşa-zisa nepoată trebui, de bine de rău, să se împace cu această situaţie.

Dan era complet eclipsat de acest holtei bătrân, vesel şi îngrijit, care făcea pe unchiul din provincie.

— De ce eşti atât de tăcut, domnule Sendart – îl întrebă Karla, cam contrariată. Ce-i cu d-ta? De ce nu iei parte la conversaţie? Sau pentru d-ta nu există decât un singur subiect? întrebă eă cu o privire piezişă şi ştrengărească.

Dan se uită la ea şi zâmbi silit.

— Ştiţi, am subiectele mele favorite…

— Povesteşte-ne ceva despre America – interveni Siebom. Cum e situaţia economică pe acolo? Eşti negustor, domnule Sendart?

— Nu, agricultor – răspunse Dan. Părinţii mei au pierdut moşia cu puţin înainte de moarte. Eu am făcut totuşi studii practice, la diferite ferme din nordul Americii. Apoi am studiat câtva timp economia politică… seara, căci ziua eram la… la magazin.

— Ce fel de magazin? întrebă pretinsul unchi Theodor.

Dan Sendart îşi muşcă buzele şi se uită înciudat la o mică gravură din perete.

Apoi deodată, ridicând semeţ capul, zise cu glas aspru şi răguşit.

— Magazinul unui giuvaergiu din Regent Street!

Siebom privi scrutător la Dan. Se prefăcu că se gândeşte.

— Din Regent Street? zise el. Stai! Dacă nu mă înşel, acum câteva luni la un bijutier din strada aceea s-a comis…

Dan se făcu alb ca varul. De emoţie, ochii i se întunecară şi păreau a cere Karlei ajutor. Când întâlni privirea ei sinceră şi afectuoasă, Dan răsuflă uşurat.

— Într-adevăr toate ziarele din lume au pomenit despre escrocheria aceasta – zise el cu gravitate. A fost un furt de bijuterii în stil mare, a cărui victime au fost chiar patronii mei. Cazul pare aproape de necrezut.

— Dar ce a fost? Povesteşte-ne şi nouă! strigă Karla. Afacerile criminale mă pasionează…

— Tot nu te-ai schimbat – o întrebă „unchiul”, clipind şiret din ochi. Nu ţi-a trecut pofta de aventuri romantice?

— Ba sunt complet vindecată, unchiule, şi chiar o duşmană înverşunată a tuturor aventurilor! … Trebuie să ştiţi, domnule Sendart, că am făcut odată o poznă, iar onorabilul meu unchi Theodor din Rathenow m-a ajutat să ies din încurcătură. Am fost chiar „supravegheată” de poliţie! Nici nu bănuieşti ce zace în mine, ce porniri simt uneori…

— Trebuie neapărat să ne cunoaştem mai de-aproape – răspunse Dan, care începu să-şi revie încet.

Zâmbetul afectuos, cu care însoţi aceste cuvinte, îl revoltă pe prefectul poliţiei.

— Sunt de aceeaşi părere! zise Karla, răspunzând la zâmbetul tânărului cu o privire prietenească. Acum spune-ne ce s-a întâmplat patronilor dumitale.

— Când s-a petrecut cazul acela senzaţional, nu mai eram în slujbă acolo… Eram de patru zile corespondent pentru limbi străine la Automobil Clubul Statelor de Nord…

Unchiul Theodor dădu din cap.

— De ce-ai părăsit d-ta serviciul de la firma aceea de bijuterii? întrebă el.

— Am fost dat afară fiindcă nu mă purtasem destul de respectuos faţă de unul din şefi – mărturisi Dan, fără înconjur. Cei trei „Brothers” erau nişte oameni ciudaţi. Vedeau în oricine un hoţ şi un mişel, şi îl tratau ca atare. Cu timpul, bănuiala lor continuă nu mai era de îndurat, cearta trebuia să izbucnească într-o bună zi.

Siebom scrută figura lui Dan.

— Vroiai parcă să povesteşti nepoatei mele afacerea aceea.

— Da, bucuros, dacă vă interesează… Într-o zi o doamnă foarte elegantă, din cea mai bună societate internaţională, ducesa de Devonshire, veni la magazin şi aduse la reparat un colier de smaralde de o valoare imensă. O dată cu aceasta, aristocrata engleză aduse spre păstrare perle, lanţuri de aur, cât şi diadema duceselor de Devonshire, o bijuterie nepreţuită, în care se găseşte montat unul din cele mai mari diamante din lume. Fusesem de faţă când au fost predate nestematele acestea şi cunoşteam tezaurul blindat, care avea să le adăpostească. Peste trei zile, potrivit dorinţei şefilor mei, părăsii firma, iar peste o săptămână se întâmplă lucrul de necrezut: bijuteriile ducesei fură

furate şi împreună cu ele unsprezece coliere de mare valoare, aparţinând unor doamne din aristocraţia dolarilor…

— Şi cine… cine a săvârşit spargerea? întrebă Karla.

— Nu se ştie nici până azi. Cuvântul spargere” de altminteri nici nu se potriveşte aci… De fapt a fost vorba de o escrocherie rafinată… Într-o zi pe la amiază se prezentă un pretins secretar al ducesei, cu legitimaţie în regulă, şi ceru domnului Mason – din partea ducesei – să-i arate tezaurul, în care erau păstrate bijuteriile, spre a se încredinţa că se aflau în siguranţă.

— Şi apoi? stărui Karla.

În tot timpul acesta „unchiul Theodor fumă ţigară după ţigară, urmărind cu atenţiune expresia feţei lui Dan Sendart.

— Pe când Jim Mason se află jos, în tezaur, cu pretinsul secretar, un servitor îl înştiinţa că ducesa de Devonshire intrase tocmai în magazin. Perfect! zise vizitatorul.

— Domnule Mason fiţi vă rog atât de bun şi poftiţi pe ducesa aci, ca domnia-sa să se încredinţeze personal de perfecţiunea şi eficacitatea măsurilor de siguranţă. Jim Mason se întoarse grăbit în magazin, spre a conduce el însuşi pe ducesă. Când se înapoia cu dânsa, secretarul se făcuse nevăzut. Uşile tezaurului erau încuiate, cheile complicate lipseau şi când, după ore de muncă încordată, un lăcătuş specialist deschise seifurile, acestea fură găsite goale. Perlele şi diadema ducesei, cât şi bijuteriile celor mai bogate femei din America fuseseră furate. Cu toate că au trecut mai multe săptămâni de atunci, până astăzi nu s-a putut da de urma nici unuia din aceste giuvaere dispărute în chip atât de misterios.

Dan tăcu şi sorbi o înghiţitură de vin de Bourgogne.

— E foarte interesant să te auzim tocmai pe d-ta vorbind despre afacerea aceasta – zise Siebom.

— Tocmai pe mine? Ce vreţi să spuneţi cu asta? întrebă Dan, tulburat.

Faţa i se acoperi iarăşi de o paloare înfricoşătoare.

„Unchiul” Theodor îl privi cu răceală.

— Vreau să zic că şi d-ta cunoscând Încăperile, persoanele care au jucat vreun rol în această afacere senzaţională, ne-ai putut descrie totul în chip atât de amănunţit şi de vioi.

Dan sorbi din nou o înghiţitură devin, dar de astă dată mâna care ţinea

paharul tremura uşor.

— Foarte interesant! zise Karla visător, cu capul în palmă. Oare unde-or fi pietrele şi perlele acelea minunate? Care tăinuitor bătrân şi lacom le ascunde în casa lui de fier?

— Odată va trebui să iasă şi asta la iveală – răspunse Daniel Sendart. La cea dintâi încercare de a vinde vreuna din bijuteriile furate, se va găsi o urmă care va duce la descoperirea făptaşului şi a complicilor săi.

— Crezi într-adevăr? întrebă „unchiul” Theodor, privind scrutător faţa tânărului american. Un colier de perle, aparţinând doamnei Mabel Astor, a fost vândut în oraşul nostru.

— Zău? Dar de unde ştiţi d-voastră… de unde ştii asta, unchiule? se îndreptă Karla repede, cu o privire speriată spre Dan.

Acesta însă băgase de seamă greşeala ei. O expresie de amărăciune i se ivi în jurul gurii, şi ochii săi priveau cu tristeţe la Karla.

Ce urmărea ea cu jocul acesta nerod? Dan nu înţelese decât un singur lucru: toate femeile erau false. Şi fata asta frumoasă de lângă el…

— S-a găsit într-adevăr o urmă aici la Berlin? întrebă Sendart.

Siebom dădu din cap, îl privi ţintă pe Dan şi zise:

— Autorităţile urmăresc pe un tânăr, care ’a descins într-o pensiune din strada Bamberger, cu un geamantan mic din piele de crocodil…

Dan Sendart apucă iarăşi paharul cu mână tremurătoare.

— Pare că vinul e după gustul d-tale? – îl necăji „unchiul” Theodor.

— Vinul e… foarte bun… dar… cred că e timp… să mă retrag… Sunt aşteptat…

Dan se sculase. Nu se uită la Karla, ci privi ţintă la domnul Siebom…

Karla simţi o dezamăgire adâncă.

Aşadar, s-au dus orele care promiteau a fi atât de frumoase! Dan nici nu se mai obosea să-i arunce o singură privire. Chiar şi Siebom, care la început fusese atât de vesel şi de amuzant, devenise deodată ţeapăn şi plicticos.

„Unchiul” Theodor se sculă şi el.

— Dacă îmi dai voie, te însoţesc – zise el către Sendart, cu un zâmbet silit.

Dan se înclină în tăcere şi se făcu şi mai galben la faţă.

Prefectul de poliţie profită de prilej pentru a strânge încă odată în braţe

pe domnişoara Lindemann şi a-i smulge o sărutare, dar Karla se dădu înapoi, supărată.

— Astâmpără-te, unchiule! zise ea.

Apoi îşi luă rămas bun de la Daniel Sendart. Tânărul nu-i sărută mâna… Şi nici nu se uită la dânsa.

Jos, în faţa porţii, Dan vru să se despartă de unchiul Theodor dar acesta zise:

— Automobilul meu m-aşteaptă peste drum… Îmi dai voie să te iau cu mine?

La aceste cuvinte, Dan se redresă.

— N-ar folosi la nimic, dacă aş refuza, domnule prefect de poliţie! Primesc amabila d-voastră invitaţie. Ceea ce a trezit interesul d-voastră pentru mine, e desigur blestematul acela de geamantan. De trei ori a fost căutat la mine de către oamenii d-voastră. Mi-a fost încredinţat şi l-am predat… Mai mult nu pot să vă spun nici d-voastră…

Străbătură în tăcere strada, se suiră în automobilul elegant, iar peste câteva clipe erau în drum spre prefectura poliţiei.

Karla nu mai primi trandafirii roşii. Nicio scrisoare de dragoste, nici măcar vreo veste de la Dan Sendart.

Se frământă cu gândul… Ce să se fi întâmplat oare? ghicise el comedia pe care i-o jucaseră ea şi Siebom şi i-o luase în nume de rău?

Nu cunoştea adresa prietenului ei, astfel că nu putu nici ea să-i scrie.

— Eşti în toane foarte proaste – constată Sussy. Se vede că te-ai certat cu americanul tău. Ce vrei! aparţine alteia!

— Lasă-mă în pace – răspunse Karla. Îl cunosc prea puţin, ca să mă pot certa cu dânsul! Tocmai în după-amiaza aceasta, aveam de gând să vorbesc cu el mai mult. A trebuit să vie Siebom să joace comedia neroadă cu unchiul Theodor din Rathenow, ca să strice totul! Prea era străvezie!

— Poate că e mai bine aşa!

Karla oftă.

— Mi-e dor de tata şi de dragostea lui. El m-ar înţelege numaidecât! Luna viitoare am de gând să plec…

— Vai, Karla!

— Sunt hotărâtă – zise Karla. Nu ştiu încă, ce vapor să iau. Vreau o

călătorie lungă pe mare. Mi-e dor de linişte, de un cămin al meu.

— Te-ai săturat dar de aventuri? Ţi s-a urât tocmai acum când ai putea s-o duci atât de bine aci, în cercul prietenilor. Te simţi atrasă de ţări îndepărtate… Te şi văd soţia profesorului Semmelberg, cercetând pricina guturaiului la insularii Oceanului Pacific…

— Ce tot îndrugi, Sussy? Dintre toţi bărbaţii pe care i-am cunoscut, numai Dan mi-a plăcut. Dacă l-ai cunoaşte Sussy… Şi dacă aş putea să-ţi spun tot…

— Deschide-ţi sufletul, draga mea, şi dă-i drumul elocinţei tale…

— Sunt nevoită să tac.

— Intră atunci la trapişti, draga mea, acolo poţi să taci toată vremea! Să ştii că prietenia noastră e grav ameninţată din pricina acestei purtări ciudate a ta!

În după-amiaza acelei zile Karla se duse în bucătărie şi-l concedie pe servitorul Friedrich Lenz.

Bătrânul lăsă capul în jos. Când auzi însă de călătoria la bidncy, ochii lui începură să strălucească şi deveni parcă mai tânăr şi mai vioi.

— Luaţi-mă cu d-voastră, domnişoară! se rugă el. V-aş însoţi atât de bucuros! Aici e aproape cu neputinţă de găsit astăzi un serviciu! … Zău, domnişoară, aş fi fericit, să pot pleca cu d-voastră!

Karla îl privi scrutător. Vorbea oare serios?

— Ce ar spune tatăl meu, dacă mi-aş aduce un servitor cu mine. El nu-i un boer la fel cu ceilalţi stăpâni pe care i-ai avut. Tata creşte porci, Friedrich!

Servitorul şovăi o clipă, mirat, apoi zâmbi:

— Păi, atunci îl vom ajuta şi noi să-i crească! Tatăl d-voastră va fi mulţumit să aibă la dânsul în curte un om destoinic şi de încredere. Eu sunt de la ţară. Iar în ce priveşte călătoria, o pot plăti din punga mea. Am făcut economii.

— Serios, Friedrich? La vârsta d-tale vrei să întreprinzi o asemenea călătorie?

— Desigur! zise el, luminându-se la faţă. Am 63 de ani, dar sunt încă destul de voinic. Mai pot munci! apoi în felul acesta n-ar trebui să mă despart de d-voastră, domnişoară, şi aţi avea în mine un ajutor în timpul călătoriei.

Karla chibzui. Un servitor pe vapor – asta avea să facă desigur efect, şi Karlei Lindemann îi plăcea tot ce era fast şi lux… De altfel, omul vroia să-şi

plătească singur călătoria…

Karla şedea pe masa de bucătărie, ajutând lui Friedrich, să cureţe zarzavaturile pentru cină. Servitorul acesta era încă în toate puterile lui, şi dacă se simţea în stare să mai plece în lume la vârsta lui…

— S-a făcut! strigă ea deodată, întinzându-i mâna. Te iau cu mine! Ai grijă să-ţi procuri toate hârtiile, paşaportul şi celelalte. Luna viitoare plecăm.

Pe înserate, Sussy se înapoie acasă, nu fredonând un cântec şi cu o mie de nebunii în cap ca de obicei, ci gravă şi aşezată, cu ochi mari, visători.

— Ce-i cu tine? Aproape să nu te recunosc! Pari schimbată! zise Karla mirată.

Sussy se redresă şi răspunse cu nişte ochi ce străluceau de bucurie:

— Ca o mireasă! M-am logodit cu domnul Krafft ten Hoff.

— Sussy! strigă Karla încântată, e adevărat? Îţi doresc din toată inima să fii fericită.

O luă în braţe, dar Sussy se desprinse, se aşeză şi o pofti pe Karla să facă la fel.

— Trebuie să-ţi povestesc cum s-au petrecut lucrurile. De fapt, eu „i-am făcut propunerea.

— Tu? exclamă Karla. Eşti cu adevărat o fată modernă!

Sussy dădu din cap, foarte mulţumită de sine.

— M-am dus acasă la dânsul, deoarece vroiam să mă conving dacă era adevărat ceea ce-mi povestise o doamnă la Cafeneaua Elitei – anume că Iankos locuieşte împreună cu o actriţă celebră.

— Şi ai crezut tu asta? întrebă Karla râzând.

— Bărbaţii sunt răi şi Iankos are atâtea admiratoare… S-ar fi putut întâmpla. Din fericire însă nu era adevărat. Iankos aproape nici n-o cunoaşte pe această Dorothea Döller, despre care doamna spunea că ar fi prietena lui. Actriţa locuieşte la etajul doi, iar el la parter. Am băut două cocteiluri cu dânsul şi o cafea turcească, în odaia lui orientală, minunat de frumoasă. Iankos a încercat să devină mai intim, eu însă m-am apărat şi am făcut tărăboi. I-am impus atât de mult, încât mi-a spus: „Sussico, pe tine te iau de soţie! Cu tine, pot să petrec o viaţă întreagă, fără să mă plictisesc! Face o verighetă numai să pot privi ochii tăi mari scăpărători”.

— Dar spuneai adineaori că tu ai fost aceea care…

— Da, căci chestia aceasta cu verigheta o spusese numai aşa, într-o doară, după cum am putut constata mai pe urmă, în cursul convorbirii ce a urmat. Atunci am făcut pentru a doua oară scandal, am spart „fără voie” un pahar şi am azvârlit o cutie de ţigări în capul lui Iankos. Ei, şi cu asta l-am dat gata. „Da, mititico, de tine am nevoie! zise el.

— Tu vei face şampanie până şi din uleiurile unsuroase ale tatălui meu. Şi, drept să-ţi spun, m-am săturat de mult să mai cânt în cafeneaua goală…”

— Minunat! strigă Karla. Ai putea să scoţi o broşură: Cum devii soţie. Motto: Fă scandal, sparge pahare şi azvârle cu cutii de ţigări în cap…

Sussy dădu energic din cap.

— Să ştii că fată de bărbaţi, e cel mai bun sistem. Dragostea duioasă îi lasă reci – aveai dreptate, dar un temperament vijelios, o fire hotărâtă, se vede că le impune! … Acum, Karla, mai am o ştire pentru tine… Dar te rog să fii cuminte… L-au arestat pe Dan!

Karla Lindemann sări în sus, apăsă pumnii încleştaţi pe piept şi holbă ochii.

— Doamne sfinte! strigă Sussy, silind-o să se aşeze din nou pe scaun.

— Nu te îngrozi aşa! Crede-mă că monstrul acela nu merită să verşi o singură lacrimă pentru dânsul. A participat la un furt de bijuterii în valoare de multe milioane.

Karla, care şezuse zdrobită pe scaun, îşi îndreptă spatele:

— Asta nu-i adevărat – zise ea, hotărât. Chiar dacă toată lumea ar fi împotriva lui, eu tot voi ţine cu dânsul. Am încredere în el.

Vorbea cu atâta convingere şi atâta căldură, încât Sussy o privi mirată.

— Karla – zise prietena, cu glasul coborât, degeaba te opui. Dan face parte din altfel de lume, din lumea tâlharilor.

— E bărbatul pe care-l iubesc – răspunse Karla. Nu vreau pe un altul.

— Ai înnebunit, se vede! Ce legătură poate fi între tine şi escrocul acesta!

— O certă Sussy.

Karla se mulţumi să zâmbească şi privi afară pe fereastră. În ochii ei se putea citi un dor nespus.

— Sunt sigură că-i nevinovat! zise ea încet, şi te rog, Sussy, să nu mai vorbeşti despre el în felul acesta!

Sussy se sculă şi se opri în faţa prietenei sale, frângându-şi mâinile.

— Karla, gândeşte-te bine: e la închisoare! Deocamdată ce-i drept, numai în prevenţie, dar… o ştiu chiar de la Siebom.

— Oh, Siebom! Un prefect de poliţie! Omul acesta nu vede pretutindeni decât criminali şi borfaşi!

În clipa aceea se auziră nişte ciocănituri în uşă. Friedrich intră şi zise:

— Domnişoară, o doamnă aşteaptă afară… Nu vrea să-şi spună numele.

— Cum arată?

— E înaltă, slabă, poartă un voal gri. Nu pot să-i deosebesc bine faţa.

Karla rămase înmărmurită.

— Să poftească! zise ea.

Şi după ce ieşi servitorul, spuse prietenei sale:

— Lasă-ne singure, Sussico!

— Ce sunt secretele astea? se supără cealaltă.

— Bine, te las. Între timp voi telefona lui Krafft ten Hoff… Acum nu-i mai zice Iankos Zéla.

Dar Karla era prea tulburată ca să mai audă ce spunea Sussy. O împinse pe aceasta în camera de alături şi încuie uşa, lucru care o supără şi mai mult pe Sussy.

„Voi asculta la uşă” – îşi propuse ea.

Dincolo, convorbirea se desfăşura pe un ton ridicat. Sussy înţelese numaidecât că alături se afla contesa Ania Zeck care întreba»

de logodnicul ei.

— Dan – unde-i Dan? strigă Ania. De patru zile rătăcesc prin Berlin şi-l caut în zadar. D-ta îl cunoşti – spune-mi unde se află!

Sussy dintr-o săritură fu la telefon şi ceru cu glasul stins circumscripţia poliţienească, care se găsea la câţiva paşi. Numai dear veni agenţii repede, repede şi Karla să nu spună contesei unde se afla Dan/

Căci Sussy ştia de la Siebom că şi Ania Zeck avusese un rol în furtul acela de bijuterii şi că era căutată de poliţie.

În odaia de alături, cele două fete tinere stăteau faţă în faţă. Pe chipul Karlei se putea citi compătimire pentru rivala sa, dar tot odată şi hotărârea de a lupta pentru câştigarea bărbatului iubit.

— Unde e Dan? strigă cealaltă din nou. Se ascunde aici, la d-ta! Simt că se află aci! Am primit la Stuttgart, la post-restant, câteva scrisori de la dânsul.

Ne înţelesesem mai dinainte să-mi scrie acolo. În scrisorile acelea Dan spune că ar fi găsit în d-ta pe femeia visată… Ei bine, vei rămâne şi mai departe femeia visurilor sale. Dar numai a visurilor sale! Căci tovarăşa lui de viaţă, aceea căreia îi aparţin zilele şi nopţile lui, voi fi eu!

Ania, iritată, se trântise într-un jilţ. Karla o întrebă dacă n-ar voi să ia ceva.

Vizitatoarea scutură cu mândrie capul şi strigă din nou:

— Unde e Dan?

Karla nu vroia să divulge ceea ce auzise despre Daniel Sendart, dar văzând-o pe contesă atât de enervată, răspunse:

— Nu e aci, mi s-a spus însă… mi s-a spus că…

— Ce ţi s-a spus?

Karla era stăpânită de milă şi de îngrijorare în acelaşi timp.

— Că e arestat – şopti ea în cele din urmă, aproape fără voie.

Ania sări în sus, îngrozită.

— Cum? Arestat? Dar pentru ce?

— Nu ştiu.’Am aflat-o şi eu abia adineaori de la prietena mea.

— Unde e prietena d-tale? Vreau să vorbesc cu dânsa.

— Lace bun? întrebă Karla. Nu ştie nici ea mai mult decât mine şi decât d-ta. După câte se pare această arestare e în legătură cu un furt mare de bijuterii, care a fost săvârşit la New York…

La auzul acestor cuvinte, Ania tresări. Se sili totuşi să-şi păstreze calmul.

— Şi tocmai Dan să-l fi pus la cale, furtul acela? Un om atât de paşnic şi de cuminte! zise eă cu oarecare ironie în glas.

Karla răsuflă uşurată. Aşadar mai era cineva care credea în nevinovăţia lui Dan Sendart!

Se uita la Ania Zeck şi zâmbi. Dar pe figura palidă şi pătimaşă a contesei se citea o expresie batjocoritoare, care nu-i plăcu de loc.

„Îmi era atât de simpatică – gândi ea. Acum însă n-o mai înţeleg. Firea ei pătimaşă şi nervoasă mă sperie. Şi îl iubeşte pe Dan… Dar – cum ar putea Dan s-o iubească?”

— Te rog, domnişoară Lindemann – reîncepu contesa – povesteşte-mi tot ce ştii despre logodnicul meu! Unde-i prietena d-tale! E aici, în casă?

În clipa aceea, uşa se deschise şi în prag se ivi Sussy între doi agenţi de

poliţie, care se îndreptară cu figuri grave spre contesa Zeck.

În mâna unuia din agenţi se afla semnalmentul hoţilor urmăriţi pentru furtul de bijuterii din Statele Unite. Omul compară fotografia pe care o avea în mână cu tânăra, care-şi dăduse vălul la oparte şi îl privea îngrozita.

Făcu semn camaradului său. Acesta se apropie mai mult de străină, îi puse mâna pe umăr şi rosti tăios cuvintele:

— Te arestez, Maria Feodorovna Modarzeffi

— Am pierdut partida! murmură ea, palidă, dar resemnată.

Aruncă apoi o privire plină de ură către cele două prietene, care se îmbrăţişau, speriate.

— Vipere ce sunteţi! strigă ea, urmând pe cei doi agenţi care deschiseră uşa.

Cine e atunci contesa Zeck? se întrebară Karla Lindemann şi Sussy Lüders. Răspunsul îl primiră abia după două săptămâni, când Maria Feodorovna Modarzeftse hotărî în sfârşit să facă mărturisiri complete.

Arestată făcuse parte dintr-o bandă de răufăcători din New York, care îşi zicea „Gentleman Club”. Clubul acesta se ocupă numai cu furturi de bijuterii, îşi avea membrii în toate metropolele de pe glob, iar Maria Feodorovna era o colaboratoare îndemănatecă şi isteaţă, care lucra ba în Europa, ba în America şi era căutată în zadar de ani de zile de către poliţia internaţională.

În cursul unei călătorii pe mare, de la Chili la New York, Maria Feodorovna făcuse cunoştinţa unei tinere distinse, contesa Zeck de aceeaşi vârstă cu dânsa care, bine înţeles, nu bănuia cu cine avea de a face. Într-o zi, pe când făcea baie, contesa avu un accident mortal şi Maria Feodorovna Modarzeff schimbă numaidecât hârtiile ei proprii cu ale Aniei Zeck. De atunci trăia sub numele aristocratic împrumutat, fără ca cineva să bănuiască vreodată adevărata ei identitate.

Pe când juca rolul de studentă sub numele de Ania Zeck, Maria cunoscu pe Daniel Sendart, care pe vremea aceea era angajat ca şef de recepţie la magazinul de bijuterii Maison Brothers şi se împrieteni numaidecât cu dânsul. Prin Daniel Sendart, căruia îi aduse o brăţară spre modernizare, cunoscu prăvălia şi tezaurul, unde peste câteva săptămâni avu loc furtul.

Tot fără ştiinţa lui, Daniel Sendart avea s-o ajute şi la plasarea bijuteriilor ducesei de Devonshire. Maria Feodorovna îi dădu în păstrare un geamantan

mic cu fund dublu, în care, fără ca el să ştie ceva, se afla diadema scumpă furată de la Matson Brothers şi un colier de perle. În despărţiturile de sus, geamantanul nu conţinea decât manuscrise – pretinsa lucrare de doctorat a logodnicei sale „Despre arta pură şi arta decorativă în Statele Unite ale Americii de Nord”. Când Dan întreprinse voiajul ce-i proiectase în Germania, a fost rugat de contesa Ania Zeck să ducă şi valiza pe care o avea în păstrare de la dânsa. Dan se achită de această însărcinare ducând, imediat după sosire, valiza cu teza de doctorat, unui colaborator berlinez al „Gentleman Clubului”, care locuia sub masca unui savant într-o pensiune din strada Bramberger. De aci bijuteriile trebuiau să treacă apoi în alte mâini.

Auzind aceste lucruri Karla Lindemann se îngrozi. Cum se poate ca străina această simpatică cu zâmbetul trist şi faţa obosită şi a cărei soartă tragică o zguduise atât de adânc, să nu fie decât o escroacă! Toate povestirile ei, simple născociri! Karla îşi dădu seama că se lăsase înşelată de o hoaţă rafinată.

Cele două prietene, Karla Lindemann şi Sussy Lüders, au fost şi ele chinuite cu tot felul de interogatorii, dar în curând se dovedi că nu ştiuseră nimic despre acest furt şi n-aveau nicio legătură cu dânsul.

Nevinovăţia completă a lui Dan Sendart ieşi şi ea la iveală, în urma depoziţiei Mariei Feodorovna.

— N-am putut să-ţi cruţ aceste neplăceri – zise prefectul poliţiei într-o zi, când Karla, în urma unui interogatoriu, căzu istovită pe un scaun.

Fata ridică însă ochii spre el, cu un zâmbet ruşinat:

— Neplăcerile acestea sunt pedeapsa bine meritată pentru uşurinţa şi nesocotinţa mea.

— Deci te pocăieşti? întrebă Siebom, oarecum mirat. Ca vechi poliţist ar trebui să mă bucur. Şi totuşi, dacă nu ne-ai fi jucat această festă, n-am fi prins-o nici până astăzi pe Maria Feodorovna Modarzeff, vestita escroacă şi hoaţă de bijuterii, căutată cu înfrigurare de poliţiile din lumea întreagă! … Şi, totodată, n-aş fi avut prilejul să fac cunoştinţa încântătoarei contese Zeck, care nu era în fond decât o fată tânără, dornică de aventuri, şi care a dus de nas până şi pe bătrânul şi încercatul prefect de poliţie Siebom!

O privi cu ochi sclipitori.

— Aş putea eu să-ţi vorbesc diseară între patru ochi, Mignon? întrebă el

încet, iartă-mă că-ţi spun şi eu aşa. Dar pentru noi toţi eşti un fel de Mignon – copilul fără patrie – fără cămin – care nicăieri nu se simte acasă…

— Ba da! Am şi eu un cămin! răspunse ea cu convingere. De cealaltă parte a oceanului, la tata!

— Am dori foarte mult să te putem reţine aici, în bătrâna Europă! … Atunci cum rămâne, domnişoară…? Diseară…

— Vreţi să ne întâlnim la Maria Tablad?

— Nu, nu! Seara asta trebuie să mi-o dăruieşti mie, numai mie! … Îţi convine Wansce? Cunosc acolo un colţ retras…

Karla şi Siebom se întâlniră la ora şase seara, şi se aşezară apoi pe terasa unui mic restaurant, cu vederea spre lacul presărat cu bărci şi vaporaşe.

Karla ’purta rochia albastră de vară şi pălăria mare cu trandafirul galben, cu care se îmbrăcase când Siebom o poftise pentru întâia oară la biroul său, a doua zi după ce făcuseră cunoştinţă în casa Mariei Tablad. Siebom era foarte tăcut, aproape timid, dar ochii lui străluceau.

— Ce-i cu Dan? întrebă el deodată. – Te vei căsători cu el? Karla se înroşi, căci nu se aşteptase la această întrebare. Dădu uşor din cap:

— Impresiile din ultimile zile au fost atât de urâte şi dureroase! Ştiu acum că Dan e nevinovat, că a fost bănuit pe nedrept… Totuşi mărturisesc că au fost clipe, când eu însumi m-am îndoit de nevinovăţia lui! … Nu ştiu dacă mă puteţi înţelege… Mi-e teamă să iau o hotărâre.

— Cu toate acestea vrei să întreprinzi o călătorie atât de lungă?

— Da. Mi-e dor de tata, de ochii lui, de braţele sale atât de dragi. Şi mai ales de sufletul lui. Tata mă înţelege. Numai el poate pricepe neastâmpărul pe care îl am în sânge…

O clipă domni tăcere. Priviră amândoi spre lac, ale cărui ape erau aurite de ultimele raze ale soarelui.

Deodată Siebom se întoarse spre dânsa:

— Rămâi aici, Mignon!

— O rugă el. Fii soţia mea. Voi căuta să-ţi citesc în ochi orice dorinţă. Inima mea îţi va fi cel mai bun cămin. E

cu neputinţă să nu simţi cât de tare te iubesc!

Siebom vorbise cu multă căldură în glas. Ochii lui o priveau cu duioşie.

Dar Karla dădu din cap, zâmbind trist.

— Dar ce-ai face cu mine, dragă domnule prefect? – încercă ea să glumească. O fată frivolă şi neroadă ca mine! Dacă numai aţi vedea ce perdaf îmi trage tata în ultima lui scrisoare, din pricina comediei pe care am jucat-o, ca pretinsă contesă Zeck! D-voastră, un om superior, aşezat… Nu, credeţi-mă, ar fi o greşeală pe care aţi regreta-o repede!

„Prea târziu! gândi el. Am întâlnit prea târziu femeia pe care am-visat-o întotdeauna! … Dragostea mea nu mai poate găsi răsunet în inima unei fete tinere ca dânsa…”

Rămaseră amândoi îngânduraţi şi tăcuţi. Peste puţin timp se înapoiară în oraş.

Când sosi acasă, Karla găsi pe Sussy cu faţa scăldată în lacrimi.

— S-a isprăvit! zise aceasta plângând. Krafft iubeşte pe o altă femeie. I-am azvârlit verigheta în nas…

— Pentru a treia oară de când v-aţi logodit! Aşa că, lucrul nu e chiar atât de grav – o linişti Karla, cu oarecare ironie. Pun rămăşag că mâine logodnicul tău va veni să-ţi înapoieze verigheta! … E timp să faceţi nunta, pe cinstea mea!

— Niciodată nu mă voi căsători cu el! strigă Sussy. Îl urăsc din suflet pe mincinosul acesta!

— Vai, mititico! – oftă Karla. Începi să devii plicticoasă. Mai născoceşte şi tu altceva, nu veşnic aceleaşi catastrofe cu drăguţul tău!

În aceeaşi clipă intră servitorul, vădit indignat, şi aduse pe tava de argint o carte de vizită pentru stăpâna sa.

— Scuzaţi, domnişoară, că vă deranjez atât de târziu! Dar domnul acesta nu vrea să plece nici în ruptul capului înainte de a fi primit. Nici nu înţeleg cum a putut să pătrundă în casă la ora asta!

„Daniel Sendart” citi Karla pe cartea de vizită, şi inima ei începu să zvâcnească furtunos.

— Ce vrea domnul Sendart atât de târziu? E ora unsprezece! zise ea.

Friedrich Lenz dădu din umeri.

— Pofteşte-l înăuntru şi întreabă-l! strigă Sussy energic.

Şi îşi şterse repede urmele lacrimilor.

Dan intră palid la faţă şi tulburat.

— Ania a murit – zise el îndată ce închise uşa. Maria Feodorovna Modarzeff a trecut pe lumea cealaltă!

Cele două prietene se sculaseră şi îl priviră cu spaimă în ochi. Dan însă era atât de zguduit, încât simţi că se sfârşeşte. Se aşeză la masă, sprijinindu-şi capul în palme.

Fetele se aşezară lângă el şi Karla îi mângâie încetişor braţul.

— E poate mai bine aşa, Dan – zise ea cu glasul stins. Viaţa ei era oricum zdrobită.

Dan dădu din cap.

— Mi-a fost foarte dragă odată… Şi Ania m-a iubit… Moartea ei mă zguduie adânc. Fuseserăm prieteni buni pe vremuri.

— Mulţumesc pentru o prietenie dintr-asta, care îţi aduce închisoare şi alte lucruri plăcute de soiul acesta. Mai bine lipsă! strigă Sussy revoltată. Lasă că lumea n-a pierdut nimic cu moartea unei asemenea fiinţe şi nici d-ta, Daniel Sendart!

— Să lăsăm morţii să se odihnească şi să nu-i mai vorbim de rău – zise Karla cu gravitate, înlănţuindu-şi prietena cu braţul. Oricum, Maria Feodorovna a fost o fiinţă nenorocită. Noi am cunoscut-o prea puţin, ca să ne putem da seama cum de a ajuns pe calea pierzaniei… Dar din ce a murit?

— De un acces de cord. Se bănuieşte însă că-i vorba de vreo otravă necunoscută…

În clipa aceea zbârnai telefonul, cu toată oră înaintată.

— Desigur că e logodnicul tău dezlogodit – zise Karla ironic. Ia du-te şi împacă-te cu el, Sussy…

Rămase singură cu Dan. Cei doi tineri se uitară unul la altul. Dar privirea lor nu mai era pătimaşă, ca altă dată. Între ei stătea umbra Mariei Feodorovna.

LOGODNA lui Sussy cu Krafft ten Hof fu celebrat în „Castelul veseliei” – câteva zile înainte de plecarea Karlei.

În jurul celor două fete tinere şi voioase erau adunaţi: Maria Tablad şi soţul ei, contele Königslerch, prinţul Sassenfeld, ministrul Schott, prefectul de poliţie Siebom, toţi cei ce îndrăgiseră pe fata aceea înaltă, blondă, zburdalnică, pe care o primiseră cu atâta bunăvoinţă în cercul lor, împreună cu prietena ei micuţă şi brună, sărbătorita de azi.

Toţi se uitau la Karla cu părere de rău.

— Rămâi aci, Mignon! răsună la masă glasul limpede şi melodios al Mariei Tablad.

Marea cântăreaţă ridică paharul şi îl apropie de cel al tinerei sale prietene. Ceilalţi se sculară în picioare cerând în cor:

— Rămâi aci, Mignon!

Karla, râzând, ciocni paharul cu toată lumea, apoi întoarse capul spre uşa deschisă a balconului, prin care pătrundea aerul îmbălsămat al unei seri calde şi luminoase de sfârşit de vară.

Întinse amândouă braţele, ţinând în sus paharul cu vin auriu, iar ochii ei negri visători priveau în zare.

— Nu pot să rămân… Mă cheamă depărtarea – aventură! Undeva mă aşteaptă norocul! Aş rămâne bucuroasă – dar trebuie, trebuie să plec…

— Ei, ce s-aude cu tine şi cu Dan? întrebă Sussy pe prietena sa, în ultima seară ce o petrecură împreună.

— N-ar fi trebuit să întrebi, Sussy – zise Karla încet. Dar fiindcă m-ai întrebat… N-am mai auzit nimic despre dânsul de mai bine de o lună de zile. Probabil că o jeleşte pe Ania… Eu nu însemn nimic pentru dânsul.

— Nu se poate! … Ai mai primit doar trandafiri roşii din partea lui.

— Da. Acum o lună. Salutul lui de adio – răspunse Karla cu amărăciune. De atunci nu mi-a mai scris niciun cuvânt. Nici nu mai e în Berlin… L-am trimis pe Friedrich la gazda lui… I-a spus că Dan ar fi plecat de câteva săptămâni, nu ştie unde.

— Ei, şi tu?

— Eu? îl iubesc, aşa cum nu iubeşti decât o singură dată în viaţă. Nu-l pot uita…

— El însă te-a uitat pe tine foarte repede! zise Sussy mânioasă. Zău, Karla, ar trebui să fii şi tu mai mândră! Nu te mai gândi la dânsul!

— Îl visez în fiecare noapte – zise Karla, privind îngândurată la lumina roşie a lămpii. Şi chiar de nu l-aş mai vedea niciodată, el va rămâne veşnic în sufletul meu!

A doua zi, Karla Lindemann porni la drum. Era însoţită de servitorul ei credincios, Friedrich Lenz, care se pregătise cu o bucurie de copil pentru această călătorie în Australia – mare eveniment din viaţa sa.

La gară se adunaseră toţi prietenii. Sussy vărsă lacrimi amare şi plângea cu hohot la pieptul logodnicului său, în timp ce Maria Tablad o strângea în braţe pe iubita sa Mignon. Prefectul de poliţie Siebom îşi luă rămas bun, grav şi

resemnat, iar prinţul Sassenfeld sărută ceremonios mâna Karlei. În ochii lui însă se putea citi o emoţie adâncă:

— Contesă Zeck – femeie încântătoare ce eşti! – zise el cu glas încet. Ai răscolit bietele noastre inimi de holtei. Nu ne uita, pe prietenul Siebom şi pe mine, cavalerii d-tale credincioşi…

— Vă iubesc, vă iubesc pe toţi! strigă Karla, apucând adânc emoţionată mâna prinţului şi salutând încă odată cu ochii pe fiecare din prieteni. Aţi fost atât de buni cu mine! … Cu o fată nebunatică şi zvăpăiată! Vă iubesc din tot sufletul şi nu vă voi uita niciodată!

După o clipă chipul ei frumos apăru la fereastra compartimentului, uitându-se la toţi cu acel zâmbet ştrengăresc şi duios, cu care Karla cucerise atâtea inimi.

Privirea ei însă rătăcea mereu, şi mereu zadarnic, de-a lungul peronului, ca şi cum ar mai fi aşteptat pe cineva…

Veniseră atâţia s-o vadă înainte de plecare, să-şi ia rămas bun de la ea – numai el, Dan, nu.

S-o fi uitat oare cu totul?

Ochii i se umplură de lacrimi. Era mâhnită că pleacă din ţară, că se despărţea de prietenii ei buni, mai ales de micuţa Sussy care plângea toată vremea de ţi se rupea inima – dar mai ales o durea gândul că Dan fusese singurul care nu venise s-o vadă înainte de plecare.

Trenul se puse în mişcare… Ceata prietenilor pieri în negura depărtării.

Karla părăsi fereastra suspinând şi se duse să pună puţină orânduiala în darurile de adio, împrăştiate pe banchetă.

I se aduseseră bomboane, fructe, jucării, cărţi de citit în timpul călătoriei lungi pe mare, şi flori… Numai trandafiri roşii nu se găseau printre ele…

Îmbarcarea avu loc la Bremerhaven. Inima Karlei tresări când vaporul uriaş se depărtă de ţărm. Fata strânse, oftând, mâna bătrânului servitor, care stătea lângă ea. — cu ochii înlăcrimaţi, îşi flutură batista, luându-şi rămas bun de la ţara lui.

Apoi urmă călătoria minunată pe mare. Karla făcu cunoştinţe noi, iar societatea veselă de pe bord, minunile ţărilor şi mărilor străine o ajutară să învingă durerea pricinuită de despărţire.

Când se iviră cele dintâi stânci ale Australiei, inima Karlei zvâcni cu tărie.

Tânăra fată stătea tot timpul cu binoclul la ochi, temându-se că nu cumva să scape ceva din frumuseţile deosebite ale acestui continent necunoscut.

Într-o dimineaţă, pasagerii vaporului cu care călătorea Karla fură treziţi din somn ceva mai de vreme ca de obicei. „Stewardul” ciocăni la uşile tuturor cabinelor, anunţând: „Se zăreşte Sidney!”

Vaporul intră în apele albastre ale golfului Woolemoloo şi oraşul acesta, pe care Australia îl numeşte mărgăritarul său, se întindea dinaintea lor scăldat de lumina soarelui de dimineaţă şi strălucind de o frumuseţe ca-n poveşti.

Pe culmile din zare se putea deosebi o vegetaţie bogată a cărui verde închis contrasta plăcut cu albastrul adânc al cerului.

Bătrânul Friedrich Lenz, care suferise crunt de pe urma răului de mare şi care stătea acum lângă Karla, zise suspinând adânc:

— O sosire ce te face să uiţi toate necazurile şi chinurile vieţii!

În jurul lor se auzeau strigăte de admiraţie din toate părţile.

Călătorii erau cuprinşi de o adevărată beţie.

— Ce ţară minunată! exclamă o englezoaică.

Măgulit de această apreciere, un locuitor al oraşului Sidney, care se întorcea în patria sa, atrase luarea aminte a doamnelor de pe bord asupra tuturor frumuseţilor locale.

— Vedeţi d-voastră vilele acelea încântătoare, sub stâncile de pe ţărmul mării? Acolo locuiesc bogătaşii din Sidney! Priviţi vă rog drumurile râpoase din faţă. Ele duc spre platoul însorit, pe care e clădită cea mai mare parte a oraşului. Clădirea albă, sclipitoare, pe care o vedeţi acolo, mai înaltă ca toate celelalte, e palatul guvernatorului! Oh! Ladies! Oraşul acesta, căruia îi faceţi cinstea să-l vizitaţi, e cel mai frumos oraş din lume!

Vaporul trase la ţărm în portul Darling şi peste câteva minute Karla se afla în braţele tatălui său.

— Fetiţa mea! Ce bucuros sunt că te am iarăşi lângă mine! exclamă el fericit, strângând-o la piept. Să ştii că de acum nu te mai las să pleci!

— Nu te voi părăsi niciodată! răspunse Karla, lipindu-se drăgăstos de părintele ei. Dar ştii că arăţi minunat, tăticule! Sunt mândră de tine! … Ne vom înţelege de minune – niciodată n-am simţit-o atât de lămurit că în clipa aceasta. Şi vom rămâne strâns uniţi ca două suflete stinghere ce suntem.

— Oho! Suflete stinghere? repetă el râzând. Asta sună a elegie şi marş

funebru! Şi nu se potriveşte de loc cu firea ta şi nici cu Australia.

Lindemann se întoarse apoi către Friedrich şi îi întinse mâna.

— D-ta eşti desigur servitorul credincios al fiicei mele. Fii binevenit Friedrich, în cel mai mic continent şi în casa Lindemann! Îţi urez să găseşti aci o a doua patrie.

Semmelberg, care stătuse deoparte se-nclină în faţa Karlei şi, stângaci ca întotdeauna, îi trânti peste picioare geamantanul ei mare şi greu. Karla se dădu la o parte, ţipând de spaimă.

— Profesore – zise ea strângându-i mâna –, numai noi doi nu ne-am schimbat de loc!

— Constatarea e justă – zise el –, dar întrucât mă priveşte trebuie adăugat „din păcate”, iar în privinţa d-tale, „slavă Domnului” … Şi acum vom avea plăcerea să-ţi arătăm opera tatălui d-tale…

Dar Otto Lindemann îi tăie vorba…

— Lasă că mai avem timp pentru asta!

Îşi luă fiica de braţ şi, însoţiţi de profesorul Semmelberg şi de Friedrich, făcură mai întâi o plimbare prin Sidney.

Pe înserate, se suiră în maşina elegantă, cu şase locuri, a lui Otto Lindemann – care aşteptase în faţa hotelului „Nord”. Străbătură Paramatta, plină de grădini superbe şi după o călătorie de câteva mile spre nord ajunseră la Colina lui Lindemann.

Când automobilul se opri în faţa vilei impunătoare, elegante, prin a cărui verandă, împodobită cu palmieri şi flori, se zărea holul mare şi feeric luminat, Otto Lindemann rugă pe fiica sa să coboare din maşină.

Dar Karla se opuse.

— Nu ne trebuie un hotel atât de luxos! Să mergem acasă, tăticule! Cina cea mai modestă la tine o voi mânca cu poftă.

Tatăl ei, care coborâse din automobil, spuse zâmbind:

— Suntem acasă, puiule! Dă-te jos!

— Cum! strigă Karla uimită, coborând grabnic din automobil. Aici? Asta e casa noastră? Dar bine, tăticule, de când eşti milionar? *Te* credeam crescător de porci.

— Şi una şi alta e adevărat, Karla! Artistul Otto Lindemann a clădit o casă pentru fiica sa.

Mândru şi fericit, Lindemann arătă copilului său întreaga clădire. Karla fu încântată, mai cu seamă de camerele ei. Bucuria ei era fără margini. Îşi îmbrăţişă plină de recunoştinţă pe bunul ei părinte şi începu să danseze cu el prin cameră.

— Acum, Karla, îmbracă-tepentru cină, zise domnul Lindemann, punând capăt manifestărilor ei zgomotoase şi cam obositoare. Directorii şi procuriştii mei iau masa diseară cu noi. Doamna Zeâtner, noua mea menajeră, îţi va ura bun venit în sufragerie.

Când Karla coborî într-o rochie lungă de mătase roşie, tatăl ei o aştepta, în haine de seară, la uşa sufrageriei. Otto Lindemann avea o ţinută impunătoare, în timp ce Semmelberg, lângă el, părea o adevărată caricatură, cu toată îmbrăcămintea şa destul de elegantă. Directorii fabricii aşteptau în fumoar pe şeful lor şi pe fiica acestuia. Fură prezentaţi Karlei, care le strânse mâna. Apoi veni şi doamna Zeliner, o femeie simpatică, mai în vârstă, care conducea acum gospodăria domnului Lindemann.

— Mai e cineva, care vrea să-ţi spuie bună seara, puiule – zise el.

Karla se întoarse. Şi deodată se făcu albă ca varul. Deschise ochii *

mari şi întinse mâna, ca şi cum ar fi vrut să se apere.

Dar mâna îi fu apucată de mâinile calde ale lui Dan Sendart, care se uita la dânsa radios.

— Am vrut să te urmez peste mări şi peste ţări – zise el încet, împrumutând cuvintele poetului. Am făcut bine, Karla?

Ea dădu fericită din cap.

SFÂRŞIT